18 EYLÜL P.TESİ (1.)

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Saliha bir kadının, münafık ve cahil bir kocası vardı. Bu kadın ” Bismillahirrahmanirrahim ” diye besmele çekmeden, hiçbir işine başlamazdı. Kocası, onun bu haline kızar, kadıncağıza yapmadığı eziyeti bırakmazdı. O saliha kadın ise, kocasının eza ve cefalarına sabreder ve onun doğru yola gelmesi için Allah’a dua ederdi.
Birgün, kadının kocası iyice öfkelenmişti..Karısına yapacağı eziyet ve kötülük için bir bahane arıyor ve kendi kendine :
” Şuna bir oyun çevireyimde görsün ; bakalım onu rezil olmaktan kim kurtaracak ? ” diye söylenip duruyordu.
Başkalarına açıkça söyleyemediği inkarcılığı, artık bütün çirkinliğiyle, içinde dolup taşmıştı.
Hanımını çağırdı,ona bir kese altın vererek :
– Bunu iyi sakla !!! diye tenbih etti. Kadında kocasının emri üzerine hemen gitti, besmeleyi çekerek keseyi iyice sakladı. Bu arada kocasıda onu gizlice takip ediyordu. Sonra karısının haberi olmadan keseyi, karısının sakladığı yerden aldı. İçindeki altınları boşaltarak, keseyi derin bir kuyuya attı. Aradan çok geçmeden karısını çağırdı ve :
– Sana verdiğim bir kese altını hemen getir. dedi.
Kadın koştu ; keseyi sakladığı yere,
” Bismillahirrahmanirrahim ” diyerek elini uzattı.
Tam o anda, Allahu Tealanın emriyle, kese kadının sakladığı yerde içindeki altınlarla beraber aynen duruyordu.
Islanan keseden suları damlıyordu. Kadın kesenin neden ıslak olduğunu anlayamadı ve keseyi kocasına getirdi.
Adam içi altınla dolu keseyi görünce çok şaşırdı ve karısının söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu anladı.
Sonra karısına ;
– Sana çok zulmettim, çok canını yaktım, beni affet. diye yalvarmaya başladı. Allah’a tevbe ve istiğfar etti.
İbadetlerine bağlı bir insan oldu. O günden sonra dua ve yakarışlarında hep şöyle derdi ;
– Ya Rabbi ! Bana dünyam ve ahiretim için hayırlı, Saliha bir kadını eş olarak verdiğin için, sana hakkıyle şükretmekten acizdim, beni affet Alah’ım…
O saliha kadın ise ;
– Ya Rabbi ! Sana şükürler olsun ki, duamı kabul edip kocamı salihlerden eyledin,diye dua ediyordu.

Hadis: Besmele ile başlanmayan işte hayır yoktur. Hz Muhammed (SAV)

19 EYLÜL SALI (2.)

İKİ KEZ MEYVE VEREN AĞAÇ

Adaleti ile cihana nam salan hükümdar Nûşirevan, atını ok gibi sürdüğü bir gün, yolda yay gibi beli bükülmüş bir ihtiyar gördü. İhtiyar, birkaç meyve fidanı dikiyordu.
Nûşirevan dedi ki:
-Ey ihtiyar! Saçın, sakalın süt gibi ağarmış. Şurada birkaç günlük ömrün var. Neden ağaç dikiyorsun? Meyvesini göremeyeceksin ki!
İhtiyar adam Nuşirevan'a;
-Vaktiyle birileri bizim için fidan diktiler ki biz de bugüne kadar meyve yedik. Aynı şekilde bizim de başkaları için fidan dikmemiz lazım, dedi.
İhtiyarın sözü hükümdarın hoşuna gitti, ona bir avuç altın verdi.
Bunun üzerine ihtiyar;
-Saygıdeğer hükümdarım, ağacım daha şimdiden meyvesini verdi. Yetmiş yıldan fazla ömrüm olsaydı bile bundan daha iyi bir mahsul elde edemezdim. Oysa bugün ektiğim fidan meyvesini şimdiden verdi, dedi. Hükümdar ihtiyarın sözünden daha çok memnun oldu. Etraftaki araziyi ve suyu ona bağışladı.

20 EYLÜL ÇARŞAMBA (3.)

SÜTÇÜ

Adamın birisi Mekke’ye Hacca gidiyormuş. Gemi ile yolculuk ederken, bütün servetini içine doldurduğu büyücek bir altın torbasını elinden hiç bırakmaz ve güvertede uyurken, başının altına yastık olarak koyarmış.

Aynı geminin, birinci mevki kamarasında yolculuk eden zengin birinin de, şaklabanlık eden bir maymunu varmış. Maymun, ara sıra güverte yolcularının arasına da inerek, türlü oyunlarla herkesi güldürürmüş.

Bu maymun, bir aralık uyumakta olan Hac yolcusunun başının altından, altın torbasını kaptığı gibi, pruva direğinin tepesine çıkmış. Adam telâşla uyanmış, torbayı maymunun elinde ve maymunu da direğin tepesinde görünce, bağırıp çağırmaya, çırpınmaya başlamış.

Maymun torbanın ağzını bir güzel açmış ve bir altın denize, bir altın da adamın kafasına atıyormuş. Zavallı hacı adayı, her düşen altından sonra feryat edermiş. Bütün güverte yolcuları, direğin dibine toplanmış, ne yaptılarsa maymunu bir türlü aşağıya indirememişler.

Kalabalık arasında yaşlıca bir adam, torba sahibinin yanına sokulmuş:

“Sen ne iş yapardın?”

“İstanbul’da sütçü idim.”

“Peki, sattığın sütlere su katar mıydın?”

“Yarı yarıya katardım.”

“Öyleyse ne yaygara ediyorsun be adam? Maymun Allah tarafından bu işe memur edilmiş bir mahlûk. Suyun parasını denize atıyor. Kazancında su kaçağı olan bir insanın hâli budur işte,” demiş.

21 EYLÜL PERŞEMBE (4.)

KAYIKÇI

Bir kayıkçı varmış. İşi, yolcuları kayığı ile **nehrin** bir tarafından diğer tarafına geçirmekmiş. Adamın kayığının küreklerinin birinde inanç diğerinde çalışmak yazıyormuş.
Bu sözleri küreklere niçin yazdığını soranlara:
– Nehirden geçmek için her iki küreğe de ihtiyacım var. Çalışmaksızın inanç, inanç olmadan da çalışmak bir işe yaramaz. Bunlardan birinin eksikliği tek kürekle kayığı

yürütmeye çalışmak gibidir. O da kendi etrafında döner. Hedefe asla ulaşamaz.
Başarıya ulaşmak için bunların ikisine de ihtiyacımız vardır. Yoksa olduğumuz yerde döner dururuz. Hedefe bir türlü ulaşmayız. demiş.

22 EYLÜL CUMA (5.)

HÜRMET EDİNCE FARUK, ALLAH'IN KİTABINA / ALLAH DA ALTIN YAZDI FARUK'UN HESABINA"

7 yıl öncesinde kadar babası ve oğlu ile şehirde sakalık yaparak geçinirdi. Bir atı vardı onun sırtına su tulumlarını yükleyip akşama kadar dolanırdı. Oğlu 6 yaşına gelince kendisi gibi olmasın diye kuran öğrenmesi için hocaya gönderdi. Oğlu Lokman kısa zamanda elifbayı söküp kuranı hatmetmiş, adet olduğu üzere hoca Lokman'a, "baban Kuran hediyesini göndersin" demişti. Lokman sevinerek geldi "baba Kuran'ı hatmettim, hoca hediyesini istiyor!" dedi. Çelebi Faruk düşündü, taşındı. "Kur'an Allah kelamıdır, ona layık ne hediyemiz olabilir? En kıymetli varlığımız şu sakalık yaptığım attır: bari onu götür!" deyip atını hocaya gönderdi. O gün ve ertesi gün ve yine ertesi gün para kazanamadı. Faruk'un babası bu yaptığına çok öfkelenmişti. 'Bre oğul deli misin sen! şu zor ve karışık zamanlarda bir atın vardı tuttun hocaya verdin, bu günde kim senin gibi ahmak olabilir?.Sen ne hayırsız çıktın böyle" diye çıkıştı. 1 gün, 5 gün, derken tam 6 ay geçti. Faruk canından bezdi. Oturdukları küçük evi satılığa çıkardı. Tapduk Emre Hazretleri evi satın alıp yine oturmaları için kendilerine bağışladı. Amma yine kazanç yok yine dert çok. Başı aşağıda boynu bağrında geziyor, kimseden bir şey isteyemiyordu. Derken üzüntüyle uyuduğu bir gece bir rüya gördü. İhtiyarın biri ona 'Kalk! Başının altını kaz!' diyordu. Önce ilgilenmedi. Fakat aynı rüyayı üç gece üst üste görünce eline bir kazma aldı. Bu sefer babası "Şimdi de evini mi yıkacaksın ?!. diye başladı söylenmeye. O inat etti, sonunda kazmanın ucu bir mermere çarptı. O vakit ihtiyar babası "dur oğul, sen çok yorulmuşsundur, biraz ben kazayım! diye aldı kazmayı eline. Derken mermer kırıldı, altında bir kuyu çıktı. Merdiven sarkıtıp kuyuya indiler. Orada hiç yıpranmamış bir çuvalın içinde bu altınları buldular. Altınların üzerinde fert bilmez, kişi okumaz yazılar vardı. Şaşırmışlardı. Ama Faruk'un babası boynuna sarılıp "A benim devletli evladım! Ne kadar uğurlu ve akıllı çıktın sen, deyip ilave etti. Artık zengin olduk, ne at alır, sakalık yaparsın dedi. Faruk babasına altınları Tapduk Emre

Hazretlerine götürüp teslim edelim, bu altınlar onun mülkünde bulundu madem, altınlar da onundur! dedi. Babasını dinlemeyip altınları dergaha götürdü, Tapduk Emre hazretlerine rüyasını anlattı. O altınları muhafaza için arka odaya koymalarını ve iki eli ile bir kere avuçlayıp ne miktar gelirse babasına götürmesini söyledi. Faruk Onun dediğini yaptı. Babası altınları alınca onları terk etti, Faruk da oğlu Lokman ile birlikte Tapduk eşiğine kapılandı. 4 yıl sonra Tapduk Emre altınları Çelebi Faruk ve Bizim Yunus ile ile birlikte Anadolu Selçuklu Sultanı Mesut Han'a gönderdi.
Sultan mesut "Peki şimdi neden bu altınlar bize gelmiştir?! diye sordu.
Çelebi Faruk: Ömrünüz uzun, devletiniz daim olsun sultanım! Tapduk Emre Hazretleri selam edip bu altınlar bizim evimizde bulunmuş olsa da evimiz sultanımızın ülkesindedir. bize gerekmez, sahibine iletiniz, buyurdular. bu yüzden çok şükür ziyan eriştirmeden size getirdik.dedi.
Sultan Mesut altınlardan birini eline aldı. Üzerindeki yazılara baktı ancak okuyamadı. Hizmetkârlarından birine emir verdi, az sonra içeriye bir kâtip girdi. altını ona gösterip sordu :"oku bakalım, hangi kral zamanından kalmıştır ?!
katip parayı evirip çevirdi, gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonunda hayretler içinde cevap verdi: "sultanım efendim, kelimeler Türkçe, harfleri Aramice yazılmış bir beyit bu."
"ne diyor peki ?"
"aynen okuyorum sultanım diyor ki : "HÜRMET EDİNCE FARUK, ALLAHIN (CC) KİTABINA / ALLAH DA ALTIN YAZDI FARUK"UN HESABINA" Sultan Mesut altınların Faruk ve oğluna ait olduğunu alamayacağını söylese de, Çelebi Faruk ta geri almadı. Altınlar ertesi gün Bizim Yunus'un refakatinde Konya'nın fukarasına dağıtıldı

25 EYLÜL P.TESİ (6.)

YAHYA BABA

Yahya **Baba**, II. Bayezid zamanında Edirne Bayezid Külliyesi'nin aşçılarından biridir. Arkadaşlarına hoşaf, kebap, sebze, bakliyat pişirir. Ama onun ihtisası pilavdır.Mübarek işe girişti mi, **ibadet** ettiğini sanırsınız. Pirinçleri salavat getire getire ayıklar, yağını tekbirlerle eritir. Tuzunu Besmele ile, suyunu Fatiha ile salar.Zaman zaman gözünü yumar, enbiyayı, evliyayı aracı yapar, Allah'tan bereket arzular. Onun pilavı herkese yeter, hatta artar. Ancak o tek pirinç tanesine bile kıyamaz, artanı Meriç nehrine atar. Balıklar onun geleceği saati bilir, köprü başında toplanırlar.Kilerci bakar pilav artıyor, pirinci aşçıya az vermeye başlar.
Ama Yahya Baba bir kere bile "Bu pirinç yeter mi bile" demez.
Kilerci şaşkındır.Her gün pirinç miktarını biraz daha kısar ama pilav azalmaz, aksine çoğalır. Yine herkes doyar, Meriç'in balıkları bile nasibini alırlar.
Kilerci, bunu izah edecek tek kelime bilir: Bu bir keramet!

Çok dener ve emin olunca padişaha çıkar:
– Bu Yahya baba boş değil sultanım, der, halbuki biz ona amele muamelesi yapıyoruz.
Beyazid-i Veli gönül ehlidir ve aşçı ile tanışmak ister.
Kilerci ile plan yaparlar.
O gün Yahya Baba çok az, hatta gülünç denilecek kadar az pirinç verilir.
O her zamanki gibi okur, alemlerin Rabbi'nden Halil İbrahim bereketi diler. Pilavı çok lezzetli olur, üstelik kazanlara sığmaz.
Yahya Baba artanları yine yüklenir, Meriç'in yolunu tutar. Tam kepçeyi daldırıp balıklara atarken padişah ortaya çıkar:
– Ne oluyor bre der. Yoksa devlet malını israf mı edersin?
Yahya Baba tutulur kalır.
Ancak balıklar birden kafalarını sudan çıkarıp:
– Ayıp olmuyor mu Sultanım, derler. Koca devletin artığını bize çok mu görüyorsun?
Yahya Baba kerameti ortaya çıktığı için öyle mahçup olur ki anlatılamaz. Utancından secdeye kapanır, Allah'a sığınır.
Bayezid-i Veli onun kalkmasını bekler ama geçmiş ola…
Mübarek çoktan ruhunu teslim edip kavuşmuştur rahmet-i Rahmana..

KISSADAN HİSSE: İşimizi dört dörtlük yapmaya çalışmak , dua etmek ve israf etmeMEK işimizde berekete vesile olur.

26 EYLÜL SALI (7.)

CENNETTEKİ KOMŞU

Hazreti Musa:
— Ya Rabbi! **Bana** Cennetteki komşumu bildir, diye ilticada bulunmuştu.
Hak Teâlâ Musa Aleyhisselâma:
— Falan yere git! Senin komşun falan yerdeki kasaptır, diye talimatta bulundu.

Hazreti Musa tarif edilen yere gitti, kasabı buldu ve evine misafir oldu.
Kasap akşam eve gelirken yanında bir miktar et getirmişti. Eve geldikleri zaman misafirden izin istedi ve onları pişirdi, bir zembil içinde tavanda asılı olan annesini indirdi, altını kuruladı ve eti parçalara bölerek onun ağzına vermeye başladı. Musa Aleyhisselâm Cennet komşusunun kim olduğunu öğrenmeye başlamıştı, sinek vızıltısı gibi bir sesin geldiğini fark edip:
— Ne diyor? diye sordu.
Kasap annesini yerine astıktan sonra misafire:
— Bu benim annemdir. Ben bunu senelerden beri bu şekilde yedirir, içirir ve bütün ihtiyaçlarını temin ederim. O da bana her zaman: ‘Oğlum Allah seni Cennette Musa (a.s.)’ya komşu eylesin’ diye duâ eder, dedi.
O zamana kadar kendisinin kim olduğunu gizleyen Musa Peygamber, kendisinin Musa (a.s.) olduğunu söyledi ve Cennet komşusunu müjdeledi.

27 EYLÜL ÇARŞAMBA (8.)

ADALET

Hazreti Allah (C.C.) Musa Aleyhisselâm’a:
— Ya **Musa** sana acaibattan bir sır bildireyim mi? buyurdu. Musa **Kelimullah**:
— Göster ya Rabbi! diye iltica etti. Allah tarafından:
— Ya Musa! Git filân yerdeki çeşmenin başına, kimse görmeyecek şekilde bir yere gizlen ve bekle!, emri geldi.
Musa Aleyhisselâm gitti, tarif edilen çeşmeyi buldu ve beklemeye başladı.

Biraz sonra atlı bir adam geldi, atından indi, kendisi su içip atını suladı ve zarurî ihtiyaçlarını tamamlayıp atına bindi gitti. Fakat giderken para kesesini çeşmenin başında unutup da gitti. Çok geçmeden bir çocuk geldi, o da su içti ve yolcunun unuttuğu altın kesesi bağlı olan kemeri alıp gitti. Aradan çok zaman geçmeden bu sefer bir âmâ geldi, abdest aldı ve bir kenara çekilip ibadete başladı. Hazreti Musa gizlendiği yerden manzarayı buraya kadar takip etti.
Biraz sonra altın keseli kemeri unutan atlı adam geri geldi. Kemerini çıkarıp bıraktığı yere baktı ki, orada yok. Doğru âmânın yanına vardı ve ona kemerini unuttuğunu, bulduysa vermesini söyledi.
Âmâ:
— Görüyorsun ki, iki gözüm de görmüyor. Hem ben keseyi almış olsam yanımda olması lâzım. Bende böyle bir şey olmadığına göre almış olmam imkânsız, diyerek adamı iknaya çalıştı ise de, adam bir türlü inanmadı ve:
— Bu altını sen aldın, vermiyorsun, diyerek âmâyı vurup öldürdü. Adam keseyi bulamamıştı ama, âmâyı da öldürmüştü.
Hazreti Musa, sırrına vakıf olamadığı bu hâdisenin mahiyetini öğrenmek için Cenab-ı Hakka ilticada bulundu. Allah-ü Teâlâ meseleyi şöyle izah buyurdu:
— Ey kelimim Musa! Kemeri alan çocuğun babası daha evvel o atlı ağanın hizmetinde çalıştı ve ağa da onun hakkını vermemişti. Şimdi hakkını almış oldu.
Âmâ ise, daha evvel o ağanın babasını öldürmüştü. Sonra gözleri kör olduğu için onu tanıyan çıkmadı ve unutuldu gitti idi. Ama ben unutmadım ve âmânın ölümünü o adam vasıtasıyla yaparak kısası yerine getirmiş oldum.
Bu hâdise karşısında Musa Aleyhisselâm secde-i Rahman’a vardı ve Allah’a şükürler etti

28 EYLÜL PERŞEMBE (9.)

ÇARŞININ AĞASI

Behlül Dana birgün Harun Reşid'den bir **vazife** istedi. Harun Reşid de ona çarşı pazar ağalığını (denetimini) verdi. Behlül hemen işe koyuldu. İlk olarak bir fırına gitti. Birkaç ekmek tarttı hepsi normal gramajından noksan geldi. Dönüp fırıncı ya sordu: "Hayatından memnun musun, geçinebiliyor musun, çoluk-çocuğunla ağzının tadı var mı?" **Adam** her soruya olumsuz cevap verdi. Memnun olduğu bir şey yoktu. Behlül bir şey demeden ayrıldı ve bir başka fırına geçti. Orada da birkaç ekmek tarttı ve gördü ki bütün ekmekler gramajından fazla geliyor, eksik gelmiyor. Aynı soruları bu fırının sahibine de sordu ve her soruya olumlu cevap aldı. Bundan sonra başka bir yere uğramadan doğru Harun Reşid'in huzuruna çıktı ve yeni bir vazife istedi. Harun Reşid, "Behlül daha demin vazife verdik sana ne çabuk bıktın?" dedi.
Behlül açıkladı:
– Efendimiz çarşı pazarın ağası varmış. Benden önce ekmekleri tartmış, vicdanları tartmış, buna göre herkes hesabını ödemiş, bana ihtiyaç kalmamış.

29 EYLÜL CUMA (10.)

HABİB BABA, 4.MURAD

Habib Baba, 4.Murad devrinin gizli, kimsenin bilmediği **Allah dostlarından**dır. Yaşlıdır, fakirdir, gariptir. Fakat Rabbinin katında da alemlere denk bir değerin sahibidir.

Yaşlı **Habib Baba**, uzun bir kervan yolculuğunun sonunda İstanbul'a gelmiştir.Yolculuğunun tozunu, yorgunluğunu atmak için bir hamama gider… Niyeti, şöyle iyice bir keselenip, paklanmak… Bedenini de ruhuna denk kılmaktır.Fakat hamamcı Habib babayı içeri sokmak istemez.
– Bugün, der,Sultan Murad'ın vezirleri hamamı kapattılar, dışarıdan müşteri alamıyoruz.
Habib baba üzülür… Rica, minnet eder, yalvarır… Ne olursun' der,Kimseye varlığımı belli etmem, aceleyle yıkanır çıkarım.Bu tozlu bedenle Rabbime ibadet ederken utanıyorum. Binbir dil döker. Hamamcı ehl-i insaftır… Dayanamaz… Kabul eder… Hamamın en sonundaki odayı göstererek …
– Baba şu odada hızla yıkanıp çık, para da istemem. Yeter ki vezirler, senin farkına varmasınlar.
Habib Baba sevinerek kendine gösterilen yere girer. Yıkanmaya başlar… Ve bu arada hamamcının karşısında yeni bir müşteri belirir. Boylu, poslu, genç, yakışıklı biridir bu gelen. Onunda görünümü fakirdir… Ama sadece görünümü… İkinci müşteri kılık değiştirmiş, 4.Murad'dır. O gün vezirlerinin topluca hamam alemi yapacaklarından haberdar olan padişah merak etmiştir.
– Hele bir bakalım, demiştir,
– Bizim vezirler, hamamda benden uzakta, kendi başlarına ne yaparlar, nasıl eğlenirler?Ve bu merak padişahı, tebdil-i kıyafet ettirerek, hamama getirmiştir. Az önce yaşananlar bir kez daha tekrarlanır…Hamamcı vezirler der, almak istemez… Padişah ise, ne olursun der, bastırır ve padişah galip gelir… Habib Babanın yıkanmakta olduğu odayı göstererek, genç padişahın kulağına fısıldar:
– Şu odada bir ihtiyar yıkanıyor. Sen de sar peştemali beline, gir yanına…
– Beraber sessizce yıkanın, bir an evvel çıkın… Ve ekler:
– Aman ha! Vezirler varlığınızı bilmesinler.
Sonra 4.Murad da Habib Babanın yanına süzülür. Beraber sessizce yıkanmaya başlarlar. Bu arada, hamamın büyük salonundan gelen tef, dümbelek, şarkı, türkü sesleri ortalığı çınlatmaktadır…
Habib Babanın gözü, genç hamam arkadaşının sırtına takılır. Biraz kirlenmiş gibi gelir ona… Allah hikmeti gereği dostuna, o yanındakinin tedbil-i kıyafet etmiş padişah olduğunu ilham etmemiştir…Ve yanındakini, görüntüsüne uygun, kendi gibi fakir bir delikanlı zanneden Habib Baba yumuşak bir sesle konuşur:
– Evladım, der,
– Sırtın fazlaca kirlenmiş, müsaade edersen bir keseleyivereyim.
Padişah aldığı bu teklif karşısında şaşkınlaşır ve çok memnun olur…Memnun olur, çünkü ömründe ilk defa biri ona, padişah olduğunu bilmeden, sırf bir insan olarak, karşılık beklemeksizin bir iyilik yapmayı teklif etmektedir.Memnuniyetle Habib Babanın önünde diz çökerken:
– Buyur baba, der,
– Ellerin dert görmesin.Bu arada içerideki alemin sesleri hamamı çınlatmaya devam etmektedir. Habib Baba, 4.Murad'ın sırtını bir güzel keseler… Fakat padişah kuru bir teşekkürle yetinmek istemez.. Ne de olsa insandır ve o da her insan gibi kendine yapılan iyiliklerin kölesidir.
– Baba, der, Gel ben de senin sırtını keseleyeyim de ödeşmiş olalım. Habib Baba, teklifin kimden geldiğinden habersiz, tebessümle:
– Olur evlad, deyip, sultanın önünde diz çöker. Bu arada, Sultan Murad kese yaparken bir yandan da Habib Babayı yoklar, ağzını arar…
– Baba, der,Görüyor musun şu dünyayı… Sultan Murad'a vezir olmak varmış… Bak adamlar içerde tef, dümbelek hamamı inletiyorlar, sen ve ben ise burada iki hırsız gibi…
Habib Baba Sultan Murad'ın cümlesini tamamlamasına fırsat bile bırakmaz, kendi hükmünü söyler… Sultan Murad'ın Habib Babadan duydukları, ağzı açık bırakıp, keseyi elden düşürten cinstendir:
– Be evladım, der, Habib baba, Sultan Murad dediğin kimdir? Sen asıl Alemlerin Sultanına kendini sevdirmeye bak ki, O seni sevince sırtını bile Sultan Murad'a keselettirir…

Kıssadan Hisse: Biz insanlar yerine Mevla'ya güvenirsek o bizi en yüce en yüksek mertebelere ulaştıracaktır

Ya Allah'a bağ eğer hiç kimseye eğmezsin
Ya da herkese baş eğer hiçbir şeye değmezsin

BEN NE YAPTIM ŞİMDİ

Günlerden bir gün şeytanın **yolu** bir köye düşmüş. Keyfi yerinde olan şeytan sırtını bir ağaca dayamış ve buzağısı kazığa bağlı olan ineğini sağan genç bir kadını **uzaktan** izlemiş. Şeytan kadını epeyce izledikten sonra yerinden kalkıp kazığa bağlı buzağının ipini biraz gevşetmiş.
Buzağı bu az ötede annesinin sütünün kovaya sağılmasını aç karnına izlemeye daha fazla dayanamamış debelenmiş ve boynundaki ip çözülmüş. Koşarak annesini emmeye giden buzağı süt kovasını devirmiş. Sağdığı süt ziyan olunca sinirlenen genç kadın eline geçirdiği odunu buzağıya vurunca yavru yere yığılmış.
Yavrusuna saldırılan inek kayıtsız kalamayıp bir tekmede kadını yere serip öldürmüş. Uzaktan geçmekte olan kadının kayın pederi, ineğin ´gelinini öldürdüğünü görüp ineği tüfekle vurmuş. Silah sesini duyan koca, karısını yerde cansız yatar babasını da elinde tüfekle görünce silahını çekip babasını öldürmüş. Kısa bir süre sonra gerçeği öğrenen genç adam, bu kadar acıya dayanamayıp intihar etmiş.
Bütün bu olayları bir kenardan izleyen şeytan;
“Bu felaketi de bana yüklerler, buzağının ipini gevşetmekten başka ben ne yaptım şimdi” demiş.

Kıssadan Hisse: Başınıza gelen olayların büyüklüğü ya da küçüklüğü sizin vereceğiniz tepkiye göre değişecektir.

Kaynayan su yumurtanın sertliğini değiştirmez, patatesi yumuşatır, kahveyi ise onu kaynatan su dahil tatlı,lezzetli bir içecek haline getirir. Güneş güle de bir gübreye de bir vurur ama karakterleri icabı kokuları faklı çıkar.

3 EKİM SALI (12.)

OMUZ

Eski **Endülüs** Hükümdarlarından biri **fakir** bir kadının arsasına yeni bir saray yapılmasını emretti. Arsa hükümdarın sarayına alındı ve hükümdar arsanın bedelini de ödemiyordu. Müşkül durumda kalan kadın, çareyi, hükümdarı, kadıya şikâyet etmekle buldu.
Zamanın Şeyhü'l îslâmı (yani zamanın müftüsü), kadını dinleyip haklı olduğuna hükmettikten sonra, hükümdara hiç bir şey söylemeden bir çuval ve bir de kazma kürek alıp kadının arsasından toprak doldurmaya başladı.
Padişah sarayından Şeyhü'l îslâmı seyrediyor kendi kendine:
— Herhalde Şeyhü'l İslâm aklını oynatmış olsa gerek, diyordu. Şeyhü'l İslâm çuvala bir miktar toprak doldurdu ve sırtına alıp götürmek istedi. Fakat ihtiyar olduğundan ve toprak da ağır olduğundan kaldıramamıştı. Biraz daha toprak koyup çuvalı ağzına kadar doldurdu. Tekrar kaldırmak istediğinde tabi ki, kaldıramaz! Şeyhü'l İslâmın bu acaip halini seyreden hükümdar daha fazla sabredemeyip huzuruna çağırdı ve:
— Hocam, sen bu zayıf halinle bu çuvalı nasıl kaldıracaksın? Bir de çuvalı boşaltacağına habire dolduruyorsun. Bunu kaldıramayacağını nasıl düşünemiyorsun? diye sordu.
Şeyhü'l îslâmın istediği olmuştu:

— Peki Sultanım, siz benim omuzlarımın o çuvalı' kaldıramayacağını biliyorsunuz da yarın huzur-u İlâhîde o arsayı kaldıracak güce sahip olamayacağınızı niye düşünemiyorsunuz? Sizin omuzunuz benim omuzlarımdan çok mu kuvvetli? diye konuşmaya başlayınca hükümdar hata ettiğini, hocanın kendisini ikaz için böyle yaptığını anladı ve kadının arsasını gasbetmekten vazgeçti.

4 EKİM ÇARŞ (13.)

YAVUZ SULTAN SELİM HAN

Yavuz Sultan Selim Han zamanı çok fakir bir adam borçları ödeyemeyince zora düşmüş ve bir gece Allah'a yalvarmış :
Ey Yüce RABBİM derdimi senden başkasına söylemedim çareyi sende bilirim deyip yatmış gece gece rüyasına Peygamber Efendimiz s.a.v girmiş ve sabah soluğu Yavuz Sultan Selimin yanında almış demiş ki:
Sultanım bana bir kese altın verecekmişsiniz.
Selim Han : Vereyim vermesine de bir neden söyleyecek misiniz? Der.
Fakir adam: Dün gece rüyama Fahri Alem Efendimiz girdi dedi ki ; Bizim Selime söyle her gece okuyup bana hediye etti Salavat-i Şerifi dün gece unuttu bunu karşılık olarak sana bir kese altın versin, demiş. Selim han : Hemen bir kese altın vermiş ve demiş ki ; Ne olur tekrar söyleyin adam aynı sözleri tekrar etmiş adama bir kese daha vermiş sonunda on kese altın ederince tekrarlatmış. Selim hanin yardımcısı Hasan Can bunu fark etmiş ve adama yeter artık sonra tekrar gelirsiniz demiş adamı göndermiş. Yavuz Sultan Selim han hazretleri duydun mu Hasan Can Fahri Alem Efendimiz benim için

bizim Selim demiş binlerce şükür olsun bizi bu şerefe nail etti, Rabbime Hamd olsun, eğer bu yaşlı adamı biraz daha göndermesen o sözü tekrar duymak için neyim var neyim yok her şeyimi verirdim demiş. ..

Kıssadan Hisse:
Ecdadımız başarılarını Hz Muhammed'in yolunu takip etmekle yakalamıştır. Zaten Fatih 'Başarının sırrı Hz Muhammed'in yolunu/sünnetini takip etmektir' demiştir. Biz de hem dünyada hem ahrette kazanabilmek için Hz Muhammed'in yolunu takip etmeliyiz.

5 EKİM PERŞ.(14.)

DOĞUM GÜNÜ

Fırına geldiğimde ortalıkta **ekmek** görünmüyordu. **Eski bir dostum** olan fırıncı; "Biraz bekleyeceksin hocam. İki-üç dakikaya kadar çıkartıyorum." dedi.
Kenardaki tabureye oturup beklemeye koyulurken, içeriye yaşlıca bir adamın girdiğini gördüm. Eskimiş ceketinin sol yakası altında bir madalya parıldıyor ve yürürken hafifçe topallıyordu.Selâm verdikten sonra, fırıncının tezgâhına yaklaşarak; "Ekmeklerimi alayım! Benim ikizler acıkmıştır." dedi.
Fırıncı, adamın kendisine uzattığı torbayı alarak tezgâhın altına eğildi ve bir gün öncesine ait olduğu anlaşılan ekmeklerden 4-5 tane çıkardı.
Ben o arada oturması için kendi yerimi o adama vermiş, tezgâhın yanına iyice yaklaşmıştım. Ekmeklerden birkaç tanesinin şekli değişmiş, katılaşmış, taş gibi olmuştu. Fırıncıya sordum:
– Neden taze ekmeği beklemesini söylemiyorsun? Biraz sonra çıkacak dedin ya!..
– Bayat ekmekleri kendisi istiyor. Çok fakir bir adam. Ona bayat ekmekleri yarı fiyatına veriyorum.
– Kim bu adam?

– Kendisi Kore gazilerinden. Oğluyla gelini bir trafik kazasında vefât edince, ikiz torunlarını yanına almıştı. Yıllardır onlara bakıyor, hem de çok az bir maaşı var.
Fırıncının anlattıkları karşısında içimin yandığını hissediyor ve ufak da olsa bir şeyler yapmak istiyordum. Fırıncıya yavaşça dedim ki:
– Aradaki farkı ben vereyim. Hiç olmazsa bugün taze ekmek yesinler.
Fırıncı, teklifimi kabul etti. Biraz sonra da, fırından yeni çıkan taze ekmekleri adamın torbasına doldururken şekli bozuk, bayat ekmekleri de tezgâhın altına koyarken ihtiyara takıldı:
– Bugün çok şanslısın hacı amca. Çocuklar için sana pasta gibi ekmek vereceğim.
Yaşlı adam, bir evlât sevgisiyle kucakladığı torbayı göğsüne bastırarak kapıdan çıkarken bana döndü ve dedi ki:
– Allah, senden razı olsun evlâdım. Bugün onların doğum günüydü…

6 EKİM CUMA (15.)

KİMSENİN YAPTIĞI YANINA KAR KALMAZ

Abbasi halifelerinin beşincisi **Harun Reşid**, sarayının bahçesindeki bir gülfidanını çok beğenir. Yaprağı, kokusu, görünüşüyle dikkatini çeken gülü özel bakıma alması için bahçıvana emir verir. Bahçıvan üzerine titremeye başlar gülün ne var ki, sakınan göze çöp batar derler ya. Aynen öyle olur. Bir sabah bahçıvan gelip bakar ki, gülün dalına konan bir bülbül, ne kadar yaprak varsa hepsini gagalayarak yere düşürmüş. Tek yaprak bırakmamış gülün başında korku içinde koşar halifeye:
Sultanım der, üzerine titrediğimiz gülün yapraklarını bir bülbül gagalayarak yere dökmüş, tek yaprak bırakmamış gülün başında.
Harun Reşid, telaş etmeden cevap verir:
Üzülme efendi üzülme, der, bülbülün yaptığı yanına kalmaz.
Rahat bir nefes alan bahçıvan işine döner, bir gün bakar ki, bir yılan yaprakları düşüren bülbülü yakalamış, yutmak üzere, otların arasında kayıp gidiyor.
Heyecanla yine halifeye gelir:
Sultanım der, bülbülü bir yılan yakalamış, yutarken gördüm.
Sultan yine telaşsız:
Merak etme efendi der, yılanın yaptığı da yanına kalmaz.
Bahçıvan yine işine döner, bir ara bahçede çalışırken otların arasında yılanı görür.
Hemen elindeki küreğiyle darbe üstüne darbe indirerek yılanı orada öldürür.
Sevinçle geldiği halifeye durumu anlatır:
Sultanım der, bülbülü yakalayan yılanı ben de bahçede otlar arasında yakalayıp küreğimle öldürdüm.
Harun Reşid yine sakin:

Bekle efendi bekle der, senin de yaptığın yanına kalmaz.
Nitekim çok geçmez bahçıvan hatalar yapar, yakalayıp halifenin huzuruna çıkarırlar, cezalandırılmasını isterler;
Halife emrini verir: Atın bunu zindana.
Hemen yaka paça zindana doğru götürürken geriye dönen bahçıvan şunları söyler:
Sultanım der, bülbülün yaptığı yanına kalmaz dediniz, onu yılan yuttu. Yılanın yaptığı yanına kalmaz, dediniz, onu da ben öldürdüm. Şimdi benim yaptığım da yanıma kalmıyor, sen zindana attırıyorsun. Herkesin yaptığı yanına kalmıyor da senin ki mi yanına kalacak..? Demek sana da bir yapan çıkacak, öyle ise gel sen bana yapma ki bir başkası da sana yapmasın.
Harun Reşid, doğru söyledin bahçıvan, diyerek:
Bırakın bahçıvanı, çiçekleri sulamaya devam etsin.
Derler ki: Sultanımız, yaptığı yanına kalır. Hayır der, kimsenin yaptığı yanına kalmaz, en ağır şekliyle ahirette ödemeye tehir edilir ama gafil insanlar bunun farkına varamaz da, yaptığı yanına kaldı sanırlar. Evet,kimsenin yaptığı yanına kalmaz, bunda hiç şüpheniz olmasın. Yanına kaldı sanılanlar daha ağırıyla ahirette ödemeye tehir edilirler. Ne var ki, gafil insanlar bunun farkına varamaz da yaptığı yanına kaldı sanırlar..!

Kıssadan Hisse:
Madem herkes ettiğini görecek/O zaman iyilik etmek gerek

9 EKİM P.TESİ (16.)

ANLATACAK DİL YAPACAK YÜREK

Vakit namazlarını sürekli cemaatle, camide eda eden, Allah’a yürekten bağlı, çok duru gönüllü bir adam varmış… Ama evi, nehrin öbür tarafında olduğu için her vakit namazında, salla nehri geçmek epey vaktini alıyormuş..
Bir gün, gittiği camide bir vaaz dinlemiş…
Hoca diyormuş ki;
“Allah’a öyle inanıp öyle dayanacaksın, öyle güveneceksin ki her işin kolaylıkla hallolsun… Bismillah de gir suya! Yürü git…” diye de bir örnek vermiş…Adamcağız bunu duyunca bir sevinmiş bir sevinmiş ki…
– Oh! demiş. Kurtuldum artık saldan, vakit kayıplarından…
Bismillah der geçerim karşıya. Sevincinden içi içine sığmıyormuş…
Aynı zamanda da içinden hocaya kızmaktaymış, neden şimdiye kadar söylemedi bunu diye…

Dediği gibi de yapmış. Çıkmış camiiden, gelmiş nehrin kıyısına; “Bismillah” demiş ve yürümüş geçmiş…
Artık karısı da kendisi de çok mutluymuş bu yüzden.
Bir gün hanımı demiş ki;“Yarın o Hocayı al gel, yemeğe! Bak o kadar iyiliği dokundu sana …”
“Olur”, demiş adam…
Ertesi gün camiden çıkınca, Hocayla anlaşmışlar; eve gidecekler.
Hoca; “Bir sal bulalım!” deyince adam şaşırmış ve;
“Ne salı Hocam? Sen demedin mi Bismillah de yürü git! Ben o günden beri öyle yapıyorum. Hadi geçelim…”
Hoca hayret içinde. Hatta dehşet…
Neden sonra titrek yüreğiyle, melûl mahzun bakmış adama ve;
– Ah! demiş…
Be de onu anlatacak dil, sen de onu yapacak yürek var demiş…

10 EKİM SALI (17.)

HER ŞEY

İki gezgin **melek**, geceyi geçirmek için oldukça varlıklı bir ailenin evinin kapısını çalmışlar.
Aile, pek kaba bir üslupla, meleklere yatacak yer olarak koca malikanenin konuk odalarından birini vermek yerine, soğuk bodrumundaki küçük bir köşeyi göstermiş.
Melekler buz gibi odanın soğuk ve sert zemininde kendilerine yatacak bir yer hazırlamaya çalışırken, yaşlı melek duvarda bir delik görmüş ve kalkıp deliği onarmaya girişmiş. Genç melek, yaşlı meleğe bu hareketinin nedenini sorunca, yaşlı melek hafifçe gülümsemiş:
– Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir…
Sabah malikaneden ayrılan melekler, gece bastırınca bir kez daha kalacak yer bulmak umuduyla, bu defa çok fakir bir çiftçi ailesinin kapısını çalmışlar. Son derece misafirperver olan fakir karı koca, sofralarında ne var ne yoksa meleklerle paylaştıktan sonra, onlara rahatça uyumaları için kendi yataklarını vererek yanlarından ayrılmışlar.

Sabah güneş doğduğunda, melekler zavallı karı kocayı gözyaşları içinde bulmuşlar: yegane geçim kaynakları olan tek inek de tarlalarının ortasında cansız yatmaktaymış.
Genç melek bu sefer iyice öfkelenerek yaşlı meleğe isyan etmiş:
– Bunun olmasına nasıl izin verebildin? O varlıklı kaba adamın her şeyi vardı ama sen kalktın ona yine de yardım ettin. Bu iyi yürekli fakir ailenin ise o tek inekten başka hiçbir şeyleri yoktu; buna rağmen onu bile paylaşmaya gönüllü oldular. Ama sen o ineği de yitirmelerine izin verdin!
Bunun üzerine yaşlı melek, genç meleğe dönerek şu cevabı vermiş:
– Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir. O zengin malikânenin bodrumunda kaldığımız gece, duvardaki deliğin dibinde **külçe külçe altın** saklı olduğunu fark ettim. Malikânenin sahibi bu kadar açgözlü olduğu için ve kendisine verilmiş şans sayesinde edindiği zenginliğin bir parçasını bile paylaşmaya yanaşmadığı için, ben de o deliği öyle bir kapatıp mühürledim ki artık arayıp bulsa da açamaz.
Ve devam etmiş:
– Sonra, dün gece biz çiftçi ailesinin yatağında uyurken, ölüm meleğinin o çiftçinin karısını almaya geldiğini gördüm. Ben de onun yerine ölüm meleğine ineği verdim.
Yaşlı melek, gülümseyerek bir kez daha eklemiş:
– Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir. Bazen, işler istediğimiz gibi sonuçlanmadığında, aslında bizim de başımıza gelen tam da budur işte. Eğer inanıyorsanız, yapmanız gereken şey sadece, her sonucun her zaman sizin lehinize olduğuna güvenmektir. Bunun böyle olduğunu, ancak belirli bir zaman sonra öğrenebilecek olsanız bile…

11 EKİM ÇARŞ. (18.)

BU DA GEÇER YA HÛ

Dervişin biri, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra bir köye ulaşır. Karşısına çıkanlara, kendisine yardım edecek, yemek ve yatak verecek biri olup olmadığını sorar.Köylüler, kendilerinin de fakir olduklarını, evlerinin küçük olduğunu söyler ve Şakir diye birinin çiftliğini tarif edip oraya gitmesini salık verirler. **Derviş** yola koyulur, birkaç köylüye daha rastlar. Onların anlattıklarından, Şakir'in bölgenin en zengin kişilerinden birisi olduğunu anlar. Bölgedeki ikinci zengin ise Haddad adında bir başka çiftlik sahibidir. Derviş, Şakir'in çiftliğine varır. Çok iyi karşılanır, iyi misafir edilir, yer içer, dinlenir. Şakir de, ailesi de hem misafirperver hem de gönlü geniş insanlardır… Yola koyulma zamanı gelip Derviş, Şakir'e teşekkür ederken, Böyle zengin olduğun için hep şükret der. Şakir ise şöyle cevap verir: Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Bazen görünen, gerçeğin kendisi değildir. Bu da geçer…

Derviş, Şakir'in çiftliğinden ayrıldıktan sonra bu söz üzerine uzun uzun düşünür. Birkaç yıl sonra, Derviş'in yolu yine aynı bölgeye düşer. Şakir'i hatırlar, bir uğramaya karar verir. Yolda rastladığı köylülerle sohbet ederken Şakir'den söz eder. Haa o Şakir mi? der köylüler, O iyice fakirledi, şimdi Haddad'ın yanında çalışıyor. Derviş hemen Haddad'ın çiftliğine gider, Şakir'i bulur. Eski dostu yaşlanmıştır, üzerinde eski püskü giysiler vardır. Üç yıl önceki bir sel felâketinde bütün sığırları telef olmuş, evi yıkılmıştır. Toprakları da işlenemez hale geldiği için tek çare olarak, selden hiç zarar görmemiş ve biraz daha zenginleşmiş olan Haddad'ın yanında çalışmak kalmıştır. Şakir ve ailesi üç yıldır Haddad'ın hizmetkârıdır. Şakir, bu kez Derviş son derece mütevazı olan evinde misafir eder. Kıt kanaat yemeğini onunla paylaşır… Derviş, vedalaşırken Şakir'e olup bitenlerden ötürü ne kadar üzgün olduğunu söyler ve Şakir'den şu cevabı alır: Üzülme… Unutma, bu da geçer…

Derviş gezmeye devam eder ve yedi yıl sonra yolu yine o bölgeye düşer. Şaşkınlık içinde olan biteni öğrenir. Haddad birkaç yıl önce ölmüş, ailesi olmadığı için de bütün varını yoğunu en sadık hizmetkârı ve eski dostu Şakir'e bırakmıştır. Şakir, Haddad'ın konağında oturmaktadır, kocaman arazileri ve binlerce sığırı ile yine yörenin en zengin insanıdır. Derviş eski dostunu iyi gördüğü için ne kadar sevindiğini söyler ve yine aynı cevabı alır:Bu da geçer…

Bir zaman sonra Derviş yine Şakir'i arar. Ona bir tepeyi işaret ederler. Tepede Şakir'in mezarı vardır ve taşında şu yazılıdır: "Bu da geçer" Derviş, "Ölümün nesi geçecek? "diye düşünür ve gider. Ertesi yıl Şakir'in mezarını ziyaret etmek için geri döner; ama ortada ne tepe vardır ne de mezar. Büyük bir sel gelmiş, tepeyi önüne katmış, Şakir'den geriye bir iz dahi kalmamıştır…

O aralar ülkenin sultanı Mahmut, kendisi için çok değişik bir yüzük yapılmasını ister. Öyle bir yüzük ki, mutsuz olduğunda umudunu tazelesin, mutlu olduğunda ise kendisini mutluluğun tembelliğine kaptırmaması gerektiğini hatırlatsın… Hiç kimse sultanı tatmin edecek böyle bir yüzüğü yapamaz. Sultanın adamları da bilge Derviş'i bulup yardım isterler. Derviş, sultanın kuyumcusuna hitaben bir mektup yazıp verir. Kısa bir süre sonra yüzük sultana sunulur. Sultan önce bir şey anlamaz; çünkü son derece sade bir yüzüktür bu. Sonra üzerindeki yazıya gözü takılır, biraz düşünür ve yüzüne büyük bir mutluluk ışığı yayılır: "Bu da geçer ya hû" yazmaktadır

ONU DA SEN AĞIRLA   12 EKİM PERŞ. (19.)

Günahkâr bir adamdı. Ayık gezmezdi. Bütün bir **köy** halkı yaka silkiyordu adamdan. Ölse de bir kurtulsak, diyorlardı. Bir karısı vardı adamın, bir de kendisi. Hiç çocukları olmamıştı. Köy halkı böyle bir adamın zürriyetinin olmadığına memnundu. Kadın ise adamın haline üzülse de ses çıkarmazdı. Otuz yıldır evliydiler, döverdi, kızardı, her gün biriyle kavga ederdi. Ama kocasıydı işte, evinin erkeği idi. Adam iyice yaşlanmıştı artık. Öksürük nöbetleri uykusunu bölüyor, iki basamak merdiven çıksa nefes nefese kalıyor, titreyen elleriyle sigarasını zor sarıyordu. İyice zayıflamış, zaten kısacık olan boyuyla bir çocuk gibi kalmıştı. Kadıncağız ellerini açıp **dua**lar ediyor, ahir ömründe olsun şu adamın hali biraz düzelsin diye yalvarıyordu Allah'a… Adam bir sabah evden çıktı, fakat ertesi sabah oldu, dönmedi. Tan yeri ağarırken kadın aramaya çıktı kocasını. Kim bilir yine nerede sızıp kalmıştı! Köyün üst tarafındaki çeşmenin başına gitti önce, orada içerdi adam, bulamadı. Yakındaki

tarlaları aradı, köyün dört bir yanına baktı, yoktu. Eve gelmiştir belki diye koşarak geri geldi, hayır, dönmemişti. Güneş inmek üzereydi, bir acele abdest aldı, namaza durdu. Duası bitmek üzereydi ki, kapının çalındığını duydu. Kocasıydı gelen. Adamın yüzü sapsarı kesilmişti. Öksürüyor, eliyle göğsünü işaret ediyordu. Kadın koluna girdi kocasının, güç-bela sedire kadar taşıdı. Uzandı adam, karısının yüzüne baktı, ağlıyordu. Doğrulmak ister gibi yaptı, hakkını helal et diyecekti, lafının sonunu getiremedi, başı yastığa düştü. Ölmüştü… Kadıncağız kocasının başında epey bir ağlayıp feryat etti. Biraz kendine gelince gözlerini sildi, yemenisini bağladı. Kalktı, imamın evine gitti.
-Hocam… diyebildi hıçkırarak, bizim ki… Söyleyemiyordu, ama İmam efendi durumu anlamıştı. Kadının yüzüne baktı, köylü ne der diye düşündü, bocaladı.
-O mendebur bir kez bile caminin kapısından içeri girmedi, kaldırmam onun cenazesini, deyip kapıyı kapattı. Kahroldu kadın. Nereye gitsem, ne yapsam diye düşündü. Kimseleri yoktu ki, çaresiz eve döndü. Yıkadı kocasını, sandıktan çıkardığı beyaz bir çarşafa sardı, omzuna aldı, mezarlığın yolunu tuttu. Camini köşesinden dönerken, muhtar ve köylülerin kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Bir kez daha düğümlendi boğazı, cenazesi omzundan kayarken, dizlerinin üstüne çöktü, ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı.
Hışımla yaklaştı muhtar:
-Onu nereye götürüyorsun, dedi, mezarlığa gömeyim deme sakın! Sağlığında biz çektik, bir de ölülerimiz çekmesin o herifin elinden… Kadın gözlerini çarşafın üstüne dikmiş, öylece duruyordu. Birden bağırmaya başladı, delirmiş gibiydi sanki. Kalabalık yanından korkuyla uzaklaşırken, cenazesini tekrar yüklendi, köyün dışına doğru yürümeye başladı. Kan ter içinde kalmıştı kadın, artık adım atacak hali yoktu. Kendi kendine;
-Şuracığa gömeyim adamımı, dedi, kimseler rahatsız olmaz burada… Tam o anda bir ayak sesi duydu, irkildi, bir çobandı gelen. Kadıncağız her şeyi olduğu gibi anlattı. Üzüldü çoban, gözleri doldu.
-Dert etme, dedi, ben yardım ederim sana. Bir çukur kazıp cenazeyi gömdüler. Çoban baş ucunda durdu mezarın, ellerini açtı, dua etti. Birkaç çiçek buldu kadın, toprağın üstüne serpti. Çobana dualar ederek evine döndü. Yorulmuştu. Camın kenarına oturup uzaklara daldı. Uyuyup kaldı oracıkta.
Ertesi sabah imamın kapısını telaşla çaldı muhtar. Bir yandan tokmağı vuruyor, bir yandan da “imam efendi, imam efendi…” diye bağırıyordu. İmam korkuyla açtı kapıyı.
-Bir rüya gördüm, dedi muhtar, hocam o berduş, o serseri adam cennetteydi, bana gülüyor, hakkım sana bile helal olsun, diyordu. Rüyayı duyan İmamın benzi attı, kendisi de hemen aynı rüyayı görmüştü.
” Gel hele, içeri gel…” demeye kalmadı ki, köyün delisini gördüler.Koşarak geliyor, bir yandan bağırıyor:
-Demedin mi ben, demedim mi size, rüyamda gördüm, rüyamda…
Bir kaç köylü daha benzer rüyalar gördüğünü söyleyince, kadının yanına gitmeye karar verdiler. Özür dileyecek, kendilerini affettirmeye çalışacak, bu arada işin aslını öğreneceklerdi. Bir şeyler olmuştu ama neydi? Eve vardıklarında kapıyı açan kadın şaşkındı. Kapıyı yüzlerine kapatacak oldu, yapamadı. Gelenler olan biteni anlatıp özür diledi, cenazeyi nereye defnettiğini, neler olduğunu sordular. Kadıncağız her şeyi anlattı, can kulağıyla dinlediler ve çobanı bulmaya karar verdiler. Bir yandan yürüyor bir yandan aralarında konuşuyorlardı: Bu çoban bir evliyaydı herhalde, belki de Hızır’dı, aslında ölen adam da o kadar kötü bir adam değildi. Tarif edilen yere geldiklerinde çoban koyunlarını otlatıyordu. Gelenleri görünce ayağa kalktı, hayırdır inşallah, dedi. Oturdular, onlara süt ikram etti, konuşmaya başladılar. Çoban söylenenlerden hiçbir şey anlamamıştı, cenazeyi nasıl defnettiklerini anlattı.-Ben garip bir kulum, dedi; cenazeyi defnettik, başucunda durup bir dua ettim sadece, hepsi bu… Merakla nasıl bir dua ettiğini sordular. Çoban da söyledi: Allah’ım, ben dağda koyunlarımı otlatırken kulların gelirleryanıma, selam verirler. Senin selamın ile gelen senin misafirindir der, ağırlarım. Süt ikram eder, azığımı paylaşırım. Şimdi de ben sana bir misafir yolluyorum, onu da sen ağırla . . .

13 EKİM CUMA (20.)

MEVLANA'NIN HAYIR DUASI

Bir gece bir genç kör kütük **sarhoş** olur. Yola koyulur. **Hz. Mevlana**'nın hayır **dua**sını almak için. Geceymiş geç saatmiş dinlemez. Evin kapısına gelir ve kapıyı çalar. Hz. Mevlana'nın talebeleri kapıyı açarlar. Gence ne istediğini sorarlar.
Genç:
"Mevlana'nın hayır duasını almak için geldim" der.
Talebeleri:
"Şuanda hocamız istirahat halinde ve saat çok geç. Daha sonra gel" derler.
Genç ısrar eder ve illa onun hayır duasını şimdi alacam gitmem der. İnat eder ve gitmez.
Hz. Mevlana gürültüleri duyar ve uyanır.
Gelir kapıya ve "Ne oluyor, nedir bu gürültü" der.
Talebeleri cevap verir:
"Efendim sizin hayır duanızı almak için gelmiş bu sarhoş bizde istirahatte olduğunuzu ve daha sonra gelmesini söyledik" derler.
Mevlana şu cevabı verir talebelerine:
O gecenin bu vaktinde bizim yolumuzu bulmuş gelmişken, hem de kör kütük sarhoşken, siz hangi ayık kafayla onu geri göndermek istersiniz!....

Kıssadan Hisse:

Durumu,görüşü,görünüşü ne olursa olsun herkese iyilik etmeli yardım etmeliyiz. Aynı durumlara biz de düşebiliriz.
İnsanlarla ya dinen kardeşiz ya da inanlıkta kardeşiz diyor Hz Ali

BENCİLLİK

Dünya hayatında hep kötülük işleyen bir adamı ölünce **cehennem** kapısında bir melek karşıladı. Melek adama şöyle seslendi:
“Hayatta iken tek bir Gün bile birisine iyilik yaptıysan buraya girmeyeceksin.
“Günahkâr adam uzun süre düşündükten sonra, bir keresinde ormanda gördüğü örümceği hatırladı. Balta girmemiş **orman**da yürürken önüne bir örümcek ağı çıkmıştı. Adam ağı bozmamak ve örümceği ezmemek için o gün yolunu değiştirmişti. Heyecan içinde o Günü meleğe anlattı. Melek adam gülümsedi ve ardından elini şaklattı. Gökten bir örümcek ağı inmişti. Adam bu ağa tutunarak cennete girebilecekti. Adam neşe içinde ağa tırmanırken cehennemden bazıları da bu ağa tutunarak cennete gitmeye çalıştılar. Ama adam ağın o kadar çok insanı taşımayacağından korkarak onları itmeye başladı. Tam o sırada ağ gerçekten koptu ve diğerleri ile birlikte adam da cehenneme düştü. “Yazık” dedi melek. “Bencilliğin, hayatında işlediğin tek iyiyi de kötülüğe döndürdü. O insanlara şefkat gösterebilseydin eğer, ağın herkesi taşıyabileceğini de görecektin.”
Unutmayın !!!
Bir mum, diğer mumu tutuşturmakla ışığından bir şey kaybetmez…

Kıssadan Hisse:

Bir atasözünde der ki Kendi mutluluğundan başkasını düşünmeyen insan kötü bir insandır.

17 EKİM SALI (22.)

BİŞR-İ HAFİ

Dönemin büyük velilerinden olan Bişr-i Hafi'nin gençlik yıllarıdır Bişr-i Hafi bu yıllarda meyhaneden ayrılmamakta, günlerini **günah** bataklığının içinde geçirmektedir. Bir gece sarhoş bir halde meyhaneden evine doğru giderken yerde çamur içinde kalmış bir kağıt görür. Bişr-i Hafi, kağıdı yerden alır ve kağıtta ne yazdığına bakar. Kağıtta "Bismillahirrahmanirrahim" yazılıdır. Bişr-i Hafi, Allah'ın adının geçtiği bu kağıdın yerde çamur içinde olmasına üzülür, gönlü onun bu halde kalmasına razı olmaz. "**Allah**'ın ismi yerde olur mu, çamur içinde kalır mı?" diyerek kağıdın çamurlarını temizler. Eve gidince de **besmele** yazılı kağıda **güzel** kokular sürer, ardından bu kağıdı evinin en güzel yerine asar.
Bişr-i Hafi'nin besmeleye gösterdiği bu hürmetin gecesinde alimin biri, bir rüya görür. Rüyasında alime, "Git, Bişr'e söyle! Dün yaptığı bir işten dolayı Ben Bişr'den razı oldum. O, Benim ismimin yazılı olduğu kağıdı nasıl temizlediyse Ben de onu günahlardan temizledim! O, ismimi nasıl güzel kokulu hale getirdiyse Ben de onu güzel edeceğim; ismini dünyada ve ahirette temiz ve güzel eyleyeceğim." denilir.
Alim, sabah olunca hemen Bişr'i aramaya koyulur. Bu arama esnasında onun meyhane de olduğunu öğrenince meyhaneye gelip Bişr'e, "Sana yücelerden bir haber getirdim!" der. Bişr, haberin Allah'tan geldiğini anlayınca,
– "Rabbim bana kızıyor mu?" diyerek ağlamaya başlar.
Alim, rüyasını Bişr Hazretleri'ne anlatır. Bişr-i Hafi buna çok sevinir, arkadaşlarına "Ey

arkadaşlarım! Beni çağırdılar, bundan sonra beni buralarda göremeyeceksiniz!" dedikten sonra günahlarına tövbe eder.
Allah'ın ismine gösterdiğin hürmet karşılıksız kalmaz. Kim Allah'a muhabbet beslerse Allah da ona muhabbet besler

Kıssadan Hisse: Dini dğerlere saygı ve sevgi Allah'a saygıdır ve Allah'ın da bizi sevmesine vesile olur.

18 EKİM ÇARŞ (23.)

AKSAÇLILAR

Zaman, savaşın bittiği an; yer, Varna'dır. Fatih Sultan Mehmet'in babası II. Murat, savaş meydanını gezmektedir. Üzgündür… Hem de çok üzgün…
Zira ölen düşman askerlerinin arasında hiç yaşlı yoktur. Padişahın bu durgun halini fark eden bir komutan,
– Hayret doğrusu sultanım! Aralarında hiç aksakallı biri yok! Şu düşman ölülerinin hepsi de gençmiş, der.
Sultan Murat ise şu cevabı verir:
– Eğer içlerinde a sakallı biri olsaydı, bu haller başlarına gelir miydi?

Yaşlı insanlardaki tecrübe ve enerji ve dinç beden bir araya gelince karşı konulmaz bir azim ortaya çıkar

Kıssadan Hisse:

Atalarımız ‘Bir şey başarmak istiyorsan üç yaşlıya sor .’ sor demiştir.

19 EKİM PERŞ (24.)

YOĞURT

Osmanlı Devleti döneminde her paşa ve padişah için, memleketinde herkesin istifadesine açık bir hayır kurumu yapıp ahrete öyle gitme, en büyük ideal idi. Bu sebeple, fethedilen yerlerde her biri bir cami, bir külliye veya bir hastane yapıp gitti. Ecdâdımız, kendi devirlerinin kültürünün gerektirdiği müesseseleri kurdular. İnsan nerde neyi tahsil ederse etsin ama Rabbiyle her zaman irtibatlı olsun diye camisiz yer bırakmadılar.İşte bu düşünce Kanunî’ye de Süleymaniye Camiini yaptırdı. Ancak o, yaptıracağı eserin yalnız kendi defterine kaydolmasını arzu ediyor ve Rabbi’ne böyle bir armağan takdim etmek istiyordu. Onun için, ustalara sıkı sıkıya tembihatta bulunuyor ve “Kimseden yardım kabul etmeyin” diyordu.

Cami duvarları her gün yükseledursun, karşıdan bu camii mahzun mahzun seyreden bir nine vardı. İnekleriyle baş başa, onların sütüyle geçinen bu yaşlı kadın, inkisar içinde kendi kendine, “Ey Allah’ım, Kanunî’ye servet verdin, malk-mülk verdin, Senin uğrunda bir cami yaptırıyor. Bu fakir kuluna bir şey vermedin; ne yapayım da, ben de Senin rızanı kazanayım. Benim elimden böyle işler gelmez. Elimden gelen, ustalara bir tas yoğurt ikram etmektir.” der ve ustalara müracaat eder.
Onlar, padişahın izni olmadığını söylerlerse de, kadının ısrarına dayanamayıp, yoğurdu alıp yerler. Büyük hükümdar, o gece rüyada, yaptığı işin mizanda tartıldığını görür. Terazinin bir kefesine Süleymaniye Camii, diğerine ise bir tas yoğurt konulmuş ve yoğurt, camiden ağır basmıştır. Sabah olur; Kanunî, ayakları titreye titreye ustaların yanına gelir: “Ne yaptınız, kimden ne aldınız?” diye sorar. “Yaşlı bir nine geldi; çok ısrar etti; yalvarıp yakarmalarına dayanamadık ve bir tas yoğurt aldık.” derler. İşte, Süleymaniye’ye ağır basan yaşlı kadının o bir tas yoğurdudur. Kanunî, gördüğü rüyayı oradakilere nakleder

20 EKİM CUMA (25.)

BEN YOLCUYUM

Eskilerden biri akşam yemeğini sarayda yemek üzere halifenin davetlisiydi. Hızlı hızlı saraya doğru giderken önüne biri çıktı. Önüne çıkan adama kim olduğunu sordu. Adam:
– Ben yolcuyum. Buranın yabancısıyım. Aç ve yorgunum, dedi. O da:
– Ben halifenin davetlisiyim. Gel beraber gidelim, dediyse de misafir:
– Benim halife ile ne işim olacak. Senin bana vereceğin bir tas çorban varsa ver, yoksa bırak, deyince fazla ilgilenmeyip saraya doğru yöneldi.

Davetten sonra dönüşte baktı ki, adam bir kenara kıvrılmış uyuyor. Uyandırmak istemedi ve "Sabah uyanacağı vakitte gelir ve karnını doyururum" diye düşündü, evine gitti, yattı ve uyudu. O gece bir rüya gördü. Kendisi bir çöldeydi. Yüzünden ışıklar saçılan büyük bir kalabalık ve o kalabalığın önünde de daha nurlu bir zat bulunuyordu. Bunların kimler olduğunu sordu. Kendisine:

– Bunlar 124 bin peygamberdir. En önde olan da son Peygamber Hazreti Muhammed Mustafa (s.a.v.) dır, dediler.

Hemen Peygamberimizin elini öpmek istediyse de, Peygamberimiz elini vermedi. Ve buyurdu ki:

– Biz, sevdiklerimizden bir tas çorbayı esirgeyenlere elimizi vermeyiz.

Uyanır uyanmaz hemen akşamki yabancıyı bulmak için koştu. O, henüz kalkmış ve yola koyulmuştu. Geri çevirmeye uğraştı ve "Ne olur bir tas çorbamı iç" diye yalvardı. Yabancı adam ısrarlara rağmen kabul etmedi ve şöyle dedi.

– Senin bir tas çorba vermen için illâ da 124 bin Peygamberi seferber mi etmek lâzım? O güçte olmayanlar ne yapacaklar?

Bundan sonra o zat rastladığı hiç bir misafire yemek ikram etmeden göndermezdi. Hatta kendisine misafir olup yemeğini yemesi için yalvarırdı.

Kıssadan Hisse: Kimseye hor bakmamak gerekir. Görünüşü itibari ile hoşumuza gitmeyen nice insanın Allah katında çok değerli olabileceğini unutmayalım

23 EKİM PAZARTESİ (26.)

TİMURLENK'İ YÜKSELTEN

Meşhur Türk Hükümdarı **Timurlenk**'e:

— «Seni erlikten başbuğluğa yükselten nedir?..» diye sordular.

Timurlenk şu cevabı verdi :

— Asla **ümitsizliğe** düşmedim… O kadar zorlukla karşılaştığım halde hiç birisinden yılmadım ve bir maksadıma erişmek için bir karınca bana örnek oldu: Bir gün düşmanlarımdan kaçmış bir harabeye sığınmıştım. Her yerden ümidi kesmek üzere olduğum bir anda gözüm bir karıncaya ilişti. Karınca kendinden büyük bir buğday danesini almış bir yıkıntının üzerinden aşırmak için uğraşıyor, fakat taşıdığı şey kendisinden büyük olduğu için sonuna kadar götüremiyor, düşürüyordu. Dane yuvarlanarak duvarın dibine düşüyor, karınca tekrar inip rızkını alıp götürmeye uğraşıyordu. Bu hal elliden fazla oldu ama, karınca da nihayet maksadına erişti. Karıncanın bu azmini gördükten sonra bende bir ümid peyda oldu. Kendi kendime :
Ben bu karınca kadar da mı olamayacağım.» dedim ve maksadıma erinceye kadar hiç bir zorluktan yılmadım

Kıssadan Hisse: Kaybetmekten yılmayan kazanmanın eşiğindedir.

24 EKİM SALI (27.)

NEME LAZIM

Osmanlı'nın yıkılış sebeplerine dair çok şey söylenip yazıldı.
"Yeniçeri'nin yozlaşması" dendi,
"Sanayi Devrimi'nden geri kalması" dendi.
Belki de söylenegelen sebeplerin hepsinde birer hakikat payı vardı. Fakat yıkılışın önemli bir sebebi var ki, Osmanlı'nın hem de en zirvede olduğu zamanda dile getirilmişti:
Nemelazımcılık.
Bu sosyal kara delik tarih boyunca, nice fert, topluluk, cemaat, devlet ve imparatorluğu yutmuştu.

Kanuni Sultan Süleyman, devletini olabilecek en yüksek seviyelere çıkarır; ama, “Günün birinde Osmanoğulları da inişe geçer, çökmeye yüz tutar mı?” diye de zaman zaman düşünür…
Birçok meselede olduğu gibi, bu endişe edilecek düşüncesini süt kardeşi meşhur alim Yahya Efendi’ye açmaya karar verir. Keşfine, kerametine inandığı Yahya Efendi’ye el yazısıyla bir mektup gönderir:
“Sen ilahi sırlara vakıfsın. Kerem eyle de, bizi aydınlat. Bir devlet hangi halde çöker? Osmanoğulları’nın akıbeti nasıl olur? Bir gün olur da izmihlale uğrar mı?” diye özetler endişesini.Devrin kudretli sultanı Muhteşem Süleyman’dan gelen bu mektubu okuyan Yahya Efendi’nin cevabı ise gayet kısadır:
“Nemelâzım be Sultanım!”
Topkapı Sarayı’nda bu cevabı hayretle okuyan Sultan, bu söze bir mana veremez, endişesi daha da artar. Zira Yahya Efendi gibi bir zat, ciddi bir meseleye böylesine basit bir cevap vermezdi, vermemeliydi…
Söylenmeye başlar:
“Acaba bilmediğimiz bir mana mı vardır bu cevapta?”
Kalkar, Yahya Efendi’nin Beşiktaş’taki dergahına gider. Bu sefer sitem dolu bir şekilde:
“Ağabey ne olur mektubuma cevap ver. Bizi geçiştirme, soruyu ciddiye al!” diyerek, sorusunu tekrar sorar.
Yahya Efendi duraklar:
“Sultanım, sizin sorunuzu ciddiye almamak kabil mi? Ben sorunuzun üzerine iyice düşündüm ve kanaatimi de açıkça arz etmiştim.”
“İyi ama bu cevaptan bir şey anlamadım. Sadece “nemelazım be sultanım!” demişsiniz. Sanki ‘beni böyle işlere karıştırma’ der gibi bir mana çıkarıyorum.”
Yahya Efendi bunun üzerine, ibret dolu şu sözleri tarih gergefine nakşeder:
“Sultanım! Bir devlette zulüm yayılsa, haksızlıklar ayyuka çıksa…
İşitenler de nemelazım, deyip uzaklaşsalar, sonra koyunları kurtlar değil de, çobanlar yese, bilenler bunu söylemeyip sussa, gizleseler, fakirlerin, muhtaçların, yoksulların, kimsesizlerin, feryadı göklere çıksa da, bunu da taşlardan başkası işitmese,işte o zaman devletin sonu görünür. Böyle durumlardan sonra devletin hazinesi boşalır, halkın itimat ve hürmeti sarsılır. Asayiş ve emniyete vesile olan, itaat hissi gider, halkta hürmet duygusu yok olur. Çöküş ve izmihlal de böylece mukadder hale gelir…”
Söyleneni dinlerken ağlamaya başlayan koca Sultan, başını sallayarak da bunları tasdik eder. Söz bitince ikazlarının devamı için tembihte bulunur süt kardeşine. Sonra da memleketinde kendisini ikaz eden böyle bir alim olduğu için Allah’a şükrederek oradan ayrılır…

Kıssadan Hisse:

Evet, imparatorlukları “nemelazımcılık” yıkar, ama onları, bir vazife doğduğunda:
“Bunu kim yapar?” sorusunu duyar duymaz, sağına soluna bakmadan:
“Ben varım!” diyenler kurar ve yaşatır

25 EKİM ÇARŞ (28.)

SATRANÇ- TAVLA

Eski zamanlarda **Hint imparatoru**, satranç oyununu yanında bir mektup ile hediye olarak Pers imparatoruna göndermiştir. Mektubunda oyunla ilgili hiç bir açıklama yapmazken şöyle bir mesaj yazmıştır:

“Kim daha çok düşünüyor,kim daha iyi biliyor,kim daha ileriyi görüyorsa o kazanır. işte hayat budur…”

Pers imparatoru dönemin en alim veziri olan Buzur Mehir ile bu mesajı paylaşarak, ondan oyunu çözmesi ve kendisinin de karşılık olarak Hint imparatoruna hediye edilmek üzere başka bir oyun icat etmesini ister.
Vezir haftalarca çalıştıktan sonra gönderilen satrancın her taş hareketini ve oyunu çözer, daha sonra da on günde tavlayı icat eder ve imparatora sunar.
Pers imparatorunun baş veziri Buzur Mehir tarafından 1400 yıl önce tasarlanan tavla oyunu; dünyanın en popüler oyunlarından biridir.Zaman kavramından alınan ilhamla tasarlanan oyunun zamana böylesine direnmesi son derece etkileyici. Senenin birliği olarak tavla bir tanedir.
4 köşesi 4 mevsimi, tavlanın içindeki karşılıklı 6’şar hane 12 ayı, pulların toplamı ayın 30 gününü, siyah-beyaz pullar gece ve gündüzü, karşılıklı 12’şer hane günün 24 saatini simgeler…
Hint imparatoruna satranca karşılık olmak üzere tasarlanan tavla oyunuyla birlikte gönderilmek üzere şöyle bir mesaj hazırlanır:

Evet,kim daha çok düşünüyor,kim daha iyi biliyor, kim daha ileriyi görüyorsa o kazanır. ama biraz da şans gerekir .İşte hayat budur…”

26 EKİM PERŞ (29.)

‘BİR NİSAN SABAHI” (YAŞANMIŞ BİR OLAY)

Merhaba, size hayat hikayemi anlatmak istiyorum. Ben **normal**, dört çocuklu ailenin en küçük ve tek kız çocuğuydum. Maddi durumumuz o kadar iyi olmamasıyla birlikte, bir de çocukluğumdan beridir annem kanserle savaşıyordu. Her şey bitti tam annem kurtuldu diye düşünürken ansızın annemin rahatsızlanmasıyla onu doktoruna yani Ankara ya götürdüler. Gittikten on gün sonra bana cenazesini getirdiler, bir nisan sabahında. Hayatım o günden sonra tamamen değişti. Annemin ölüm haberi o kadar ani oldu ki benden bi şeylerin koptuğunu, artık o şımarık çocukluk dönemimin bittiğini hissettim. Onu cenaze arabasında öyle suskun ve yorgun görmek benim en canımı yakan şey oldu bu hayatta. Öptüm soğuk bedenini, öpmedi eskisi gibi kokumu içine çekerek. Sarıldım karşılık vermedi. Anne dedim korkmuş, kısılmış ses tonumla, ne duydu ne de teselli etti. Sonra onu ebedi evine uğurlamaya gittik, çok kalabalıktı yaklaşmadım oraya. Herkes dağıldı teker teker yalnız kaldı, hemen yanına gittim korkmasın diye. Bilirdim çok korkardı ölmekten. Defnedildikten sonra herkesin gidip onu orada yalnız bırakmalarından. Uzandım yanına bir umut, kalkar diye bekledim. Her geçen dakikada gerçekler daha da canımı yakmaya başladı, daha çok ağladım. Eve getirdiler beni, insanların ağlamasına tahammül edemiyordum benim canım bu kadar yanarken. Akşam oldu, uyuyamadım, sabaha kadar dışarı izleyerek onu karanlıkta bir Yıldız gibi görerek saatlerce tebessüm ettim hayaline, ılık gözyaşlarım boynumdan akarken. Aradan günler geçti, ilk günlerdeki evin kalabalığından eser kalmadı. Babam ve abilerimle tek kaldık evde. Ağlamaktan gözyaşı kalmamıştı gözlerimizde. Çaresizce birbirimize bakıyorduk şimdi onsuz ne yapacağız diye. Onu düşünürdüm sabah akşam acaba canı sıkılyo mu acaba şuan beni izliyor mu diye. Bazen okuldan eve geldiğimde kapıyı çalıyordum eskisi gibi o açacak diye düşünerek. Sonra alıştım kendi anahtarımla kapıyı açmaya. Eve girdiğimde yüzüme vuran o sessizliğe, evdeki o derin sessizliğe alıştım. Yemek yapmayı öğrendim ben, diğer kızlardan farklı olarak. Başımda nasıl yapmam gerektiğini söyleyen bi annem yoktu mesela, ya da ben beceremediğimde arkamı toplayan kimse. Sorumluluklarım arttı ondan sonra. Onun gibi evi ayakta tutmak istedim. Onun yokluğunu aileme hissettirmemek istedim ben iliklerime kadar hissederken. Onun yerini doldurmaya çok çalıştım, zorlandığımız belli olmasın da babam evlenmek zorunda kalmasın diye. Ama beceremedim. Ne onun gibi yemek yapabildim, abilerimin derdini dinleyebildim, çiçeklerinin solmasına engel olabildim ne de babamın evlenmesine.Ölümünün üzerinden üç yıl kırk dört gün geçti ama acısı hiç dinmedi. Unutulmadı. Kursakta kalmış bi mutluluk gibi can buldu ruhumuzda. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı mesela. Hepimiz dört bi yana dağıldık. Anladım ki bir aileyi bir arada tutan anneymiş. Annesiz bir çocuk ne kadar yarımsa, Annesiz bir ailede o kadar dağılmış oluyor. Şuan hepimiz farklı yerlerdeyiz ve onsuz bir şekil yaşamaya çalışıyoruz. Her ölüm yıl dönümünde sanki hiç konuşmuşluğumuz yokmuş gibi habersiz oluyoruz birbirimizden. Her anne konusu açıldığında gözlerimiz doluyor kimseye farkettirmeden, yorgun bi tebessüm oluşuyor dudaklarımızda. Hiç unutmam bi gün abimle karşılıklı otururken aniden sessizce ağlamaya başladık birbirimizin gözlerine bakarak. Bazen kelimeler hiç kalıyor duyguları anlatmak için, bi bakış her şeyi açıklıyor. Onu ne çok özlediğimiz damlıyordu gözlerimizden. Ben abimin bana o bakışını hayatım boyunca unutmayacağım.

Velhasıl kelam annenizi üzmeyin arkadaşlar, sanki her an elinizden kayıp gidecekmiş gibi sıkı sıkı sarılın, değerini bilin. Onunla bol bol fotoğraf çekinin, her anını ölümsüzleştirin. Benim annemle hiç fotoğrafım yok mesela bunun eksikliğini çok yaşıyorum. En önemlisi eğer onunla hayalleriniz varsa biran önce gerçekleştirmeye bakın, benim onla olan hiçbir hayalim gerçekleşmedi ve hayal kurmaya küstüm ondan sonra.

Annecim, beni hayatım boyunca en iyi anlayan melek, seni çok seviyorum ve senle kavuşacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorum. Unutulmayacaksın…

Kızın: Merve Ören

27 EKİM CUMA (30)

ŞAHİTLER KAYASI

Vaktiyle Afyon'a yakın köylerin birisinde iki adam arasında bir toprak kavgası varmış.
Genç bir adam, babasından kalma toprağı elinden aldığını ileri sürerek komşusundan davacı olmuş. Duruşmada Savcıya şunları anlatmış:
"Savcı bey bu adam baba malı toprağımın üstüne oturdu. Babam ben küçükken öldü. Kimimiz kimsemiz yoktu. Tarlama sahip çıkamadım. On beş yıl önce bu adam tarlaya zorla girdi, ekti biçti. şimdi ben büyüdüm, yetiştim. Artık kendi tarlamı kendim ekmek istiyorum. ama burası benimdir diyor malımdan çıkmak istemiyor."
Öbür adam da kendisini şöyle savunmuş:
"Efendim bu delikanlı yalan söylüyor. Bu tarla bana babamdan kaldı. Babama da dedelerimizden kalmıştır.
Savcı her iki taraftan da tanık getirmelerini istemiş. Delikanlı konu komşudan altı kişinin adını yazdırmış. Öbür adam, "Ben tanık göstermeye gerek görmüyorum davacının tanıklarına razıyım. Onlar, bu tarla senin değildir desinler, ben hakkımdan vazgeçerim," demiş.
Duruşma başka bir güne ertelenmiş. O gün yaklaşırken davalı adam tanık yazdırılan altı adamı da ayrı ayrı dolaşıp ceplerine birer altın koymuş.
Mahkeme günü geldiğinde Afyon'a giderek savcının karşısına çıkmışlar. Savcı tanıklara: "Doğru söyleyeceğinize yemin eder misiniz? "demiş. Altısı birden:
"Ederiz," demişler. "Eğer alan söylersek Allah Bizi taş etsin."
"Peki, söyleyin bakalım, tarlanın sahibi kimdir?"
"Delikanlı yalan söylüyor efendim toprak şu adamındır. Ona babasından kalmıştır," derler.
Böylelikle savcı delikanlının isteğini kabul etmez ve toprak adamda kalır.
Mahkeme sona erince tanıklık yapanlar yola düşmüşler hep bir arada gülüşüp şakalaşarak yürüyorlarmış.
Kentten biraz uzaklaşınca şimdi Şahitler Kayası denilen yerde birden taş kesilip öylece kalıvermişler.
Eğer Afyondan Kütahya yönüne gidecek olursanız, yol kıyısında insana benzeyen altı dikili taş görürsünüz.
Bunlar altı yalancı tanıktan başkası değildir. "Bize bakında halimizden ibret alın," der gibi öylece dikilip dururlar.

Kıssadan hisse:
Yalan ve Yalancı tanıklık utanılacak bir iştir. Afyondan Kütahya yönüne gidecek olursanız halk size, yalancı tanıkların başına neler gelebileceğini örnekleriyle gösterecektir. Burada üstelik bir yetimin hakkı da yenmiştir bu yetimin hakkına bu yalancı tanıklarda yalanlarıyla ortak olmuşlardır

30 EKİM PAZARTESİ (31.)

CEVHERİN KADRİNİ CEVHER-İ FÜRUŞAN (MÜCEVHERCİ) BİLİR

Vaktiyle bir bilge hoca, yıllarca yanında yetiştirdiği öğrencisinin seviyesini öğrenmek ister. Onun eline çok parlak ve gizemli görüntüye sahip iri bir nesne verip: “Oğlum” der, “Bunu al, önüne gelen esnafa göster, kaç para verdiklerini sor, en sonra da kuyumcuya göster. Hiç kimseye satmadan sadece fiyatlarını ve ne dediklerini öğren, gel bana bildir. Öğrenci elindeki ile çevresindeki esnafı gezmeye başlar. İlk önce bir bakkal dükkânına girer ve “Şunu kaça alırsınız?” diye sorar Bakkal parlak bir boncuğa benzettiği nesneyi eline alır; evirir çevirir; sonra: “Buna bir tek lira veririm. Bizim çocuk oynasın” der. İkinci olarak bir manifaturacıya gider. O da parlak bir taşa benzettiği nesneye ancak bir beş lira vermeye razı olur. Üçüncü defa bir semerciye gider: Semerci nesneye şöyle bir bakar, “Bu der “benim semerlere iyi süs olur. Bundan “kaş dediğimiz süslerden yaparım. Buna bir on lira veririm.” En son olarak bir kuyumcuya gider. Kuyumcu öğrencinin elindekini görünce yerinden fırlar. “Bu kadar değerli bir pırlantayı, mücevheri nereden buldun?” diye hayretle bağırır ve hemen ilâve eder. “Buna kaç lira istiyorsun?” Öğrenci sorar: Siz ne veriyorsunuz? ” “Ne istiyorsan veririm.” Öğrenci, “Hayır veremem.” diye taşı almak için uzanınca kuyumcu yalvarmaya başlar: “Ne olur bunu bana satın. Dükkânımı, evimi, hatta arsalarımı vereyim.” Öğrenci emanet olduğunu, satmaya yetkili olmadığını, ancak fiyat öğrenmesini istediklerini anlatıncaya kadar bir hayli dil döker. Mücevheri alıp kuyumcudan çıkan öğrencinin kafası karma karışıktır. Böylesi karışık düşünceler içinde geriye dönmeye başlar. Bir tarafta elindeki nesneye yüzünü buruşturarak 1 lira verip onu oyuncak olarak görenler, diğer

tarafta da mücevher diye isimlendirip buna sahip olmak için her şeyini vermeye hazır olan ve hatta yalvaran kişiler.. Bilge hocasının yanına dönen öğrenci, büyük bir şaşkınlık içinde başından geçen macerasını anlatır. Bilge sorar: “Bu karşılaştığın durumları izah edebilir misin?” Öğrenci: “Çok şaşkınım efendim, ne diyeceğimi bilemiyorum, kafam karmakarışık” diye cevap verir. Bilge hoca çok kısa cevap verir: “Bir şeyin kıymetini ancak onun değerini bilen anlar ve o değerini bilenin yanında kıymetlidir.” Her insanın hayatında varlığını ve değerini bilen, hisseden, fark eden kuyumcular mutlaka vardır. Mesele kuyumcuyu bulmaktadır…

31 EKİM SALI (32.)

BÜYÜK ÖLÇEKLE ALIP KÜÇÜK ÖLÇEKLE SATAN ADAM

Evveller **evvel** iken, develer tellal iken bir adam vardı. **Zengin** olmak için yanıp tutuşurdu. Hilecilik ayrık otu gibi içinde çiçeklenmiş, aldatma hırsı yılan gibi kafasında çöreklenmişti. Araştırmış, aldatmaya en uygun **ticaret**in tahıl işi olduğunu anlamıştı. Elini kolunu sıvayıp tahıl tüccarlığına başlamıştı. İki ölçek yaptırmıştı. Birisi, hükümetin **ölçü**sünden büyük, öbürü de küçüktü.
Tahılı büyük ölçekle alıyor, küçük ölçekle de satıyordu.
Eşekle, atla yada sırtlarında uzak köylerden bin bir zorlukla pazara tahıl getiren köylüleri harar gibi ölçeğiyle kandırıyor, sonra aldığını küçük ölçekle unsuz ekmeksiz kalmış yoksullara satarak haram parayı cebine indiriyordu.
Elinden gelse, alım ölçeğini ambar kadar büyük, satım ölçeğini de yüksük kadar küçük yaptıracaktı. Ama hükümet adamlarından korkuyordu. Aralarında deve ile fare kadar fark olan ölçekleri de, eh artık, en şaşı gözlü bir zaptiye bile fark edebilirdi.Bir gün dul bir kadın pazara buğday almaya geldi. Evde dört çocuğunu aç bırakmıştı. Kadın pazarda hileci tüccara çattı.

Parası o kadar azdı ki bununla ancak bir ölçek buğday alabildi. Parayı verdi, buğdayı sırtlayarak köyüne döndü. Değirmende öğüttü. Ekmek yaptı.
Eskiden bir ölçek buğdayla kendisi ve çocukları bir hafta karınlarını doyururlardı. Bu sefer üç güne ekmekleri bitiverdi. Kadın, tüccarın kendisini aldattığını anladı. Ellerini açarak “Allah’ım,” dedi “öksüzlerimin ahını bu aç gözlü adamın yanına koma!”Öksüzün, yetimin, dul kadının ilencine uğrayanlar kolay kolay kurtulamazlar. Hileci tüccarda kurtulamadı, birden büyük ölçek sırtına küçük ölçek de karnına yapışıverdi.
Sonra ne mi oldu? Ne olacak, tıs tıs dolaşan bir kaplumbağa oldu. O gün bu gün kaplumbağaların içinde yerde sürünüp dururlar

Kıssadan Hisse: Bizi aldatan bizden değildir. Hz Muhammed (SAV)

1 KASIM ÇARŞAMBA (33.)

AYAKKABI PAZARLAMACISI

Ayakkabı üretip pazarlayan bir şirket, yıllar önce, **pazar** araştırması yapmaları için Afrika’ya iki elemanını göndermiş.
Birinci eleman, pazar araştırmasını yaptıktan sonra kendisini gönderen patrona bir rapor sunmuş ve demiş ki:
– Afrika’da bizim için hiçbir fırsat yok. Çünkü orada hiç kimse

ayakkabı giymiyor.
Aynı yere birkaç ay sonra giden ikinci eleman da pazar araştırmasını yapmış, dönüşte patronuna bir rapor sunmuş ve demiş ki:
– Afrika'da bizim için olağanüstü fırsatlar var. Çünkü orada hiç kimse ayakkabı giymiyor

Kıssadan Hisse: Bakış açınıza göre her şey değişir

2 KASIM PERŞEMBE (34.)

OLUMLU ISRAR

Çin Bambu ağacının yetişmesi,olumlu ısrar için güzel bir örnektir.
Çinliler bu ağacı şöyle yetiştirir:
… Önce ağacın **tohumu** ekilir, sulanır ve gübrelenir.
Birinci yıl tohumda herhangi bir değişiklik **olmaz**.
Tohum yeniden sulanıp gübrelenir. Bambu ağacı ikinci yılda da toprağın dışına filiz vermez.

Üçüncü ve dördüncü yıllarda her yıl yapılan işlem tekrar edilerek bambu tohumu sulanır ve gübrelenir.

Fakat inatçı tohum bu yılda da filiz vermez.

Çinliler büyük bir sabırla beşinci yılda da bambuya su ve gübre vermeye devam ederler.

Ve nihayet beşinci yılın sonlarına doğru bambu yeşermeye başlar ve altı hafta gibi kısa bir sürede yaklaşık 27 metre boyuna ulaşır.

Akla gelen ilk soru şudur :

Çin bambu ağacı 27 metre boyuna altı hafta da mı? Yoksa beş yılda mı ulaşmıştır?

Bu sorunun cevabı Tabii ki beş yıldır.

Büyük bir sabırla ve ısrarla tohum beş yıl süresince sulanıp gübrelenmeseydi ağacın büyümesinden hatta var olmasından söz edebilir miydik? Bir başarının şartları her zaman çok basittir.

Bir süre için çalışın…Bir süre tahammül edin…Her zaman inanın…Ve hiçbir zaman geri dönmeyin...

3 KASIM CUMA (35.)

SOL KOLU OLMAYAN AZİMLİ KARATECİ ÇOCUK

Japon çocuğun tek **hayali** çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir **kaza** sonucu çocuk sol kolunu kaybetti.
Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karşısındakini sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı.
Çocuk bir gün hocasına “hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek” dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kağıtla geldi kağıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu.
Çocuk çok şaşırdı. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, “hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim” Hocası ise ”Sen sadece hareketi yap” cevabını verdi. Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibini eledi. Hatta tek hareketle finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok korktu ama gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve şampiyon oldu. Sevinçle hocasının yanına koştu ve sordu “hocam nasıl olur anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve şampiyon oldum” Hocası çocuğa baktı ve dedi ki, “senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir.
Ve bir tek savunması vardır o da, rakibin sol kolunu tutmak”.

6 KASIM P.TESİ (36.)

ÖNCE KENDİ ÇİZGİNİ UZAT

Öğretmen sınıftaki **zeki** fakat kıskanç öğrenciye :
“Niçin arkadaşlarını çekemiyor, onların yaptıklarını bozup **kavga** ediyorsun?” diye sordu.
Öğrenci, bir süre düşündükten sonra,
“Çünkü onların beni geçmelerini istemiyorum” dedi. “En iyi ben olmalıyım. “
Öğretmen, masasından kalktı, eline bir parça tebeşir aldı ve yere 15 cm. uzunluğunda bir çizgi çekti, kıskanç öğrenciye bakarak,
“Bu çizgiyi nasıl kısaltırsın?” dedi.
Öğrenci bir süre bu çizgiyi inceleyip içinde çizgiyi birçok parçaya bölmek de olan birkaç yanıt verdi.
Öğretmen, yanıtları kabul etmedi ve yere ilkinden daha uzun bir çizgi çekti.
“Şimdi birinci çizgi nasıl görünüyor?” diye sordu.
Öğrenci utana sıkıla,
“Daha kısa” diyerek başını öne eğdi.
Öğretmen bu yanıt üzerine öğrencisine unutmaması gereken şu öğüdünü verdi:
– Bilgini ve yeteneklerini artırarak kendi çizgini uzatman, rakibinin çizgisini bölmeye çalışmandan daha iyidir.

7 KASIM SALI (37.)

ÜÇ FİLTRE TESTİ

Bir gün bir tanıdığı büyük filozofa rastladı ve dedi ki; “Arkadaşınla ilgili ne duyduğumu biliyor musun “
– “Bir dakika bekle” diye **cevap** verdi Sokrat. **Bana** birşey söylemeden önce senin küçük bir testten geçmeni istiyorum. Buna “Üçlü Filtre Testi” deniyor.
– “Üçlü Filtre ”
– “Doğru,” diye devam etti Sokrat. Benimle arkadaşım hakkında konuşmaya başlamadan önce, bir süre durup ne söyleyeceğini filtre etmek, iyi bir fikir olabilir.
Birinci filtre: “Gerçek Filtresi”
– “Bana birazdan söyleyeceğin şeyin tam anlamıyla gerçek olduğundan emin misin ”
– “Hayır,” dedi adam “Aslında bunu sadece duydum ve …
– “Tamam,” dedi Sokrat.
– “Öyleyse, sen bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorsun. Şimdi ikinci filtreyi deneyelim,”
– “İyilik Filtresini”
– “Arkadaşım hakkında bana söylemek üzere olduğun şey iyi birşey mi ”
– “Hayır, tam tersi …”
– “Öyleyse,” diye devam etti Sokrat,
– “Onun hakkında bana kötü bir şey söylemek istiyorsun ve bunun doğru olduğundan emin değilsin. Fakat yine de testi geçebilirsin, çünkü geriye bir filtre daha kaldı.”
– “İşe yararlılık filtresi”
– “Bana arkadaşım hakkında söyleyeceğin şey benim işime yarar mı ”
– “Hayır, gerçekten değil.”
– “İyi,” diye tamamladı Sokrat,
– “Eğer, bana söyleyeceğin şey doğru değilse, iyi değilse ve işe yarar, faydalı değilse bana niye söyleyesin ki ”
Bu, Sokrat´ın iyi bir filozof olmasının ve büyük itibar, saygı görmesinin sebebiydi.
Yakın ve sevgili herhangi bir arkadaşınız hakkında başıboş konuşmalar duyduğunuz her zaman bu üç filtre testini kullanabilirsiniz.

Kıssadan Hisse: Hz Muhammed ‘ Dilini tutan kurtuldu.’ buyurmuştur.

8 KASIM ÇARŞ. (38.)

KİTAP İARE (ÖDÜNÇ) SANDIĞI

Yıl 1943. Genç Mustafa'nın tayini kütüphaneci olarak Ürgüp Tahsin Ağa Kütüphanesi'ne çıkar. Devlet memurluğu o dönemde süper bir şey, çünkü özel sektör falan yok. Bizimki kütüphanede heyecanla okurları bekler; bir gün olur, beş gün olur, gelen giden yok.
Etraftakilerle konuşur, herkese anlatır:
"Bakın kütüphane bomboş duruyor, gelin kitap okuyun." Gelen giden olmaz. Amirlerine durumu bildirir.
– Kardeşim otur oturduğun yerde, maaşını düzenli alıyon mu, almıyon mu?
– Alıyorum.
– Eee, o zaman ne karıştırıyon ortalığı, gelen giden olsa maaşın mı artacak? Başına daha fazla bela alacan, o kütüphaneye yıllardır kimse gelmez zaten…
23 yaşındaki genç memur "Ne yapayım, ne yapayım?" diye düşünür durur. Sonunda aklına bir fikir gelir, eşine söyler. Eşi önce "Deli misin bey?" der, ama kocasının bir şeyler üretme, işe yarama çabasını yakından görünce fikri kabullenir.
O dönem devletteki amirlerinin çıkardığı tüm engellerin tek tek, binbir güçlükle üstesinden gelir.
Çünkü o zaman da şimdiki gibi, "Aman bir şey yapmayalım da başımıza bir iş gelmesin. Çalışsan da aynı maaş, çalışmasan da" zihniyeti aynen var.
O bıyıklı, kravatlı, asık yüzlü, sigara kokan, arkalarındaki Atatürk resminden utanmayan, ama ülkesine gram faydası da olmayan bürokratları zorlukla ikna eder ve bir eşek alır.
İki tane de sandık yaptırır. İki sandığa, kalınlığına göre 180-200 kitap sığar. Sandıkların üstüne "Kitap İare Sandığı" yazar. Kitapları eşeğe yükler ve köy köy gezmeye başlar.
Kütüphaneye de bir yazı asar:
"Sadece Pazartesi ve Cuma günleri açıyoruz."Köydeki çocuklar şaşırır.
Eşeğe bir sürü kitap yüklemiş bir amca, o gariban çocukların küçücük ellerine kitapları verir. Düşünün, Noel Baba gibi. Noel Baba yalan, Mustafa Amca ise gerçek. Geyikler yerine eşeği var.Eşek de daha gerçek, Mustafa Amca da.
"Çocuklar bunları okuyun, aranızda da değişin. On beş gün sonra aynı gün gelip alacağım. Aman yıpratmayın, diğer köylerdeki arkadaşlarınız da okuyacak" der.
Mustafa artık Ürgüp'teki kütüphanede bir iki gün durmakta, diğer günler eşeği Yüksel'le köy köy gezmektedir.
Köylerdeki çocuklar Eşekli Kütüphaneciyi her seferinde alkışlarla karşılarlar. Kalpleri küt küt atar heyecandan, sevinç içinde yeni kitapları beklerler. Mustafa Amca'nın ünü etrafa yayılır. Diğer devlet memurları makam odalarında sıcak sıcak oturup iş yapmazken, Mustafa'nın eşeği Yüksel yediği otu hepsinden fazla hak etmektedir.
Zamanla insanlar kütüphaneye de gelmeye başlar.Mustafa bakar ki kütüphaneye kadınlar hiç gelmiyor.
Zenith ve Singer'e mektup yazar:"Bana dikiş makinesi yollayın, firmanızın adını kütüphanenin girişine kocaman yazayım" der. Zenith dokuz tane, Singer bir tane dikiş makinesi yollar (ilk sponsorluk faaliyeti). Salı günlerini kadınlar günü yapar. Kumaşı alan kadın kütüphaneye koşar. On makine yetmediği için sıra oluşur. Sırada bekleyen kadınların eline birer kitap verir, beklerken okusunlar diye. Okuma-yazma oranının düşüklüğünü görünce halkevlerine okuma yazma kursları vermeye gider. Halıcılık kursları başlatır, bölgede halıcılığı canlandırır. Bu arada valilik Mustafa hakkında dava açar, "kendi görev tanımı dışında davranıyor" diye. 50 yaşına gelen Mustafa Amca baskıyla emekli edilir. Mustafa Amca köylüler arasında efsane olur, yıllar geçtikçe köylerdeki çocuklarda okuma aşkı yerleşir. 2005 yılında Mustafa Amca vefat eder. Tüm Kapadokya çok üzülür, aralarında toplanırlar. Ürgüp'e Eşekli Kütüphaneci Mustafa Güzelgöz ve eşeğinin heykelini dikerler.

Girişimcilik ne biliyor musun?
Bulunduğun yere yenilik katmalısın.Mutlaka adım atmalısın.Yaptığın iş olduğu yerde durup duruyorsa, sende bir uyuzluk vardır arkadaş. İnsan var, dokunduğu yere değer katar; insan var, dokunduğu yere değer kaybettirir.Bakın Nevşehir'den ve bu ülkeden nice müdür, amir, vali, bürokrat, milletvekili, politikacı geçti; binlercesinin adını kimse hatırlamaz ama Mustafa Güzelgöz ve eşeğinin heykeli var

İYİLİK VE KÖTÜLÜK 9 KASIM PERŞ. (39.)

Bir varmış bir yokmuş. Allah'ın **kulu** çokmuş. Günün birinde biri İyilik biri Kötülük diyorlarmış iki kişi varmış. Bunlardan biri sürekli iyilik yapma gayretinde öteki kötülük yapma gayretindeymiş.Bir gün böyle bizim gibi oturuyorlarmış. Demişler böyle oturup duracağımıza çalışmaya gidelim demişler. Kötülük biraz erzak almış yanına. İyilik de almış biraz erzak. Yayan gidiliyor tabi o sıra.
Dere **tepe**giderken giderken tabi bir ara da karınları acıkmış.
Kötülük demiş ki;"Ya İyilik senin ekmeği yiyelim ya" demiş. O da tabi hep iyilik yapma peşinde;" İyi ya yiyelim buyur" demiş.
Yiyorlar tabi hepsi yenmiyor bir miktar yiyorlar. Gene yola devam. Gene yol gidince gene karınları acıkıyor. Kötülük gene demiş;"Senin kalan ekmeği yiyelim."
O da demiş;"Tabi yiyelim komşu."
Bunlar gide gide İyilik'in ekmeği bitmiş kalmamış. E şimdi bir miktar daha gitmişler. Kötülük'e demiş ki;
"E komşu getir de acık şurada ekmek yiyelim."
Kötülük;"Yemek yedirmem sana!" demiş.
"E nolcek?""Vermem bir şey sana" demiş.
"Ee nolcek ben sana ekmemi yidirirken sen neden bana yidirmiyosun?"
"Vermem işte" demiş. Bir miktar daha gitmişler. Yalvarmış;
"Bak ben kötü oldum" demiş. Az daha gitmişler Kötülük baklayı ağzından çıkarmış;
"Senin demiş bir gözünü çıkarırsan sana demiş bir parça ekmek veriririm" demiş.
"Etme komşu yapma!" Yok Kötülük insafa gelecek gibi değil.
Adam mecbur kalmış gözünün birini çıkartmaya. Çıkarıyor gözünü veriyor bir ekmek. Karınlarını doyuruyorlar gidiyorlar gidiyorlar tabi hep yemek gerekecek.
İyilik diyo;
"Hadi Kötülük ver bir parça ekmek" "Vermem" diyor Kötülük.
"Niye?""E öteki gözünü de çıkarırsan öle veririm" diyor.
"Yahu yapma etme."
"Yok."Neyse ona da razı geliyo mecbur galmış. Gari uzatmıyoz.
Bu arada bir dere varmış derenin kenarındalarmış. Palamut ağaçları varmış. Palamut ağacına gelmiş; Bir gözüm görmüyor bir gözümü daha verirsem ben n'apar nasıl ederim nasıl giderim" demiş. Kötülük;"Ben götürürüm seni yedekte" demiş. Tekrar dereye falan bakmış razı gelmiş.Onu da kör etmiş.
Kötülük;
"Hadi bana eyvallah sen ne edersen et burada gari" demiş çekmiş gitmiş.Kötülük yapacak ya… Neyse adamcağız ağlamış sızlamış bağırmış ama kimse yok etrafta. Demiş;
"Kurt kuş gelir burada yırtar parçalar beni. Şurada palamut ağacına çıkayım belki oralarda dururum" demiş. Çıkmış tırmanmış ağaca da bekliyormuş. Gecenin yarısı olmuş cinler şeytanlar gelmiş. Ağacın etrafını çevirmişler sohbet etmeye başlamışlar;"Heyytt" demişler lafa başlamışlar.
"Arkadaşlar işte filan padişahın gözü kör. Hiç bensiz kara koyunun kanını çalıverseler vuruverseler (sürseler)açılıverecek gözü kimse bilmiyor."
Biri de demiş;"Bilmem nerde bir köy var susuzluktan kırılıyor, üst kıyında bir kaya var o taşı kaldırıverseler bir değirmen döndürecek su geçiyor bilen yok!" demiş.
Biri de demiş ki;"O kör padişahın sarayının öte tarafında tarlasında bir külçe altın var bilen yok!" demiş. Gene
"Heyyttt" demişler gitmişler.Seninki bunları duyuyor. "Sabah olmuştur" diyor. Dereye inmiş. Elini yüzünü yıkamış. Oralardaki o otları vururken bu otları vururken Cenab-ı Allah'ın izniyle gözleri bir nispet görmüş. Doğru koyulmuş yola 'susuz köy'e varmış."Siz n'apıyonuz?""İşte şöyle böyle"
"Sizin köyde su yok mu?""Yok!"
"Şurada tepede bir kaya var o kayayı kaldırsanız altında birdeğirmen döndürecek su var bildiğiniz yok" demiş.
"Yahu amca deli misin divane misin biz yıllardır asırlardır burada dedelerimiz burada. Hiç su olur da biz bilmeyecek miyiz!" demişler. "Yahu siz ne edeceksiniz bu kayayı kaldırın bunun altında su var!" "Yahu diyorlar bunu Allah mı gönderdi acaba?" diyorlar.
Kayayı bir kaldırıyorlar löngürt löngürt akıyor su. Suya kavuşurlar bütün millet kurban kesiyor
"Bir dileğin var mı?" diyorlar.
"Hiç bensiz kara koyunu keserseniz kanından bir şişeye katarsanız memnun olurum."
Herkes kara koyun getirmiş kesmişler neyse yedirmişler içirmişler adamı uğurlamışlar. Kanı almış doğru padişahın yanına. Padişah gözünü iyi edene neler adamış ama hocalar hacılar gelmiş bir türlü açamamış gözünü. Padişahın oraya varıyor padişahın adamına diyor;
"Ben padişahı iyi etmeye geldim" diyor.
"Sen kimsin? O elindeki ne? Zehir mi pis mi belli değil" diyor."Bu hiç bensiz kara koyunun kanı" diyor.
"Len amca git diyor padişah asacak kesecek seni!" diyor. "O kadar hekimler geldi iyi edemedi senin pis kanın mı iyi edece defol şuradan!" diyor.
Padişah da pencereden duymuş."Ne o?" demiş.
"İşte efendim pis kan" demiş.
"Gelsin" demiş Padişah.
Çıkmışlar yukarı. Neyse demiş;
"Nasıl olacak oğlum bu?"
"İşte gözüne vuracağız."
Neyse vurmuşlar kandan, pırıl pırıl olmuş cam gibi olmuş gözleri.
"Aman demiş yahu ne istersen vereyim."
"Ben hiçbir şey istemem. Senin sarayın arka tarafında bi arsa varmış orayı bana verirsen mutlu olurum" demiş Padişah'a.
"Ne demek oğlum" demiş.
"İçinden ne çıkarsa da benim" demiş.

“Len oğlum her yakası altın olsa da senin olsun” demiş. Hemen arsayı vermiş. İyilik o külçeyi de buluyor. Sen gibi ev yaptırıyor.
Gelgelelim Kötülük’e. Kötülük bir torba almış başlamış kapı kapı dilenmeye. Neyse dilene dilene geliyor bu. Bizimki de balkondan bir bakmış Kötülük aşağıda.
Kapıyı açıyor.
“Yahu sen n’apıyorsun burada diyor.”
“Gir içeri” diyor. İçeri giriyor
“Ne oldun sen görmüyordun görüyorsun artık. Nasıl oldu ya” diyor.“Yahu sağdıç böyleyken böyle oldu” diyor. “Ben burada kuruldum gari yatıyorum. İşim rahatım iyi.
“Len diyor ben de gideyim oraya” diyor.
“Git sağdıç madem. Cinler şeytanlar gelince sen dinle” diyor.
Gidiyor kötülük o palamuda çıkıyor gece bekliyormuş. Gelecekler şeytanlar cinler diye.
Cinler şeytanlar gelmişler; “Heyyyy”demiş.
“İşte biz bilmem nerde su yok köyün başındaki kayanın altında var dedik; gittiler o kayanın altından o suyu çıkardılar, bunu kimse bilmiyordu!” demiş.
“Bilmem nerenin padişahının gözü kör oldu hiç kimse bilmiyordu şifasını; onun da gözleri açıldı!” demiş.
“Külçeyi de çıkardılar!” demiş.
“Bizi burada bir dinleyen var! Arayın!” demiş.
Bir bakmışlar kötülük tepede titreyip durur.
“Len sen mi duydun!” bunu paramparça dağıtıvermişler.
“İyilik yapan iyilik bulur, kötülük yapan kötülük bulur” İşte bunun karşılığı bu!

10 KASIM CUMA (40.)

HADDİNİ AŞMANIN ZARARI

Bir gün adamın biri Hz. Musa (a.s.)’ya geldi:
– “Ya Musa ne olur **dua** et de ben hayvanların dilinden anlayayım ve bundan kendime hisseler çıkartarak daha iyi bir insan olayım.” dedi.
Hz. Musa (a.s.): “Yürü işine git, kaldıramayacağın bir yükün altına girmeye çalışma, bu halin senin için daha hayırlıdır.” dedi.
Fakat **adam** dinlemedi ısrar etti:
– “Ya Musa ne olur hiç değilse kapımda yatan köpekle horozun dilini anlayayım.” dedi.
Musa (a.s.) her ne kadar bundan vazgeçmesi için çalıştıysa da adam ısrar etti. Bunun üzerine Musa (a.s.) ona dua etti. Adam sevinerek evine döndü. Ertesi sabah hizmetçisi sofrayı kurarken bir parça ekmek fırlayıp düştü. Horoz koşarak bunu kaptı. Köpek buna kızdı:
– “Be horoz bu yaptığın doğru mu? Sen buğday da yiyebilirsin arpa da. Mısır da yiyebilirsin, küçük taneleri de. Bense ekmekten başka bir şey yiyemem, neden benim rızkımı kapıyorsun?” dedi.
Horoz cevap verdi:
– “Haklısın fakat hiç tasalanma yarın bizim efendinin eşeği ölecek, sen de böylece karnını iyice doyuracaksın.” dedi.
Bunu duyan adam hemen eşeği pazara götürerek sattı.
Ertesi sabah da bakalım köpekle horoz ne konuşacaklar diye onların yanına geldi.
Köpek horoza sitem ediyor:
– “Yahu horoz hani eşek ölecekti, biz de karnımızı doyuracaktık.” diyordun.
Horoz:
– “Eşek ölmeye öldü lakin başka yerde. Çünkü sahibim onu sattı. Fakat hiç merak etme yarın at ölecek, o zaman da daha büyük bir ziyafete konacaksın.” dedi.
Bunu duyan adam hemen ahıra koştu, atı aldığı gibi pazara götürüp sattı. Sevinerek evine döndü:
– “Bu hayvanların dilini öğrenmem çok iyi oldu. Böylece zarardan kurtuldum.” diye düşünüyordu.
Ertesi sabah yine acaba ne konuşacaklar diye köpekle horozun yanına gitti. Köpek yine horoza sitem ediyor, duruyordu:
– “Yahu horoz bu sefer de dediğin olmadı, yoksa sen de mi yalana başladın.” dedi.
Horoz:
– “Hayır ben yalan söylemedim at ölecekti lakin sahibimiz onu da sattı. Fakat merak etme, yarın sahibimizin çok değerli kölesi ölecek o zaman onun hayrına yemekler, helvalar verilecek hepimiz doyacağız.” dedi.

Bunu duyan adam o gün hiç beklemeden, kölesini götürüp sattı:

– “Bu horozla köpeğin dilini öğrenmem iyi oldu. Böylece birçok zarardan kurtuldum.” diye düşünerek sevindi ve ertesi gün yine köpekle horozun yanına koştu. İkisi yine konuşuyorlardı. Köpek bu sefer çok kızgındı:

– “Yalancı horoz, hani köle ölecek, bu sayede karnımız doyacaktı, günlerden beri yalanlarınla avutuyorsun, bu sana yakışır mı?”

Horoz:

– “Ben yalancı değilim ve yalan söylemem, diye başladı. Köle öldü fakat burada değil, başka yerde. Çünkü sahibimiz onu sattı. Fakat hiç iyi etmedi. Çünkü bu sefer sıra kendine geldi. Zira ilkin kaza, bela eşeğe gelecek, böylece sahibimiz beladan-kazadan kurtulmuş olacaktı. Eşeği satınca, onun yerine ata geldi, atı da satınca, köleye geldi. Köleyi de satınca bela ona gelecek. Sıra onda, yarın sahibimiz ölecek, o sayede hepimiz doyacağız.” dedi.

Bunu duyan adam ah vah etti, başına vurdu fakat iş işten geçmişti.

Böylece açgözlülüğün cezasını hayatıyla ödedi.

13 KASIM P.TESİ (41.)

HERKES YEDİĞİNDEN İKRAM EDER

Yavuz Sultan Selim zamanında, İran şahı kıymetli mücevherlerle süslü bir sandık hediye gönderiyor Sultan Selim’e.
Sandık açılıyor. İçinden çeşit çeşit değerli taşlar, kıymetli atlas, kadife kumaşlar çıkıyor. Fakat bir de pis bir koku yayılıyor.
Dehşet bir koku, herkes burnunu tıkıyor.
Neyse en alttaki bohçadan insan pisliği çıkıyor.
Yani Osmanlıya acayip bir hakaret!
Cihan padişahı emir veriyor,
“Herkes düşünsün, buna ince bir şekilde cevap vermeliyiz”
Ve cihan padişahı yine çözümü kendisi buluyor.
Aynı şekilde değerli mücevher ve kumaşlarla süslü bir sandık hazırlatıyor.
İçine o zamanın Osmanlı İstanbul’unda imal edilen gül kokulu en nadide

lokumlardan bir kutu hazırlatıyor, en altına da küçük bir pusula ve bir satır yazı gönderiyor.
Şah sandığı açıyor. Açtıkça güzel bir koku ve en altta bir kutu lokum.
Anlam veremiyorlar tabii. Bizim elçi yiyor önce, sonra oradakilere ikram ediyor.
Kutunun içindeki pusulayı Şah okuyor:
“Herkes yediğinden ikram eder” !

14 KASIM SALI (42.)

MİMAR SİNAN

"Bir Mimar Sinan eseri olan Şehzadebaşı Cami'nin 1990'li yıllarda devam eden restorasyonunu yapan firma yetkililerinden bir inşaat mühendisi, caminin restorasyonu sırasında yaşadıkları bir olayı TV'de şöyle anlatmıştı Cami bahçesini çevreleyen havale duvarında bulunan kapıların üzerindeki kemerleri oluşturan taşlarda yer yer çürümeler vardı. Restorasyon programında bu kemerlerin yenilenmesi de yer alıyordu. Biz inşaat fakültesinde teorik olarak kemerlerin nasıl inşaat edildiğini öğrenmiştik fakat taş kemer inşaası ile ilgili pratiğimiz yoktu. Kemerleri nasıl restore edeceğimiz konusunda ustalarla toplantı yaptık, sonuç olarak kemeri alttan yalayan bir tahta kalıp çakacaktık. Daha
sonra kemeri yavaş yavaş sokup yapım teknikleri ile ilgili notlar alacaktık ve yeniden yaparken bu notlardan faydalanacaktık. Kalıbı soktuk.
Sökmeye kemerin kilit taşından başladık. Taşı yerinden çıkardığımızda hayretle iki taşın birleşme noktasında olan silindirik bir boşluğa yerleştirilmiş bir cam şişeye rastladık. Şişenin içinde dürülmüş beyaz bir kağıt vardı. Şişeyi açıp kâğıda baktık. Osmanlıca bir şeyler yazıyordu. Hemen bir uzman bulup okuttuk. Bu bir mektup idi ve
Mimar Sinan tarafından yazılmıştı. Şunları söylüyordu. “Bu kemeri oluşturan taşların ömrü

yaklaşık 400 senedir. Bu müddet zarfında bu taşlar çürümüş olacağından siz bu kemeri yenilemek isteyeceksiniz. Büyük bir ihtimalle yapı teknikleri de değişeceğinden bu kemeri nasıl yeniden inşa edeceğinizi bilemeyeceksiniz. İşte bu mektubu
ben size, bu kemeri nasıl inşa edeceğinizi anlatmak için yazıyorum.” Koca Sinan mektubunda böyle başladıktan sonra o kemeri inşa ettikleri taşları Anadolu’nun neresinden getirttiklerini söylerek izahlarına devam ediyor ve ayrıntılı bir biçimde kemerin inşasını anlatıyordu.
Bu mektup bir insanın, yaptığı işin kalıcı olması için gösterebileceği çabanın insanüstü bir örneğidir. Bu mektubun ihtişamı, modern çağın insanlarının bile zorlanacağı taşın ömrünü bilmesi, yapı tekniğinin değişeceğini bilmesi, 400 sene dayanacak kağıt ve mürekkep kullanması gibi yüksek bilgi seviyesinden gelmektedir. Şüphesiz bu yüksek
bilgiler de o koca mimarın erişilmez özelliklerindendir. Ancak erişilmesi gerçekten zor olan bu bilgilerden çok daha muhteşem olan 400 sene sonraya çözüm üreten sorumluluk duygusudur.

15 KASIM ÇARŞ (43.)

OSMAN GAZİ & **AÇ TAVUKLAR**

Kılıcıyla bütün Bizans’ı titreten Osman Gazi, sulh zamanında insanlara ve hatta hayvanlara da çok merhametliydi. Üzerlerine, taşıyamayacakları kadar yük yükletilmiş at ve eşeklerin sahiplerine çıkışır, pazarlara satılmak için getirilmiş hindi ve tavukların baş aşağı taşınmalarına, hele aç bırakılmalarına çok kızardı.

Birgün bir Pazar yerini teftiş ederken, fakir bir köylünün önünde ki iki tavuğun kursağın yoklamış, bunları bomboş görünce adamı iyice azarlamıştı. Zavallı fakir köylü, gözlerine hücum eden yaşlara mani olamadı ve Osman Gazi'ye:"Tavukların kursağında yiyecek var mı yok mu diye yokladın amma, bir de onların sahibinin kursağını yoklasaydın olmaz mıydı? Bende var mı idi ki de onları doyurayım, meramım tavukları satıp biraz yiyecek almaktı" dedi.Bu sözlerden son derece üzülen Osman Gazi, köylünün tavuk larını değerinin çok üzerinde bir bedelle satın alarak, adama yardım etti.

16 KASIM PERŞ. (44.)

GÖREV ŞUURU

Osmanlıların ilk Şeyhülislamı Molla Fenari (diyanet işleri başkanı) (1350-1431) Şeyhülislam olmadan önce Bursa kadısı idi. Onun kadılığı sırasında bir adam pazardan bir at satın aldı. Fakat alış-

verişin hemen arkasından atın hasta olduğunu fark etti. Geri vermesi gerekiyordu, ama satın aldığı adamı zorluk çıkartır, atın hastalığını kabul etmez diye önce kadıya gidip resmi kanaldan işi sağlama bağlamak istedi. Mahkemeye gittiğinde kadıyı (Molla Fenari) yerinde bulamadı. İşini ertesi güne bıraktı. Fakat at o gece öldü. Adam ertesi gün olanları kadıya anlattı, mağdur olduğunu, ne yapması gerektiğini sordu. Molla Fenari "Senin zararını ben ödeyeceğim" dedi. Adam hayretle kadıya baktı, "Niçin siz ödeyeceksiniz, konuyla hiçbir ilginiz ve suçunuz yok ki..." dedi. Molla Fenari, "Evet öyle görünüyor ama aslında benim de suçum büyük. Eğer sen dün makamıma geldiğinde ben yerimde olsaydım, olaya müdahale eder, atı geri verdirir, paranı iade ettirirdim. At da sahibinin elinde ölmüş olurdu. Bu imkân şimdi yok olmuştur. Senin zararına benim makamımda bulunmamam sebep olduğu için zararını ben ödeyeceğim" dedi ve ödedi.

17 KASIM CUMA (45.)

TERBİYE YARATILIŞA BAĞLIDIR

Hükümdarlardan biri vezirine oğlunun hocasından yakınıyordu: - Ben istiyorum ki oğlum ilim öğrensin, benim yerime iyi bir hükümdar olsun, o ise devamlı müzikle, sesle, sazla meşgul Demek ki hocası buna iyi bir yön veremiyor. Vezir aynı görüşte değildi: - Hükümdarım hocanın elinde mucize yok. Çocuğun kabiliyeti neye ise hocası ancak onda ilerlemesine, olgunlaşmasına yardım edebilir İnsanın tabiatı değiştirilemez Terbiye yaratılışa tabidir.
Hükümdar aksi görüşteydi. Terbiye ile yaratılışa yön verebileceğini iddia ediyordu. Bunu isabet etmek için bir akşam sarayında bir eğlence düzenledi. Bu eğlence sırasında eğitilmiş kedilerin bir gösterisi de yer aldı. Bu kediler, sırtlarında, bir tabak içinde yanan mumları taşıyorlar ve onları düşünmüyorlardı. Hükümdar vezire bu kedileri göstererek: - Görüyorsunuz, terbiyenin nelere gücü yetiyor, dedi. Vezir karşılık vermedi. Olumlu, olumsuz bir şey söylemedi. Yeni bir eğlence gecesini bekledi. Bir başka gecede düzenlenen eğlenceye gelirken yanında gizlice bir kaç tane fare getirdi. Kediler gösteriye başladığı zaman bu fareleri kedilerin ortasına doğru salıverdi. Fareleri gören kediler sırtlarındaki tabağı, mumu unutup farelerin peşine takıldılar. Mumlar, tabaklar hepsi bir yana yuvarlandı. Yanan mumlardan yerdeki halılar tutuştu. Ortalık bir anda ana-baba gününe döndü.

Tam bu esnada vezir padişaha yanaşıp iddiasını kanıtlamanın gururuyla şöyle dedi: - Gördünüz mü padişahım terbiye yaratılışa tabidir.

20 KASIM P.TESİ (46.)

FATİH DEVRİNDE AHLAKIMIZ

Osmanlı askerleri, İstanbul'un fethinden sonra bir hapishanede asil tavırlı iki yaşlı Bizanslı gördüler. Bunlar son Bizans imparatorunun haksız uygulamalarına karşı çıktıkları için hapse atılmış iki devlet adamı idi. Bu mahkûmları Fatih'in huzuruna getirdiler. Fatih onları özgürlüklerine kavuşturup, iltifatlar etti. Ayrıca Osmanlı ülkesini gezmelerini ve gördüklerini gelip kendisine rapor etmelerini istedi. Bizanslılar önce Bursa'ya gittiler. Çarşı pazarı dolaşıp halkın birbirlerine ve yabancılara karşı davranışını gözlemlediler. Baktılar ki, her tarafta saygı, sevgi, hoşgörü. Ezan okunduğu zaman dükkânları kapatmaya bile gerek görmeden halk camiye gidiyor. Hırsızlık, dolandırıcılık, yolsuzluk, kimsenin hatırına bile gelmiyor. Hayret içinde kaldılar.
Oradan adalet mekanizmasının işleyişini görmek için mahkemeye gittiler. O gün mahkemede şöyle bir dava görülüyordu: "Adamın biri bir at satın almıştı. Eve geldiğinde yem yemediğini gördü. Eski sahibine iade etmek istediğinde satıcı, satmadan önce atın yediğini söyleyerek geri almamıştı. Alıcı mahkemeye gitti, ama kadıyı yerinde bulamadı. Mübaşire sorduğunda kadı'nın annesinin öldüğünü, bu yüzden bugün mahkemeye gelmeyeceğini öğrendi. Çaresiz evine döndü. O gece hayvanı öldü. Ertesi gün kadıya tekrar gidip durumu anlattığında, kadı dün neden gelmediğini sordu. Adam geldiğini ancak kendisini bulamadığını söyledi. Kadı bunun üzerine, 'demek ki bu zarara ben sebep oldum' dedi ve beygirin parasını cebinden ödedi."Bizanslılar şaşkınlıkla olayı izlediler. Sonra da Bursa'dan Kütahya'ya gittiler. Kütahya halkının da Bursa halkı gibi ahlâki olgunluğa sahip olduğunu gördüler. Kütahya'da da mahkemeye gidip, bir davayı izlediler: "Adamın biri bir tarla satın almıştı. Tarlasını sürerken sabanının ucuna sert bir şey takıldı. Baktı ki bir küp altın. Pazarlığa dahil olmadığı için helal olmayacağı düşüncesiyle hemen tarlayı aldığı adama gidip altınları iade etmek istedi. Adam, altınların tarlanın yeni sahibinin kısmeti olduğunu söyleyerek kabul etmedi. Olay mahkemeye intikal etti. Kadı altınları önce bulana, sonra tarlanın eski sahibine teklif etti. İkisi de kabul etmeyince birinin kızı ile ötekinin oğlunu evlendirdi ve düğün hediyesi olarak da altınları onlara verdi."Bizanslılar bu durum karşısında bir kez daha hayretler içinde kaldılar. Oradan Konya'ya gittiler. Çarşı pazarda dolaşıp, burada da insanların birbirlerine davranışlarındaki güzel ahlâkı görüp hayran oldular. Konya'da da bir mahkemeye gittiler ve şöyle bir dava ile karşılaştılar: "Konyalı bir tüccar, İtalyan bir tüccara iki balya pamuk ipliği sipariş vermişti. O da malları gemiye

teslim etmişti. Fakat gemi yolda fırtınaya yakalanıp battı. İplik sahibi parasını istedi. Konyalı malın eline geçmediğini söyleyerek parayı ödemedi. Bunun üzerine İtalyan Konya’ya gelip adamı mahkemeye verdi. Kadı, İtalyanın, malları Konyalıya teslim edilmek üzere gemiye yüklediğini, dolayısıyla malların Konyalının malı olduğunu, batarken de Konyalının malı olarak battığını söyledi ve parayı Konyalıdan tahsil etti.”Kararı dinleyen Bizanslılar hayret içinde heyecanlanarak İtalyanla birlikte tezahürat gösterdiler. Kadı onları sakinleştirdiyse de İtalyanı sakinleştirmeye muvaffak olamadı. Bunun üzerine kadı iplik sahibine, “sizin ülkenizde böyle bir dava için nasıl hüküm verilirdi?” diye sordu. O da, “Hiçbir yabancı için böyle bir hüküm verilmez?” dedi. Bunun üzerine kadı: “Eğer ülkenizde güneş doğar, yağmur yağar ve ot, sebze biterse siz çocuklarınıza ve hayvanlarınıza dua edin. Allah onların hürmetine sizi açlıktan öldürmüyor.” dedi ve adaletin her insanın hakkı olduğunu ilave etti.

21 KASIM SALI (47.)

TASI TARAĞI TOPLADIK

Vaktiyle İstanbul’da Abbas isminde yaşlı bir dilenci vardı. Bilhassa her sene Ramazan ayında dilendiği paralarla yüklü bir servete sahip olmuştu. Dilenciliğe yeni başlayan bir çingene genci, Abbas’ın namını duymuştu. Onu görüp, bu mesleğin püf noktalarını öğrenmek istiyordu. Nihayet bir Ramazan gecesinde hamama girdiğini görüp, ardınca içeri daldı ve kurna başında yanına yaklaşıp şöyle dedi: -Efendim! Bendeniz dilenciliğe başlamaya karar verdim. Umarım ki bu asil sanatın inceliklerini bu kulunuzdan esirgemezsiniz. Ne türlü usül ve kaidesi var ise bilcümle öğrenmek isterim. Şu mübarek geceler hürmetine lütfediniz. Abbas cevap verdi:-Peki evlat öğreteyim. Dilenciliğin başlıca üç kuralı vardır, kulağına küpe olsun. Bir, her nerede olursa olsun istemeli. İki, her kimden olursa olsun istemeli ve üç, her ne olursa olsun istemeli. Yeni yetme dilenci hemen Abbas’ın elini öperek dedi ki:-Ustam, ben fakirim. Allah rızası için bir şey! Abbas şaşırdı:-Burası hamam bre! Burada dilencilik mi olur?-Her nerede olursa istemeli dedin ya usta!-İyi ama ben zaten senin kadar fakir bir

dilenciyim.-Öyle ama ikinci kural istemek için adam seçmemek gerektiğini bildirmiyor muydu?Fesübhanallah! Bu kurna başında ben şimdi sana ne verebilirim be adam? Elbisem dışarıda, paralarım evde. İşte ortada bir tasım, bir tarağım var.-Ustam kuralların üçüncüsü der ki: Her ne olursa olsun istemeli. Ben tasa tarağa da razıyım. Abbas şaşkın... Etraftan onları seyredenler hayrette. Genç dilenci tası tarağı aldı ve hamamdan çıkıp gitti. O günden sonra Abbas dilenciliğe tövbe etti ve soranlara da:-Tası tarağı toplattık! Gayrı bizden bu işler geçmiş, diye yakındı. İşte, “Tası tarağı toplamak” tabiri buradan kaldı.

22 KASIM ÇARŞ. (48.)

DENİZE DÜŞEN YILANA SARILIR

Mısır Valisi Kavalalı Mehmed Ali Paşa’nın isyanı büyüyünce Sultan II. Mahmud çaresiz kaldı. Hatta Mehmed Ali Paşa ordusu Kütahya yakınlarına kadar ilerledi. II. Mahmud Han, İngiliz ve Fransızlardan ardım istedi ise de onlar bunu “Baba-oğul arasındaki mesele”

addede rek yardım etmediler. Başka yapacak şeyi kalmayan Sultan II. Mahmud bu sefer Ruslardan yardım istedi. Öteden beri Anadolu'da gözü olan Rus Çarı, bu isteği memnuniyetle kabul etti.
Ruslardan yardım istenmesine tepki gösteren vezirlere, Sultan Mahmud:"Ne yapalım, denize düşen, yılana sarılır" diye cevap verdi

23 KASIM PERŞ. (49.)

YAŞLI BİR ADAM

Oldukça yaşlı bir adam, kendisi gibi kamburlaşıp yere yanaşmış bir ağacın altında ağlıyordu. Biraz önce iri kıyım bir genç yanına sokulmuş ve kendisinden içki parası istedikten sonra bir de tokat atmıştı. Yaşlı adamın yere yıkıldığını görenler, hemen yardımına koşup:
- Geçmiş olsun dede , dediler. O serseri ne istedi ki senden?
Adamcağız bir şey olmamış gibi toparlanmaya çalışırken:
- Eski bir borcum vardı, onu istedi, dedi. Yapması gerekeni yaptı sadece…

Çevresindekiler, ihtiyar adamı yerden kaldırdıktan sonra eline bastonunu tutuşturup aceleyle işlerine koşuştular. Herkes ayrıldığında, hadiseyi başından beri görmüş olan bir delikanlı onun koluna girerek:
- Fazla hırpalandınız, dedi. Ağacın gölgesinde biraz oturalım mı?
Yaşlı adam yorgun bakışlarını yukarıya yöneltip :
- Benim bu ağacın altında dinlenmeye hakkım yok yavrum dedi. Ölünceye kadar da olmayacak.
Delikanlı, söylenenden bir şey anlamamıştı. Meraklı gözlerle kendisine bakarken, onun tekrar hıçkırıklara boğulduğunu fark etti.Yaşlı adam, iniltiye benzeyen bir sesle:
- Elli yıl kadar önceydi, diye devam etti. Rahmetli babamı, sigara parası almak için bu ağacın altında azarlamıştım.
Yani biraz önce evladımın beni dövdüğü yerde.
Delikanlı ne diyeceğini bilemedi ve şimdi biraz daha bitkin görünen ihtiyarın sakinleşmesini bekledikten sonra, onu arabayla evine bırakmayı teklif etti.
Adam, titrek adımlarla yoluna koyulurken:
- Evim oldukça uzaklarda yavrum. Ama ben yürüyerek gideceğim oraya. Babamın da onu azarladıktan sonra, üzüntüsünden yayan döndüğü gibi. Hem şehir dışındaki kabristana uğrayıp bir Yasin ile öpeceğim ellerinden.

24 KASIM CUMA (50.)

A’raf

Padişahlardan biri acemi bir köle ile gemiye binmişti. Köle hiç deniz görmemiş, gemi yolculuğunun zahmetini tatmamıştı. Bağırıp çağırmaya başladı, korkusundan titriyordu. Feryadını dindirmek için ne kadar

uğraştılarsa boşa gitti. Kölenin bu hali padişahın da keyfini kaçırdı. Gemide bulunanların hiçbiri onu sakinleştiremedi.
Yolcular arasında bir bilge vardı. Padişaha şöyle söyledi:
– Eğer müsaade ederseniz ben onu çabuk sustururum.
Padişah, “Lütfedersiniz” deyince, o bilgenin emriyle köleyi denize attılar. Köle, dalgalar arasında yuvarlanarak birkaç defa batıp çıktıktan sonra saçından tutup gemiye doğru çektiler. Gemiye çıkarıldıktan sonra da bir köşeye oturdu ve sesi kesildi.
Bilgenin bu tedbiri padişahın çok hoşuna gitti ve bundaki hikmeti sordu. Bilge dedi ki:
– Önceden boğulmak acısını tatmadığı için gemideki selâmetin değerini bilmiyordu.
İşte bunun gibi, sıhhatin kıymetini de hastalığa tutulanlar bilir. Ey karnı tok kişi! Yavan ekmek sana hoş gelmezse de bana büyük nimettir. A’raf cennettekilere cehennem olsa da cehennemdekilere cennettir.

A’raf: Cennet ile Cehennem arasındaki yer. Günahı sevabına eşit olacaklar burada kalacaktır.

27 KASIM P.TESİ (51.)

BİR AĞAÇ BİR YILDA KAÇ KEZ MEYVE VERİR?

Harun Reşit, bir gün kıyafet değiştirip veziri ile birlikte halkı dolaşmaya çıkar. Bu dolaşma esnasında bahçesinde hurma fidanları diken bir ihtiyar görür. Harun Reşit, ihtiyara selam verdikten sora ona ne işle meşgul olduğunu sorar:
– Kolay gelsin! Bey amca, ne yapıyorsun böyle?
– Hurma fidanları dikiyorum evladım.
– Peki, bu diktiğin hurma fidanları ne zamana kadar büyür de meyve vermeye başlar?
– Kim bilir belki on, belki yirmi sene sonra yetişip meyve vermeye başlar.
– Peki, onların meyvelerini görebilecek misin?
– Bu yaşlı halimle belki göremem; ama bizden öncekilerin diktikleri ağaçların meyvelerini biz yedik. Biz de bizden sonrakilerin bunlardan istifade etmeleri için bu hurma fidanlarını dikiyoruz.
İhtiyar, çok güzel cevap vermiştir. Harun Reşit, bu güzel cevap üzerine ihtiyara bir kese altın verir. İhtiyar, Allah'a hamd eder ve ardından bir güzel cevap daha verir:
– Diktiğim ağaçlar hemen meyve verdi.
Bu söz üzerine Harun Reşit, ihtiyara bir kese altın daha verir. İhtiyar, Allah'a hamd ettikten sonra şöyle der:
– Herkesin diktiği meyve ağaçları yılda bir defa mahsul verir, benim diktiğim fidan hem hemen meyve verdi hem de seneden iki defa ürün vermeye başladı.
Herhangi bir çıkar-menfaat gütmeden yapılan iyiliklerin ürünü bereketli olur. Maalesef günümüzde, iyiliklere bu çıkar lekesi bulaştı. Allah rızası için değil de, menfaat için iyilik yapma, daha da ötesi yaptığı iyiliği başa kakma. Bu hareketler ham ruhluların işi.
Yalnız özel hayatım da Allah için sevdiği insanlara, Allah rızası için iyilik yapan insanların varlığına şahit oldum ve bu beni çok mutlu etti. RABBİM, böyle güzel insanların sayısını artırsın. Artırsın ki, bu güzel ve faziletli davranış, nostaljik bir hatıra olarak kalmasın.

28 KASIM SALI (52.)

EMEL SAYIN'IN KEMAL SUNAL ANISI

O zamanlar tığ gibi delikanlı, cepte para çok. Oyuncu bir de. Mavi Boncuk filmini çekiyoruz. Bir gün setten çıktık, eve gidiyoruz. Ben Laleli'de oturuyorum, Kemal benden önce çıktı, herkes yevmiyesini almış, taksiyle giden gitti, kendi arabasıyla giden gitti, ben baktım ki Kemal yürüyerek gidiyor, üç kilometre var gideceği yere. Her gün yürüyerek gidip geliyor, merak ettim. Nereye gidiyor bu adam böyle diye.
Uzun süre yürüdü, sonra bir bankta bir adam yatıyordu, kaldırdı adamı, bir şeyler konuştular. Sonra cebinden para çıkarıp verdi. Şaşırmıştım,sonra biraz daha ilerde bir lokantaya girdi. Bir şey yemeden çıktı, oraya da para verdiğini görmüştüm.
Bıraktım takibi, banktaki adama yaklaştım, 'tanıyor musunuz o az önce size para veren adamı ?' dedim.
'Adını bilmem, sormam da, her gün para verir bana..'dedi,
Teşekkür ettim, az ilerdeki lokantaya gittim,
'Az önce gelen beyin borcu mu var size ?'dedim, tanımadılar beni, 'Kemal abi'nin mi, yok hayır bize her gün evsizler uğrar, yemek yediririz, o da sağ olsun,onların yemek masrafını öder..' dedi.
Ertesi gün Kemal'in yanına gittim, 'Sen ne güzel bir adamsın ya..' dedim,ne olduğunu anlayamadı, sarıldım ağladım..
'Ölme sen benden önce..' dedim, dinletemedim…
Filmleri ile çocukluğumuza, gençliğimize damgasını vuranlardan. Ölümünün 17.yılında, sevgi ve saygıyla yad ediyoruz. Allah (c.c.) rahmet eylesin.

Kabağın Bir De Sâhibi Var

Vaktiyle bir derviş berbere gider. Berberden saçını dibinden kazımasını, sakal ve bıyığını kısaltmasını ister. Tereddütsüz bir şekilde berber koltuğuna oturan derviş:
– "Vur usturayı berber efendi!" der.
Berber, dervişin saçlarını kazımaya başlar. Derviş de aynada kendini takip etmektedir. Başının sağ kısmı tamamen kazınmıştır. Berber tam diğer tarafa usturayı vuracakken, yağız mı yağız, bıçkın mı bıçkın bir kabadayı girer içeri. Doğruca dervişin yanına gider, başının kazınmış kısmına okkalı bir tokat atarak:
– "Kalk bakalım kabak, kalk da tıraşımızı olalım !" diye kükrer.
Dervişlik bu… Sövene dilsiz, vurana elsiz olmak gerek. Ses çıkarmaz, biraz çaresiz, biraz mütevekkil usulca kalkar yerinden.
Berber, bu gariban müşterisine karşı mahcup olmakla beraber kabadayının pervâsızlığından da korkmuştur. Ses çıkaramaz.
Kabadayı koltuğa oturur, berber tıraşa baslar. Fakat küstah kabadayı, tıraş esnasında da boş durmaz; sürekli aşağılar dervişi, alay eder:
– "Kabak aşağı, kabak yukarı !.."
Nihayet tıraş biter, kabadayı dükkândan çıkar. Henüz birkaç metre gitmiştir ki, gemden boşanmış bir at arabası, yokuştan aşağı hızla kabadayının üzerine doğru gelir. Kabadayı şaşkınlıkla yol ortasında kalakalır. Derken, iki atın ortasına denge için yerleştirilmiş uzun sivri demir, kabadayının karnına batıverir. Kaşla göz arasında babayiğit kabadayı oracığa yığılır kalır, ölmüştür. Herkes bir anda olup biten bu olayın hayret ve şaşkınlığı içindedir. Berber de şok olmuştur; bir manzaraya, bir dervişe bakar ve dervişin beddua ettiğini düşünerek gayr-i ihtiyarî sorar:
– "Biraz ağır olmadı mı derviş efendi ?"
Derviş mahzun, düşünceli cevap verir:

– “Vallâhi gücenmedim ona. Hakkımı da helâl etmiştim. Gel gör ki, kabağın bir de sâhibi var. O gücenmiş olmalı !

30 KASIM PERŞEMBE (54.)

KANUN

Yer İngiltere. Birkaç yüzyıl öncesi.Adamın biri cinayetten içeri atılır. Bir avukat bulunur adama. İlk görüşmelerinde avukat “Merak etme seni kurtaracağım” der.Adam da avukata güvenir ve mahkemeye çıkar.
Karar ise idamdır!..Adam doğal olarak avukatına kızar, köpürür. “Hani beni kurtaracaktın?” der. Avukat da “Sen merak etme. Bu daha bir şey değil. Temyiz var. Seni kurtaracağım” yanıtını verir.Dava temyize (karar düzeltmeye) gider.
Ama, mahkemenin verdiği idam kararı bozulmaz, tersine onaylanır!
Adam yine avukatına döner ve sorar:“Hani temyizde beni kurtaracaktın?”
Avukat gayet sakin biçimde, “Dur daha, bu karar Avam Kamarası’nda oylanacak. Seni kurtaracağım” der.
Dava Avam Kamarası’na (Meclis’e) gider, ama orada da idam onaylanır!..
Daha sonra Lordlar Kamarası ve Kraliçe de idamı onaylar, adam kurtulamaz.
Kraliçenin onaylaması ile darağacı kurulur, adamı sandalyeye çıkarır, boynuna ipi geçirirler.
Bu sırada avukatı ile göz göze gelen adamın öfkesi bakışlarına yansımıştır. Avukat ise hâlâ son derece sakindir.
Gözleriyle işaret ederek, merak etmemesini, onu kurtaracağını anlatmaya çalışır.
Adamın ise artık umudu kalmamıştır.Cellat gelir, adamın altındaki sandalyeyi iter ve talihsiz adam boynuna geçirilen ipte sallanmaya başlar.O sırada avukat, kalabalığı yararak darağacına doğru koşmaya başlar. Merakla ne yapacağını anlamaya çalışan celladı bir hamlede geçer, ipi keserek adamı kurtarır. Doğal olarak ortalık karışır, bu kez hem idam mahkûmu hem de avukatı yakalanır.Avukata bunu neden yaptığı sorulunca yanıtı şöyle olur:
“Bu adam idam mahkûmuydu. Siz de onu idam ettiniz. Adamın ölüp ölmemesi siz ilgilendirmez. Kanunda ‘idam edilir’ yazıyor. ‘İdam edilerek öldürülür’ yazmıyor. İdam gerçekleşmiştir!..”

Bu sözler üzerine adamı tekrar idam etmeye cesaret edemeyen yetkililer konuyu Kraliçe'ye iletirler. Kraliçe, zekâsından dolayı avukatı kutlar ve adamı affeder.
Bu olaydan sonra, ilgili kanun maddesi değiştirilerek "İdam edilerek öldürülür" biçiminde yeniden
düzenlenir. **Kıssadan Hisse** : Bilginin karşısında eğilmeyecek kimse yoktur.

1 ARALIK CUMA (55.)

BEN HANGİSİNİ DAHA İYİ BESLERSEM

Yaşlı adam kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbiriyle boğuşup duran iki köpeği izliyorlardı. Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı ve on iki yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup duruyorlardı.
Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri köpekti bunlar. Çocuk, kulübeyi korumak için biri yeterli gözükürken niye ötekinin de olduğunu, hem niye renklerinin illa da siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık. O merakla sordu dedesine.
Yaşlı adam, bilgece bir gülümsemeyle torununun sırtını sıvazladı. "Onlar" dedi, "benim için iki simgedir evlat." "Neyin simgesi" diye sordu çocuk. "İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları."

Çocuk, sözün burasında, mücadele varsa, kazananı da olmalı diye düşündü ve her çocuğa has bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi:
“Peki, sence hangisi kazanır bu mücadeleyi ?” Bilge adam, derin bir gülümsemeyle baktı torununa:
“Hangisi mi evlat ? Ben hangisini daha iyi beslersem o!”

4 ARALIK PAZARTESİ (56.)

KİMSENİN YAPTIĞI YANINA KALMAZ

Abbasi halifelerinin beşincisi Harun Reşid, sarayının bahçesindeki bir gülfidanını çok beğenir. Yaprağı, kokusu, görünüşüyle dikkatini çeken gülü özel bakıma alması için bahçıvana emir verir. Bahçıvan üzerine titremeye başlar gülün ne var ki, sakınan göze çöp batar derler ya. Aynen öyle olur. Bir sabah bahçıvan gelip bakar ki, gülün dalına konan bir bülbül, ne kadar yaprak varsa hepsini gagalayarak yere düşürmüş. Tek yaprak bırakmamış gülün başında. Korku içinde koşar halifeye:
- Sultanım der, üzerine titrediğimiz gülün yapraklarını bir bülbül gagalayarak yere dökmüş, tek yaprak bırakmamış gülün başında. Harun Reşid, telaş etmeden cevap verir:
- Üzülme efendi üzülme, der, bülbülün yaptığı yanına kalmaz.
Rahat bir nefes alan bahçıvan işine döner, bir gün bakar ki, bir yılan yaprakları düşüren bülbülü yakalamış, yutmak üzere, otların arasında kayıp gidiyor.
Heyecanla yine halifeye gelir:
- Sultanım der, bülbülü bir yılan yakalamış, yutarken gördüm.
Sultan yine telaşsız:
- Merak etme efendi der, yılanın yaptığı da yanına kalmaz.
Bahçıvan yine işine döner, bir ara bahçede çalışırken otların arasında yılanı görür.
Hemen elindeki küreğiyle darbe üstüne darbe indirerek yılanı orada öldürür.
Sevinçle geldiği halifeye durumu anlatır:
- Sultanım der, bülbülü yakalayan yılanı ben de bahçede otlar arasında yakalayıp küreğimle öldürdüm.
Harun Reşid yine sakin:
- Bekle efendi bekle der, senin de yaptığın yanına kalmaz.
Nitekim çok geçmez bahçıvan hatalar yapar, yakalayıp halifenin huzuruna çıkarırlar, cezalandırılmasını isterler;
Halife emrini verir: " Atın bunu zindana."
Hemen yaka paça zindana doğru götürürken geriye dönen bahçıvan şunları söyler:

- Sultanım der, bülbülün yaptığı yanına kalmaz dediniz, onu yılan yuttu. Yılanın yaptığı yanına kalmaz, dediniz, onu da ben öldürdüm. Şimdi benim yaptığım da yanıma kalmıyor, sen zindana attırıyorsun. Herkesin yaptığı yanına kalmıyor da senin ki mi yanına kalacak..? Demek sana da bir yapan çıkacak, öyle ise gel sen bana yapma ki bir başkası da sana yapmasın.
Harun Reşid, " doğru söyledin bahçıvan," diyerek:
- Bırakın bahçıvanı, çiçekleri sulamaya devam etsin.
Derler ki:
- Sultanımızın, yaptığı yanına kalır.
- Hayır der, kimsenin yaptığı yanına kalmaz, en ağır şekliyle ahirette ödemeye tehir edilir ama gafil insanlar bunun farkına varamaz da, yaptığı yanına kaldı sanırlar. Evet,kimsenin yaptığı yanına kalmaz, bunda hiç şüpheniz olmasın. Yanına kaldı sanılanlar daha ağırıyla ahirette ödemeye tehir edilirler.

Kıssadan Hisse : Men Dakka dukka (Eden bulur)

5 ARALIK SALI (57.)

TOPRAK

Bir gün, bir çiftçinin eşeği kuyuya düşer. Adam ne yapacağını düşünürken, hayvan saatlerce anırır.En sonunda çiftçi, hayvanın yaşlı olduğunu ve kuyunun da zaten kapanması gerektiğini düşünür ve eşeği çıkartmaya değmeyeceğine karar verir.
Bütün komşularını yardıma çağırır. Her biri birer kürek alarak kuyuya toprak atmaya başlarlar. Eşek ne olduğunu fark edince, önce daha beter bağırmaya başlar. Sonra, herkesin şaşkınlığına, sesini keser. Birkaç kürek toprak daha attıktan sonra, çiftçi kuyuya bakar.

Gözlerine inanamaz. Eşek, sırtına düşen her kürek toprakla müthiş bir şey yapmakta, toprağı aşağıya silkeleyerek yukarı çıkmasına basamak hazırlamaktadır.
Bir süre sonra, komşular toprak atmaya devam edince, herkesin şaşkınlığı altında eşek, kuyunun kenarından dışarı bir adım atıp, koşarak uzaklaşır:

Kıssadan Hisse :

Hayat üzerinize hep toprak atacaktır; her türlü pislik ile birlikte. Kuyudan çıkmanın sırrı, bu toprağı silkeleyip bir adım yükselmektir.
Sıkıntılarımızın her biri bir adımdır. En derin kuyulardan bile yılmayarak, usanmayarak çıkabiliriz. Silkelenin ve biraz daha yukarı çıkın. Ve final ferahlık olsun ...
Her yaşanan, ömür defterine tecrübe olarak kaydediliyor

KÜS KARDEŞLER

6 ARALIK ÇARŞAMBA (58.)

Bir zamanlar, birbirine bitişik iki çiftlikte yasayan iki erkek kardeş vardı.
Günlerden bir gün bu iki kardeş arasında bir anlaşmazlık baş gösterdi. İki kardeş arasında o zamana değin ilk kez görülen anlaşmazlık, giderek büyüdü ve kardeşler arasında ayrılığa neden oldu. İki kardeş, birbirlerine yalnızca küsmekle kalmadılar, yıllardır ortaklaşa kullandıkları tarım makinelerine değin sahip oldukları tüm araç gereçlerini ve mal varlıklarını da ayırdılar.
Küçük bir yanlış anlama sonucu başlayan anlaşmazlığı izleyen ayrılık, giderek büyüyen bir uçuruma dönüştü ve en sonunda yerini, karşılıklı kullanılan hoş olmayan sözlere bıraktı. Bunun arkasından da beklenenler oldu ve kardeşler arasında önce şiddetli bir kavga, sonra da ürkütücü bir sessizlik yaşanmaya başladı.
Bir sabah, bu iki kardeşten büyüğünün kapısına bir usta geldi. Elinde büyük bir marangoz çantası vardı.
Ev sahibinden geçici bir iş istedi :
- "Yapılacak ufak tefek bir işiniz varsa, size yardımcı olmak isterim", dedi.
-"Elimden hemen her iş gelir. Birkaçgün çalışırım, işi bitiririm." Büyük kardeşin aklına o an bir "iş"geldi.
- "Evet, sana göre bir işim var" dedi ve küçük kardeşinin çiftliğini işaret etti.
-"Şu derenin karşısındaki çiftlik, komşumundur. Daha doğrusu, benim

küçük kardeşime aittir o çiftlik. Geçen haftaya dek benim çiftliğimle onun çiftliği arasında bir otlak vardı. Sonra o, buldozeriyle oraya ırmak bendi yaptı ve şimdi aramızda, otlak yerine, çiftliklerimizi birbirinden ayıran bir dere var."
İş isteyen adam, büyük kardeşin söylediklerini dikkatle dinledikten sonra sordu :
- "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. Büyük kardeş önce kuşkusunu, sonra da kararını açıkladı :
- "Kardeşim bunu, bana acı vermek için yapmış olabilir", dedi.
-"Fakat şimdi ben, onun yaptığından daha büyük bir şey yapacağım."
Bunları söyledikten sonra adamı aldı, ahırların olduğu yere götürdü ve duvarın dibinde yığılı duran kütükleri gösterdi.
-"Senden, bu kütükleri kullanarak, iki çiftlik arasında üç metre yükseklikte bir çit yapmanı istiyorum" , dedi.
-"Kaç gün çalışırsan çalış, nasıl yaparsan yap ama bana öyle bir çit yap ki, gözlerim kardeşimin çiftliğini artık görmek zorunda kalmasın".
İş arayan usta, başını salladı:
- "Sanırım durumu anladım, efendim", dedi.
-"Şimdi bana çivilerin, kazma küreğin yerini gösterin ki hemen işime başlayayım.
Büyük kardeş ustaya kazma, küreğin ve çivilerin olduğu yeri gösterdikten sonra, alışveriş yapmak için kasabaya gitti.
Usta ise, tüm gün boyunca ölçerek, keserek, çivileyerek sıkı bir biçimde çalışmaya koyuldu. Akşam güneş batarken o işini bitirmiş, çiftlik sahibi büyük kardeş ise alışverişini tamamlamış, kasabadan dönüyordu. Çiftliğe gelir gelmez ustanın yaptıklarına baktı ve şaşkınlıktan gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Karşısında, yapılmasını istediği çit yoktu ama, derenin bir yakasından öteki yakasına uzanan görkemli bir köprü vardı.
Biri kendi çiftliğinin toprağına, öteki küçük kardeşinin çiftliğinin toprağına oturtulmuş sağlam iki ayak üzerinde, yanlarındaki korkuluklarına varıncaya dek tüm ayrıntılarıyla yapılmış ve tam anlamıyla "usta işi" denilecek kusursuzlukta bir köprü uzanıyordu.
Büyük kardeş, hâlâ geçmeyen şaşkınlığıyla bu köprüyü seyrederken, karşıdan birinin geldiğini gördü. Dikkatle baktığında gelen kişinin, komşusu, yani küçük kardeşi olduğunu anladı. Kardeşi, kollarını iki yana açmış olarak köprünün karşı ucundan kendisine doğru yürüyordu :
- "Benim sana karşı yaptığım bunca haksızlığa ve söylediğim bunca kötü sözlere karşın sen, bu köprüyü yaptırarak ne denli iyi ve ne denli büyük bir insan olduğunu gösterdin", dedi ağabeyine.
-"Şimdi bir büyüklük daha yap ve sen de kollarını açarak bana gel..."
Köprünün iki ucundan ortaya doğru yürüyen kardeşler, köprünün ortasında bir araya geldiler ve özlemle kucaklaştılar.
Büyük kardeş bir ara arkasına baktığında, çantasını toplayıp, oradan ayrılmakta olan ustayı gördü.
- "Gitme, dur, bekle?" diye seslendi ona.
-"Sana yaptıracağım birkaç iş daha var, çiftliğimde..."
Usta gülümsedi :
- "Ben buradaki işimi tamamladım, gitmem gerek", dedi ve ekledi :
-"Yapmam gereken daha çok köprü var..."
-"Köprüleri kurabilecek gücünüz hiç eksik olmasın, Köprüleri kurduktan sonra da, yıkılmaması için sık sık bakımını yapın, yani sevdiklerinize zaman ayırın, o köprü yoluyla sık sık gönüllerini ziyaret edin

7 ARALIK PERŞEMBE (59.)

ESKİ BİR LETONYA MASALI

Çok eski zamanlardan birinde kötü bir adet varmış. Yaşlılar artık iyice ihtiyarlayıp iş yapamaz duruma geldiklerinde ormana götürülür, orada yırtıcı hayvanlara bırakılırmış.Böylece zaten az olan yiyeceklerin, çalışan gençlere yetmesi sağlanmaya çalışılırmış. İhtiyarları belli bir yaştan sonra evde tutmak yasak olduğundan kimse yaşlı anne babasını evde gizleyemez, komşusu görüp ihbar edecek diye korkarmış.

İşte bir gün yaşlılardan birini oğlu ormana götürüp bırakmak istemiş. Kış mevsimiymiş. İhtiyar, oğul ve küçük torun beraberce ormana gitmişler. İhtiyarı bırakmış dönüyorlarmış ki, küçük torun oyuncak kızağını dedesinin yanında unuttuğunu fark etmiş.
Babasına dönüp almalarını söylemiş. Babası umursamayınca da:
-"Kızağımı almalıyım, yoksa sen yaşlandığında seni neyle ormana götürüp bırakacağım" demiş.
Oğul o an anlamış ki, ihtiyar babasının kaderi, yaşlandığında kendi kaderi de olacak. Dönüp babasının ellerini çözmüş. Alıp eve geri getirmiş. Samanlıkta saklayıp her gün ona gizlice yemek vermeye başlamış.
Bir süre sonra köyde hayvanlar arasında bir hastalık yayılmış. Hayvanlar birbiri arkasından ölüyormuş.
İhtiyar oğluna şöyle demiş:
-"Hastaları iyilerden ayır. Onlara şu, şu otlardan ilaç hazırla. Sağlıklılara da şöyle şöyle yap.'' Oğlan ihtiyar babasının dediklerini yapmış. Gerçekten de onun hayvanları arasında ölüm azalmış. Çoğu kurtulmuş.
Bahar geldiğinde her sene olduğu gibi, o sene de köy halkı kurbanlar kesmeye başlamış. İhtiyar oğluna şu öğüdü vermiş:
-"Köyde hayvan çok azaldı. Senin de fazla hayvanın yok. Bu sene kurban kesme."
Gerçekten de bir iki ay içinde bütün köy tarlalarda çalıştırılacak hayvan sıkıntısı çekmeye başlamış. Ama ihtiyarın öğüdünü dinleyen gencin hayvanı varmış.Birkaç ay sonra, köyde artık ekmek yapacak tahıl bile kalmamış. Ama asıl sorun, tohumluk olarak kullanabilecek kadar bile tahıl olmamasıymış. Tarlaya ne serpeceklerini, gelecek senenin mahsulünü nasıl hazırlayacaklarını bilemiyorlarmış.
İhtiyar bu konuda da oğluna öğüt vermiş:
-"Yavrum, ahırın çatısı samanla doldurulmuştur. Onları çıkar, yeniden döv. Oradan tohumluk buğday çıkarabilirsin."
Oğlan, ihtiyar babasının dediği gibi yapmış. Köyde tohumluğu olan tek aile onlar olmuş. Bütün köy halkı bu gencin büyücü olduğunu düşünmeye başlamış. Öyle ya, herkesin işi kötü giderken, bu evde garip bir şekilde kötülüklere bir çare bulunuyormuş. Evi gözlemeye başlamışlar.
Sonunda da gerçek anlaşılmış, ihtiyar babanın hala yaşadığı ortaya çıkmış. Köylüler genci krala şikayet etmiş. Kral önce yasalarını hiçe sayan gence kızmış. Ama olup bitenleri dinledikten sonra iyi ve yerinde bir öğüdün çok şeyi değiştirebileceğini kabul edip, ihtiyarlarla ilgili yeni bir kanun çıkarmış.
-"Bundan böyle çocuklar, anne ve babalarına yaşlılıklarında bakacaklar. Onların gönlünü hoş tutacaklar. Çünkü onların hayat deneyimlerinden her zaman için öğrenebilecekleri şeyler var.

8 ARALIK CUMA (60.)

YAŞLI BİR MARANGOZ

Yaşlı bir marangozun emeklilik çağı gelmişti. İşveren müteahhidine, çalıştığı konut yapım işinden ayrılmak ve eşi ve büyüyen ailesi ile birlikte daha özgür bir yaşam sürmek planından söz etti. Çekle aldığı ücretini elbette özleyecekti. Emekli olmak ihtiyacındaydı, ne var ki. Müteahhit iyi işçisinin ayrılmasına üzüldü. Ve ondan, kendine bir iyilik olarak, son bir ev daha yapmasını rica etti.
Marangoz kabul etti ve işe girişti, ne var ki gönlünün yaptığı işte olmadığını görmek pek kolaydı.
Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzeme kullandı. Kendini adamış olduğu mesleğine böyle son vermek ne talihsizlikti !..İşini bitirdiğinde, işveren, evi gözden geçirmek için geldi. Dış kapının anahtarını marangoza uzatırken şöyle demişti: “Bu ev senin, sana benden hediye”.Marangoz şoka girdi. Ne kadar utanmıştı!… Keşke yaptığı evin kendi evi olduğunu bilseydi! O zaman onu böyle yapar mıydı?…
Bizim için de bu böyledir. Gün be gün kendi hayatımızı kurarız. Çoğu zamanda, yaptığımız işe elimizden gelenden daha azını koyarız. Sonra da, şoka girerek, kendi kurduğumuz evde yaşayacağımızı anlarız. Eğer tekrar yapabilsek, çok daha farklı yaparız. Ne var ki, geriye dönemeyiz. O marangoz biziz.
Her gün bir çivi çakar, bir tahta koyar ya da bir duvar dikeriz. Zira, hayat, bir kendin yap tasarımıdır.. Bugün yaptığımız davranış ve seçimler, yarın yaşayacağımız evi kurar.
Öyle ise onu akıllıca kurmalıyız.

Kıssadan Hisse:

Allah, bir işi yaptığınızda o işin hakkını vererek doğru ve sağlam yapmanızı sever. Hz Muhammed (SAV)

11 ARALIK P.TESİ (61.)

BAK

Genç bir çift yeni bir mahalledeki evlerine taşınmışlar. Sabah kahvaltı yaparken, komşu da çamaşırları asıyormuş.
Kadın eşine: Bak, çamaşırları yeterince temiz değil, çamaşır yıkamayı bilmiyor, belki de doğru deterjanı kullanmıyor,” demiş.
Eşi ona bakmış bir şey söylememiş.
Kadın, komşunun çamaşır astığını gördüğü her sabah aynı yorumu yapmaya devam etmiş.
Bir ay kadar sonra, bir sabah, komşunun çamaşırlarının temiz olduğunu gören kadın çok şaşırmış.
-“Bak demiş” kocasına,
-“Çamaşır yıkamayı öğrendi sonunda, merak ediyorum, kim öğretti acaba?”
-“Ben bu sabah biraz erken kalkıp penceremizi sildim” diye yanıt vermiş eşi.

Yaşamda böyle değil midir?
Başkalarını izlerken gördüğümüz, onlar hakkında fikir üretirken vardığımız sonuçlar, aslında kalp penceremizin ne kadar temiz olduğuna bağlıdır.

12 ARALIK SALI (62.)

HUZURUN RESMİNİ ÇİZİN BANA

Bir gün bir kral ama halkı tarafından sevilen bir kral, huzuru en güzel resmedecek sanatçıya büyük bir ödül vereceğini ilan eder.
Yarışmaya çok sayıda sanatçı katılır. Günlerce çalışırlar birbirinden güzel resimler yaparlar.
Sonunda eserleri saraya teslim ederler. Tablolara bakan kral sadece ikisinden hoşlanır. Ama birinciyi seçmesi için karar vermesi gereklidir.
Resimlerden birisinde sükunetli bir göl vardır. Göl bir ayna gibi etrafında yükselen dağların görüntüsünü yansıtmaktadır. Üst tarafta pamuk beyazı bulutlar gökyüzünü süslemektedir.
Resme kim baktı ise onun mükemmel bir huzur resmi olduğunu düşünüyordu.
Diğer resimde de dağlar vardır. Ama engebeli ve çıplak dağlar. Üst tarafta öfkeli bir gökyüzünden yağmurlar boşanmakta ve şimşek çakmaktadır. Dağın eteklerinde ise köpüklü bir şelale çağıldamaktadır.. Kısaca resim hiç de huzurlu gözükmez.

Fakat kral resme bakınca, şelalenin ardında kayalıklardaki çatlaktan çıkan mini minnacık bir çalılık gördü. Çalılığın üstünde ise anne bir kuşun örttüğü bir kuş yuvası görünüyordu. Sertçe akan suyun orta yerinde anne kuş yuvasını kuruyordu.
Harika bir huzur ve sükûn örneği.
Ödülü kim kazandı dersiniz.
Tabi ki ikinci resim.   Kralın açıklaması şöyle idi :
" - Huzur hiçbir gürültünün sıkıntının yada zorluğun bulunmaması ve sıkıntının olmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükûn bulabilmesidir.

13 ARALIK ÇARŞ. (63.)

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Saliha bir kadının, münafık ve cahil bir kocası vardı. Bu kadın ” Bismillahirrahmanirrahim ” diye besmele çekmeden, hiçbir işine başlamazdı. Kocası,onun bu haline kızar, kadıncağıza yapmadığı eziyeti bırakmazdı. O saliha kadın ise, kocasının eza ve cefalarına sabreder ve onun doğru yola gelmesi için Allah'a dua ederdi.
Birgün,kadının kocası iyice öfkelenmişti..Karısına yapacağı eziyet ve kötülük için bir bahane arıyor ve kendi kendine :
” Şuna bir oyun çevireyimde görsün ; bakalım onu rezil olmaktan kim kurtaracak ? ” diye söylenip duruyordu.
Başkalarına açıkça söyleyemediği inkarcılığı,artık bütün çirkinliğiyle,içinde dolup taşmıştı.
Hanımını çağırdı,ona bir kese altın vererek :
– Bunu iyi sakla !!! diye tenbih etti. Kadında kocasının emri üzerine hemen gitti,besmeleyi çekerek keseyi iyice sakladı. Bu arada kocasıda onu gizlice takip ediyordu. Sonra karısının haberi olmadan keseyi, karısının sakladığı yerden aldı. İçindeki altınları boşaltarak, keseyi derin bir kuyuya attı. Aradan çok geçmeden karısını çağırdı ve :
– Sana verdiğim bir kese altını hemen getir. dedi.
Kadın koştu ; keseyi sakladığı yere,
” Bismillahirrahmanirrahim ” diyerek elini uzattı.

Tam o anda, Allahu Tealanın emriyle, kese kadının sakladığı yerde içindeki altınlarla beraber aynen duruyordu. Islanan keseden suları damlıyordu. Kadın kesenin neden ıslak olduğunu anlayamadı ve keseyi kocasına getirdi. Adam içi altınla dolu keseyi görünce çok şaşırdı ve karısının söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu anladı. Sonra karısına ;
– Sana çok zulmettim,çok canını yaktım,beni affet. diye yalvarmaya başladı. Allah’a tevbe ve istiğfar etti. İbadetlerine bağlı bir insan oldu. O günden sonra dua ve yakarışlarında hep şöyle derdi ;
– Ya Rabbi ! Bana dünyam ve ahiretim için hayırlı, Saliha bir kadını eş olarak verdiğin için,sana hakkıyle şükretmekten acizdim,beni affet Alah’ım…
O saliha kadın ise ;
– Ya Rabbi ! Sana şükürler olsun ki,duamı kabul edip kocamı salihlerden eyledin,diye dua ediyordu.

Hadis: Besmele ile başlanmayan işte hayır yoktur. Hz Muhammed (SAV)

14 ARALIK PERŞ. (64.)

İKİ KEZ MEYVE VEREN AĞAÇ

Adaleti ile cihana nam salan hükümdar Nûşirevan, atını ok gibi sürdüğü bir gün, yolda yay gibi beli bükülmüş bir ihtiyar gördü. İhtiyar, birkaç meyve fidanı dikiyordu.
Nûşirevan dedi ki:
-Ey ihtiyar! Saçın, sakalın süt gibi ağarmış. Şurada birkaç günlük ömrün var. Neden ağaç dikiyorsun? Meyvesini göremeyeceksin ki!
İhtiyar adam Nuşirevan’a;

-Vaktiyle birileri bizim için fidan diktiler ki biz de bugüne kadar meyve yedik. Aynı şekilde bizim de başkaları için fidan dikmemiz lazım, dedi.
İhtiyarın sözü hükümdarın hoşuna gitti, ona bir avuç altın verdi.
Bunun üzerine ihtiyar;
-Saygıdeğer hükümdarım, ağacım daha şimdiden meyvesini verdi. Yetmiş yıldan fazla ömrüm olsaydı bile bundan daha iyi bir mahsul elde edemezdim. Oysa bugün ektiğim fidan meyvesini şimdiden verdi, dedi. Hükümdar ihtiyarın sözünden daha çok memnun oldu. Etraftaki araziyi ve suyu ona bağışladı.

15 ARALIK CUMA (65.)

SÜTÇÜ

Adamın birisi Mekke'ye Hacca gidiyormuş. Gemi ile yolculuk ederken, bütün servetini içine doldurduğu büyücek bir altın torbasını elinden hiç bırakmaz ve güvertede uyurken, başının altına yastık olarak koyarmış.
Aynı geminin, birinci mevki kamarasında yolculuk eden zengin birinin de, şaklabanlık eden bir maymunu varmış. Maymun, ara sıra güverte yolcularının arasına da inerek, türlü oyunlarla herkesi güldürürmüş.

Bu maymun, bir aralık uyumakta olan Hac yolcusunun başının altından, altın torbasını kaptığı gibi, pruva direğinin tepesine çıkmış. Adam telâşla uyanmış, torbayı maymunun elinde ve maymunu da direğin tepesinde görünce, bağırıp çağırmaya, çırpınmaya başlamış.

Maymun torbanın ağzını bir güzel açmış ve bir altın denize, bir altın da adamın kafasına atıyormuş. Zavallı hacı adayı, her düşen altından sonra feryat edermiş. Bütün güverte yolcuları, direğin dibine toplanmış, ne yaptılarsa maymunu bir türlü aşağıya indirememişler.

Kalabalık arasında yaşlıca bir adam, torba sahibinin yanına sokulmuş:

“Sen ne iş yapardın?”

“İstanbul’da sütçü idim.”

“Peki, sattığın sütlere su katar mıydın?”

“Yarı yarıya katardım.”

“Öyleyse ne yaygara ediyorsun be adam? Maymun Allah tarafından bu işe memur edilmiş bir mahlûk. Suyun parasını denize atıyor. Kazancında su kaçağı olan bir insanın hâli budur işte,” demiş.

18 ARALIK PAZARTESİ (66.)

KAYIKÇI

Bir kayıkçı varmış. İşi, yolcuları kayığı ile **nehrin** bir tarafından diğer tarafına geçirmekmiş. Adamın

kayığının küreklerinin birinde inanç diğerinde çalışmak yazıyormuş.
Bu sözleri küreklere niçin yazdığını soranlara:
– Nehirden geçmek için her iki küreğe de ihtiyacım var. Çalışmaksızın inanç, inanç olmadan da çalışmak bir işe yaramaz. Bunlardan birinin eksikliği tek kürekle kayığı yürütmeye çalışmak gibidir. O da kendi etrafında döner. Hedefe asla ulaşamaz.
Başarıya ulaşmak için bunların ikisine de ihtiyacımız vardır. Yoksa olduğumuz yerde döner dururuz. Hedefe bir türlü ulaşmayız. demiş.

19 ARALIK SALI (67.)

HÜRMET EDİNCE FARUK, ALLAH'IN KİTABINA / ALLAH DA ALTIN YAZDI FARUK'UN HESABINA"

7 yıl öncesinde kadar babası ve oğlu ile şehirde sakalık yaparak geçinirdi. Bir atı vardı onun sırtına su tulumlarını yükleyip akşama kadar dolanırdı. Oğlu 6 yaşına gelince kendisi gibi olmasın diye kuran öğrenmesi için hocaya gönderdi. Oğlu Lokman kısa zamanda elifbayı söküp kuranı hatmetmiş, adet olduğu üzere hoca Lokman'a, "baban Kuran hediyesini göndersin" demişti. Lokman sevinerek geldi "baba Kuran'ı hatmettim, hoca hediyesini istiyor!" dedi. Çelebi Faruk düşündü, taşındı. "Kur'an Allah kelamıdır, ona layık ne hediyemiz olabilir? En kıymetli varlığımız şu sakalık yaptığım attır: bari onu götür!" deyip atını hocaya gönderdi. O gün ve ertesi gün ve yine ertesi gün para kazanamadı. Faruk'un babası bu yaptığına çok öfkelenmişti. 'Bre oğul deli misin sen! şu zor ve karışık zamanlarda bir atın vardı tuttun hocaya verdin, bu günde kim senin gibi ahmak olabilir?.Sen ne hayırsız çıktın böyle" diye çıkıştı. 1 gün, 5 gün, derken tam 6 ay geçti. Faruk canından bezdi. Oturdukları küçük evi satılığa çıkardı. Tapduk Emre Hazretleri evi satın alıp yine oturmaları için kendilerine bağışladı. Amma yine kazanç yok yine dert çok. Başı aşağıda boynu bağrında geziyor, kimseden bir şey isteyemiyordu. Derken üzüntüyle uyuduğu bir gece bir rüya gördü. İhtiyarın biri ona 'Kalk! Başının altını kaz!' diyordu. Önce ilgilenmedi. Fakat aynı rüyayı üç gece üst üste görünce eline bir kazma aldı. Bu sefer babası "Şimdi de evini mi yıkacaksın ?!. diye başladı söylenmeye. O inat etti, sonunda kazmanın ucu bir mermere çarptı. O vakit ihtiyar babası "dur oğul, sen çok yorulmuşsundur, biraz ben kazayım! diye aldı kazmayı eline. Derken mermer kırıldı, altında bir kuyu çıktı. Merdiven sarkıtıp kuyuya indiler. Orada hiç yıpranmamış bir çuvalın içinde bu altınları buldular. Altınların üzerinde fert bilmez, kişi okumaz yazılar vardı. Şaşırmışlardı. Ama Faruk'un babası boynuna sarılıp "A benim devletli evladım! Ne kadar uğurlu ve akıllı çıktın sen, deyip ilave etti. Artık zengin olduk, ne at alır, sakalık yaparsın dedi. Faruk babasına altınları Tapduk Emre Hazretlerine götürüp teslim edelim, bu altınlar onun mülkünde bulundu madem, altınlar da onundur! dedi. Babasını dinlemeyip altınları dergaha götürdü, Tapduk Emre hazretlerine rüyasını anlattı. O altınları muhafaza için arka odaya koymalarını ve iki eli ile bir kere avuçlayıp ne miktar gelirse babasına götürmesini söyledi. Faruk Onun dediğini yaptı. Babası altınları alınca onları terk etti, Faruk da oğlu Lokman ile birlikte Tapduk eşiğine kapılandı. 4 yıl sonra Tapduk Emre altınları Çelebi Faruk ve Bizim Yunus ile ile birlikte Anadolu Selçuklu Sultanı Mesut Han'a gönderdi.
Sultan mesut "Peki şimdi neden bu altınlar bize gelmiştir?! diye sordu.
Çelebi Faruk: Ömrünüz uzun, devletiniz daim olsun sultanım! Tapduk Emre Hazretleri selam edip bu altınlar bizim evimizde bulunmuş olsa da evimiz sultanımızın ülkesindedir. bize gerekmez, sahibine iletiniz, buyurdular. bu yüzden çok şükür ziyan eriştirmeden size getirdik.dedi.
Sultan Mesut altınlardan birini eline aldı. Üzerindeki yazılara baktı ancak okuyamadı. Hizmetkârlarından birine emir verdi, az sonra içeriye bir kâtip girdi. altını ona gösterip sordu :"oku bakalım, hangi kral zamanından kalmıştır ?!
katip parayı evirip çevirdi, gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonunda hayretler içinde cevap verdi: "sultanım efendim, kelimeler Türkçe, harfleri Aramice yazılmış bir beyit bu."
"ne diyor peki ?"
"aynen okuyorum sultanım diyor ki : "HÜRMET EDİNCE FARUK, ALLAHIN (CC) KİTABINA / ALLAH DA ALTIN YAZDI FARUK"UN HESABINA" Sultan Mesut altınların Faruk ve oğluna ait olduğunu alamayacağını söylese de, Çelebi Faruk ta geri almadı. Altınlar ertesi gün Bizim Yunus'un refakatinde Konya'nın fukarasına dağıtıldı

YAHYA BABA

Yahya **Baba**, II. Bayezid zamanında Edirne Bayezid Külliyesi'nin aşçılarından biridir. Arkadaşlarına hoşaf, kebap, sebze, bakliyat pişirir. Ama onun ihtisası pilavdır.Mübarek işe girişti mi, **ibadet** ettiğini sanırsınız. Pirinçleri salavat getire getire ayıklar, yağını tekbirlerle eritir. Tuzunu Besmele ile, suyunu Fatiha ile salar.Zaman zaman gözünü yumar, enbiyayı, evliyayı aracı yapar, Allah'tan bereket arzular. Onun pilavı herkese yeter, hatta artar. Ancak o tek pirinç tanesine bile kıyamaz, artanı Meriç nehrine atar. Balıklar onun geleceği saati bilir, köprü başında toplanırlar.Kilerci bakar pilav artıyor, pirinci aşçıya az vermeye başlar.
Ama Yahya Baba bir kere bile "Bu pirinç yeter mi bile" demez.
Kilerci şaşkındır.Her gün pirinç miktarını biraz daha kısar ama pilav azalmaz, aksine çoğalır. Yine herkes doyar, Meriç'in balıkları bile nasibini alırlar.
Kilerci, bunu izah edecek tek kelime bilir: Bu bir keramet!
Çok dener ve emin olunca padişaha çıkar:
– Bu Yahya baba boş değil sultanım, der, halbuki biz ona amele muamelesi yapıyoruz.
Beyazid-i Veli gönül ehlidir ve aşçı ile tanışmak ister.
Kilerci ile plan yaparlar.
O gün Yahya Baba çok az, hatta gülünç denilecek kadar az pirinç verilir.
O her zamanki gibi okur, alemlerin Rabbi'nden Halil İbrahim bereketi diler. Pilavı çok lezzetli olur, üstelik kazanlara sığmaz.
Yahya Baba artanları yine yüklenir, Meriç'in yolunu tutar. Tam kepçeyi daldırıp balıklara atarken padişah ortaya çıkar:
– Ne oluyor bre der. Yoksa devlet malını israf mı edersin?
Yahya Baba tutulur kalır.
Ancak balıklar birden kafalarını sudan çıkarıp:
– Ayıp olmuyor mu Sultanım, derler. Koca devletin artığını bize çok mu görüyorsun?
Yahya Baba kerameti ortaya çıktığı için öyle mahçup olur ki anlatılamaz. Utancından secdeye kapanır, Allah'a sığınır.
Bayezid-i Veli onun kalkmasını bekler ama geçmiş ola…
Mübarek çoktan ruhunu teslim edip kavuşmuştur rahmet-i Rahmana..

KISSADAN HİSSE: İşimizi dört dörtlük yapmaya çalışmak , dua etmek ve israf etmeMEK işimizde berekete vesile olur.

21 ARALIK PERŞEMEBE (69.)

CENNETTEKİ KOMŞU

Hazreti Musa:
— Ya Rabbi! **Bana** Cennetteki komşumu bildir, diye ilticada bulunmuştu.
Hak Teâlâ Musa Aleyhisselâma:
— Falan yere git! Senin komşun falan yerdeki kasaptır, diye talimatta bulundu.
Hazreti Musa tarif edilen yere gitti, kasabı buldu ve evine misafir oldu.
Kasap akşam eve gelirken yanında bir miktar et getirmişti. Eve geldikleri zaman misafirden izin istedi ve onları pişirdi, bir zembil içinde tavanda asılı olan annesini indirdi, altını kuruladı ve eti parçalara bölerek onun ağzına vermeye başladı. Musa Aleyhisselâm Cennet komşusunun kim olduğunu öğrenmeye başlamıştı, sinek vızıltısı gibi bir sesin geldiğini fark edip:
— Ne diyor? diye sordu.
Kasap annesini yerine astıktan sonra misafire:
— Bu benim annemdir. Ben bunu senelerden beri bu şekilde yedirir, içirir ve bütün ihtiyaçlarını temin ederim. O da bana her zaman: ‘Oğlum Allah seni Cennette Musa (a.s.)’ya komşu eylesin’ diye duâ eder, dedi.
O zamana kadar kendisinin kim olduğunu gizleyen Musa Peygamber, kendisinin Musa (a.s.) olduğunu söyledi ve Cennet komşusunu müjdeledi.

22 ARALIK CUMA (70.)

ADALET

Hazreti Allah (C.C.) Musa Aleyhisselâm'a:
— Ya **Musa** sana acaibattan bir sır bildireyim mi? buyurdu. Musa **Kelimullah**:
— Göster ya Rabbi! diye iltica etti. Allah tarafından:
— Ya Musa! Git filân yerdeki çeşmenin başına, kimse görmeyecek şekilde bir yere gizlen ve bekle!, emri geldi.
Musa Aleyhisselâm gitti, tarif edilen çeşmeyi buldu ve beklemeye başladı.
Biraz sonra atlı bir adam geldi, atından indi, kendisi su içip atını suladı ve zarurî ihtiyaçlarını tamamlayıp atına bindi gitti. Fakat giderken para kesesini çeşmenin başında unutup da gitti. Çok geçmeden bir çocuk geldi, o da su içti ve yolcunun unuttuğu altın kesesi bağlı olan kemeri alıp gitti. Aradan çok zaman geçmeden bu sefer bir âmâ geldi, abdest aldı ve bir kenara çekilip ibadete başladı. Hazreti Musa gizlendiği yerden manzarayı buraya kadar takip etti.
Biraz sonra altın keseli kemeri unutan atlı adam geri geldi. Kemerini çıkarıp bıraktığı yere baktı ki, orada yok. Doğru âmânın yanına vardı ve ona kemerini unuttuğunu, bulduysa vermesini söyledi.
Âmâ:
— Görüyorsun ki, iki gözüm de görmüyor. Hem ben keseyi almış olsam yanımda olması lâzım. Bende böyle bir şey olmadığına göre almış olmam imkânsız, diyerek adamı iknaya çalıştı ise de, adam bir türlü inanmadı ve:
— Bu altını sen aldın, vermiyorsun, diyerek âmâyı vurup öldürdü. Adam keseyi bulamamıştı ama, âmâyı da öldürmüştü.
Hazreti Musa, sırrına vakıf olamadığı bu hâdisenin mahiyetini öğrenmek için Cenab-ı Hakka ilticada bulundu.
Allah-ü Teâlâ meseleyi şöyle izah buyurdu:
— Ey kelimim Musa! Kemeri alan çocuğun babası daha evvel o atlı ağanın hizmetinde çalıştı ve ağa da onun hakkını vermemişti. Şimdi hakkını almış oldu.
Âmâ ise, daha evvel o ağanın babasını öldürmüştü. Sonra gözleri kör olduğu için onu tanıyan çıkmadı ve unutuldu gitti idi. Ama ben unutmadım ve âmânın ölümünü o adam vasıtasıyla yaparak kısası yerine getirmiş oldum.
Bu hâdise karşısında Musa Aleyhisselâm secde-i Rahman'a vardı ve Allah'a şükürler etti

25 ARALIK P.TESİ (71.)

ÇARŞININ AĞASI

Behlül Dana birgün Harun Reşid'den bir **vazife** istedi. Harun Reşid de ona çarşı pazar ağalığını (denetimini) verdi. Behlül hemen işe koyuldu. İlk olarak bir fırına gitti. Birkaç ekmek tarttı hepsi normal gramajından noksan geldi. Dönüp fırıncı ya sordu: "Hayatından memnun musun, geçinebiliyor musun, çoluk-çocuğunla ağzının tadı var mı?" **Adam** her soruya olumsuz cevap verdi. Memnun olduğu bir şey yoktu. Behlül bir şey demeden ayrıldı ve bir başka fırına geçti. Orada da birkaç ekmek tarttı ve gördü ki bütün ekmekler gramajından fazla geliyor, eksik gelmiyor. Aynı soruları bu fırının sahibine de sordu ve her soruya olumlu cevap aldı. Bundan sonra başka bir yere uğramadan doğru Harun Reşid'in huzuruna çıktı ve yeni bir vazife istedi. Harun Reşid, "Behlül daha demin vazife verdik sana ne çabuk bıktın?" dedi.
Behlül açıkladı:

– Efendimiz çarşı pazarın ağası varmış. Benden önce ekmekleri tartmış, vicdanları tartmış, buna göre herkes hesabını ödemiş, bana ihtiyaç kalmamış.

26 ARALIK SALI (72.)

HABİB BABA, 4.MURAD

Habib Baba, 4.Murad devrinin gizli, kimsenin bilmediği **Allah dostlarından**dır. Yaşlıdır, fakirdir, gariptir. Fakat Rabbinin katında da alemlere denk bir değerin sahibidir.
Yaşlı **Habib Baba**, uzun bir kervan yolculuğunun sonunda İstanbul'a gelmiştir.Yolculuğunun tozunu, yorgunluğunu atmak için bir hamama gider… Niyeti, şöyle iyice bir keselenip, paklanmak… Bedenini de ruhuna denk kılmaktır.Fakat hamamcı Habib babayı içeri sokmak istemez.
– Bugün, der,Sultan Murad'ın vezirleri hamamı kapattılar, dışarıdan müşteri alamıyoruz.
Habib baba üzülür… Rica, minnet eder, yalvarır… Ne olursun' der,Kimseye varlığımı belli etmem, aceleyle yıkanır çıkarım.Bu tozlu bedenle Rabbime ibadet ederken utanıyorum. Binbir dil döker. Hamamcı ehl-i insaftır… Dayanamaz… Kabul eder… Hamamın en sonundaki odayı göstererek …
– Baba şu odada hızla yıkanıp çık, para da istemem. Yeter ki vezirler, senin farkına varmasınlar.
Habib Baba sevinerek kendine gösterilen yere girer. Yıkanmaya başlar… Ve bu arada hamamcının karşısında yeni bir müşteri belirir. Boylu, poslu, genç, yakışıklı biridir bu gelen. Onunda görünümü fakirdir… Ama sadece görünümü… İkinci müşteri kılık değiştirmiş, 4.Murad'dır. O gün vezirlerinin topluca hamam alemi yapacaklarından haberdar olan padişah merak etmiştir.
– Hele bir bakalım, demiştir,
– Bizim vezirler, hamamda benden uzakta, kendi başlarına ne yaparlar, nasıl eğlenirler?Ve bu merak padişahı, tebdil-i kıyafet ettirerek, hamama getirmiştir. Az önce yaşananlar bir kez daha tekrarlanır…Hamamcı vezirler der, almak istemez… Padişah ise, ne olursun der, bastırır ve padişah galip gelir… Habib Babanın yıkanmakta olduğu odayı göstererek, genç padişahın kulağına fısıldar:
– Şu odada bir ihtiyar yıkanıyor. Sen de sar peştemali beline, gir yanına…
– Beraber sessizce yıkanın, bir an evvel çıkın… Ve ekler:
– Aman ha! Vezirler varlığınızı bilmesinler.
Sonra 4.Murad da Habib Babanın yanına süzülür. Beraber sessizce yıkanmaya başlarlar. Bu arada, hamamın büyük salonundan gelen tef, dümbelek, şarkı, türkü sesleri ortalığı çınlatmaktadır…
Habib Babanın gözü, genç hamam arkadaşının sırtına takılır. Biraz kirlenmiş gibi gelir ona… Allah hikmeti gereği dostuna, o yanındakinin tedbil-i kıyafet etmiş padişah olduğunu ilham etmemiştir…Ve yanındakini, görüntüsüne uygun, kendi gibi fakir bir delikanlı zanneden Habib Baba yumuşak bir sesle konuşur:
– Evladım, der,
– Sırtın fazlaca kirlenmiş, müsaade edersen bir keseleyivereyim.
Padişah aldığı bu teklif karşısında şaşkınlaşır ve çok memnun olur…Memnun olur, çünkü ömründe ilk defa biri ona, padişah olduğunu bilmeden, sırf bir insan olarak, karşılık beklemeksizin bir iyilik yapmayı teklif etmektedir.Memnuniyetle Habib Babanın önünde diz çökerken:
– Buyur baba, der,

– Ellerin dert görmesin.Bu arada içerideki alemin sesleri hamamı çınlatmaya devam etmektedir. Habib Baba, 4.Murad'ın sırtını bir güzel keseler… Fakat padişah kuru bir teşekkürle yetinmek istemez.. Ne de olsa insandır ve o da her insan gibi kendine yapılan iyiliklerin kölesidir.
– Baba, der, Gel ben de senin sırtını keseleyeyim de ödeşmiş olalım. Habib Baba, teklifin kimden geldiğinden habersiz, tebessümle:
– Olur evlad, deyip, sultanın önünde diz çöker. Bu arada, Sultan Murad kese yaparken bir yandan da Habib Babayı yoklar, ağzını arar…
– Baba, der,Görüyor musun şu dünyayı… Sultan Murad'a vezir olmak varmış… Bak adamlar içerde tef, dümbelek hamamı inletiyorlar, sen ve ben ise burada iki hırsız gibi…
Habib Baba Sultan Murad'ın cümlesini tamamlamasına fırsat bile bırakmaz, kendi hükmünü söyler… Sultan Murad'ın Habib Babadan duydukları, ağzı açık bırakıp, keseyi elden düşürten cinstendir:
– Be evladım, der, Habib baba, Sultan Murad dediğin kimdir? Sen asıl Alemlerin Sultanına kendini sevdirmeye bak ki, O seni sevince sırtını bile Sultan Murad'a keselettirir…

Kıssadan Hisse: Biz insanlar yerine Mevla'ya güvenirsek o bizi en yüce en yüksek mertebelere ulaştıracaktır

Ya Allah'a bağ eğer hiç kimseye eğmezsin
Ya da herkese baş eğer hiçbir şeye değmezsin

27 ARALIK ÇARŞAMBA (73.)

BEN NE YAPTIM ŞİMDİ

Günlerden bir gün şeytanın **yolu** bir köye düşmüş. Keyfi yerinde olan şeytan sırtını bir ağaca dayamış ve buzağısı kazığa bağlı olan ineğini sağan genç bir kadını **uzaktan** izlemiş. Şeytan kadını epeyce izledikten sonra yerinden kalkıp kazığa bağlı buzağının ipini biraz gevşetmiş.
Buzağı bu az ötede annesinin sütünün kovaya sağılmasını aç karnına izlemeye daha fazla dayanamamış debelenmiş ve boynundaki ip çözülmüş. Koşarak annesini emmeye giden buzağı süt kovasını devirmiş. Sağdığı süt ziyan olunca sinirlenen genç kadın eline geçirdiği odunu buzağıya vurunca yavru yere yığılmış.
Yavrusuna saldırılan inek kayıtsız kalamayıp bir tekmede kadını yere serip öldürmüş. Uzaktan geçmekte olan kadının kayın pederi, ineğin ´gelinini öldürdüğünü görüp ineği tüfekle vurmuş. Silah sesini duyan koca, karısını yerde cansız yatar

babasını da elinde tüfekle görünce silahını çekip babasını öldürmüş. Kısa bir süre sonra gerçeği öğrenen genç adam, bu kadar acıya dayanamayıp intihar etmiş.
Bütün bu olayları bir kenardan izleyen şeytan;
“Bu felaketi de bana yüklerler, buzağının ipini gevşetmekten başka ben ne yaptım şimdi” demiş.

Kıssadan Hisse: Başınıza gelen olayların büyüklüğü ya da küçüklüğü sizin vereceğiniz tepkiye göre değişecektir.

Kaynayan su yumurtanın sertliğini değiştirmez, patatesi yumuşatır, kahveyi ise onu kaynatan su dahil tatlı,lezzetli bir içecek haline getirir. Güneş güle de bir gübreye de bir vurur ama karakterleri icabı kokuları faklı çıkar.

28 ARALIK PERŞEMBE (74.)

KIZMADAN ÖNCE ANLAYIN!

Televizyon arıza yapmış. Tamirci gelip televizyonun arkasını açmış ki bir sürü ekmek kırıntısı. Tabi ki kimin yaptığını hemen anlamışlar. Evin dört yaşındaki yaramaz kızı.Bu hangi ailede gerçekleşirse gerçekleşsin ilk önce göstereceğimiz tepki genellikle öfkeli bir davranıştır.

Tamircinin yanında çocuğa bağırır, çağırırız. Fakat kızın annesi öyle yapmamış, çocuğuyla konuşmayı denemiş ve ekmek kırıntılarını neden oraya attığını öğrendikten sonra hüngür hüngür ağlamaya başlamış.
Çocuk ekranda Afrika'daki aç çocukları gördükçe mutfaktan ekmek alıp televizyonun açık bulduğu tek yerinden, arkasındaki ızgaralardan açlık çeken kardeşlerine ulaşması için içeri atıyormuş ...Çocuklar masumdurlar. Siz ona kötü örnek olmadıkça, ya da kötü ile başbaşa bırakmadıkça (tv, internet vs.) size dönüşü masumca olacaktır.

29 ARALIK CUMA (75.)

BARDAĞI YERE BIRAK' (KAFANA TAKMA)

Profesör, elinde, içi dolu bir bardak tutarak dersine başladı."Bu bardağın ağırlığı sizce ne kadardır?" diye sordu. Öğrenciler, '50 gr!' .... '100 gr!' .... '125 gr' yanıtın verdiler."Bardağı tartmadıkça gerçekten ben de bilemem" dedi profesör ve devam etti:"
Ama, benim sorum şu:Bu bardağı böyle birkaç dakikalığına tutsaydım ne olurdu?"
- Hiçbir şey
- Tamam, peki 1 saat boyunca tutsaydım ne olurdu?
- Kolunuz ağrımaya başlardı.
- Haklısın; peki ya 1 gün boyunca tutsam ne olur?

- Kolunuz iyice ağrır, adaleniz spazm yapar, belki de
çözüm bulmak için hastaneye gitmek zorunda kalırsınız.
Sorularına yanıt alan profesör, can alıcı noktaya temas etti:
- Peki tüm bu sorunlar olurken bardağın ağırlığında bir değişme ortaya çıktı mı?
Öğrenciler bir ağızdan yanıtladılar:
“Hayır.”
- Peki o takdirde, zaman içinde kolun ağrımasına ve kas spazmına yol açan olay neydi?
Profesör ikinci bir soru daha sordu:
- Acıdan ve ağrıdan kurtulmak için ne yapmam gerekir bu durumda?
- Bardağı bırakırsanız, rahatlarsınız.
Profesör beklediği yanıtı almıştı.
Öğrencilerini kutladı ve bütün bu soruları sormasına sebep olan açıklamayı yaptı:
-“Hayatın problemleri de böyle bir şeydir. Onları kafanda birkaç dakika tutarsan, bir sorun yaratmaz. Uzun bir süre düşünürsen, başın ağrımaya başlar. Ama hiç aklından çıkarmazsan, artık başka bir şey düşünemez hale gelirsin; bu seni bitirir. Elbette hayatınızdaki sorunları düşüneceksiniz; halletmeye çalışacaksınız. Âmâ en önemlisi, onları, her günün sonunda, uyumadan önce yere bırakmaktır. Bu şekilde strese girmez ve sabah taze bir beyinle uyanırsınız. Taze bir güne, yeni sorunlarla mücadele azmini kazanarak başlamış olursunuz. Bu yüzden arkadaşlarınıza vereceğiniz en önemli tavsiye,
‘Bardağı yere bırak’ (Kafana takma) olmalıdır.”

1 OCAK P.TESİ (76.)

DÜRÜSTLÜK ÇİÇEĞİ

Bir Çin prensi tahta çıkacaktı ama yasalara göre, daha önce evlenmesi gerekiyordu. Uygun bir aday bulmak için bölgedeki genç kızları huzuruna çağırdı. Saraydaki hizmetçilerden birinin kızı prensi çok seviyordu. O da prensin huzuruna çıkmak istedi. Annesinin uyarılarını dinlemedi, çünkü sevdiği adamı bir kere bile olsa yakından görmek onu mutlu edecekti. Beklenen gece geldi. Genç ve güzel kızlar en güzel

giysilerini giymişler, süslenmişler, kendilerini beğendirmek için her çareye başvurmuşlardı.
Prens kızlara birer tohum verdi. Bunu saksılarına dikmelerini, altı ay sonra gelmelerini söyledi. En güzel çiçeği yetiştiren kızı kendine eş olarak seçecekti. Herkes tohumu alıp heyecanla evlerine geri döndü. Genç kız da kendisine verilen tohumu alıp saksıya ekti. O kadar bakmasına, özenmesine karşılık toprakta tek bir filiz bile görünmedi. Her şeyi denedi, uzmanlara danıştı ama bir fayda göremedi. Altı ay dolmuştu ama saksı hâlâ bomboştu.
Prense sunacağı bir çiçek olmadığı halde gene de belirtilen gün ve saatte boş saksıyla saraya gitti. Onu o kadar seviyordu ki rezil bile olacak olsa onu bir kere daha yakından görmek istiyordu. Oysa diğer kızlar güzel çiçekli saksılarla gelmişlerdi.
Sonunda beklenen an geldi. Prens salona girdi, kızların arasında dolaştı, saksıları birer birer inceledi. Hizmetçinin kızını kendine eş olarak seçtiğini duyurdu.
Herkes şaşırmıştı. Diğer kızlar bu karara tepki gösterdiler, itiraz ettiler. Boş saksıyla gelen kız nasıl eş olarak seçilirdi? Prens durumu şöyle açıkladı:
-"Bu genç hanım en değerli çiçeği yetiştirip bana sundu. O çiçeğin adı dürüstlük çiçeğidir. Çünkü sizlere dağıttığım tohumların hepsi sahteydi ve çiçek açmaları olanaksızdı."

2 OCAK SALI (77.)

IŞIĞI YANAN BİR EV

Tıp fakültesini yeni bitirmiş, pratisyen hekim olarak ilk görev yaptığım yere, Konya'ya bağlı bir beldenin sağlık ocağına gitmiştim. Gençtim, bekardım. Küçük bir beldeydi gittiğim yer. İlk gece bir eve misafir olmuştum.
Tren istasyonunun hemen yanında bir evdi. Akşam yemeğinden sonra çaylarımız gelmiş, sohbetler edilmişti. Üzerimde yol yorgunluğu, geldiğim yeni yerin yabancılığı vardı. Saatler ilerliyor, ağır bir uyku beni içine çekiyordu. Ev sahibine bir şey de diyemiyordum.
Bir müddet daha geçti; yine bir hareket yoktu. Evin büyüğü olan Hacıanneye sıkılarak: "Anneciğim, sizin buralarda kaçta yatılıyor?" dedim. Hacıanne: " Evladım treni bekliyoruz. Az sonra tren gelecek, onu bekliyoruz" dedi.
Merak ettim, tekrar sordum: "Trenden sizin bir yakınınız mı inecek ?" Hacıanne: "Hayır evladım, beklediğimiz trende bir tanıdığımız yok. Ancak burası uzak bir yer. Trenden buraların yabancısı birileri inebilir. Bu saatte, yakınlarda, ışığı yanan bir ev bulmazsa, sokakta kalır. Buraların yabancısı biri geldiğinde, ışığı yanan bir ev bulsun diye bekliyoruz."

ÖFKELENİNCE NEDEN BAĞIRIRIZ?

Hintli bir ermiş öğrencileri ile gezinirken Ganj nehri kenarında birbirlerine öfke içinde bağıran bir aile görmüş. Öğrencilerine dönüp “insanlar neden birbirlerine öfke ile bağırırlar?” diye sormuş. Öğrencilerden biri “çünkü sükûnetimizi kaybederiz” deyince ermiş “ama öfkelendiğimiz insan yanı başımızdayken neden bağırırız? O kişiye söylemek istediklerimizi daha alçak bir ses tonu ile de aktarabilecekken niye bağırırız?” diye tekrar sormuş.
Öğrencilerden ses çıkmayınca anlatmaya başlamış: “İki insan birbirine öfkelendiği zaman, kalpleri birbirinden uzaklaşır. Bu uzak mesafeden birbirlerinin kalplerine seslerini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalırlar. Ne kadar çok öfkelenirlerse, arada açılan mesafeyi kapatabilmek için o kadar çok bağırmaları gerekir.”
“Peki, iki insan birbirini sevdiğinde ne olur? Birbirlerine bağırmak yerine sakince konuşurlar, çünkü kalpleri birbirine yakındır, arada mesafe ya yoktur ya da çok azdır. Peki, iki insan birbirini daha da fazla severse ne olur? Artık konuşmazlar, sadece fısıldaşırlar çünkü kalpleri birbirlerine daha da yakınlaşmıştır. Artık bir süre sonra konuşmalarına bile gerek kalmaz, sadece birbirlerine bakmaları yeterli olur. İşte birbirini gerçek anlamda seven iki insanın yakınlığı böyle bir şeydir.”

Daha sonra ermiş öğrencilerine bakarak şöyle devam etmiş: “Bu nedenle tartıştığınız zaman kalplerinizin arasına mesafe girmesine izin vermeyin. Aranıza mesafe koyacak sözcüklerden uzak durun. Aksi takdirde mesafenin arttığı öyle bir gün gelir ki, geriye dönüp birbirinize yakınlaşacak yolu bulamayabilirsiniz.”

Kıssadan Hisse : Öfkeni aklınla yenemiyorsan kendini insandan sayma (Atasözü)

4 OCAK PERŞEMBE (79.)

KUYRUK ACISI

Zamanın birinde bir oduncu, ormanda odun keserken çalı arasında bir yılana rastlamış. Elindeki baltayı kaldırıp yılanın başını vurmak üzereyken bir an göz göze gelmiş. Yaratana olan aşkı "yılan bile olsa "Yaradılana yansımış ve yılanı vurmaya kıyamamış. Yılan da duygulanmış, dile gelmiş."Ey insanoğlu, sen bana kıyamadın, ben de sana bir iyilik edeceğim" demiş. Bir kör kuyuya dalmış ve kaybolmuş. Biraz sonra ağzında bir altın lira ile dönmüş ve oduncuya uzatmış."Bundan böyle ömür boyu sana her gün bir altın lira vereceğim."Oduncu altını bozdurmuş ve evinde o gün şenlik olmuş. Hiç kimseye olan biteni

anlatmamış, ailesi dâhil. Herkes sadece oduncunun çok çalıştığı için durumunun düzeldiğini zannetmiş. Yıllar boyu her gün o kör kuyunun başına gitmiş, yılan ile buluşmuş ve altınını almış. Gel zaman git zaman, oduncu ağır hastalanmış. Kuyunun başına gidemez olmuş. Birkaç gün geçince bolluğa alışmış evinde darlık başlamış. Oduncu oğlunu yanına çağırmış ve yılanın sırrını anlatmış."Git kör kuyunun başına ve oğlum olduğunu söyle, yılan sana altın verecek" demiş. Oğlu inanmamış ama gitmiş, yılan önce saklanmış, sonra ortaya çıkmış. Onun oduncunun oğlu olduğuna iyice kanaat getirince de kuyuya inip bir altın getirmiş. Oğlan önce inanmadığı hikâyenin gerçek olduğunu görünce hırsa kapılmış, kim bilir daha ne kadar altın var kuyudan içeride demiş. Hırsla yılanı öldürmek için bir hamle yapmış, ıskalamış ama yılanın kuyruğunu koparmış. Yılan da can havliyle dönüp oğlanı sokmuş ve öldürmüş. Akşam yaklaşıp da oğlu gelmeyince oduncu iyice endişelenmiş. Hasta yatağından sürünerek

bile olsa
kalkmış. Kuyunun başına gitmiş ki oğlu cansız yatıyor.Yılan o arada görünmüş ki, kuyruğu yok ve kanlar içinde.. Oduncu durumu anlamış ve çok üzülmüş. Canının parçası oğlu yerde cansız,yıllardır velinimeti olan yılan yaralı... Hatalı olan oğlum olmalı demiş ve yılandan özür dilemiş. Tekrar dost olalım demiş... Yılan ise acı acı gülümsemiş. Çok isterdim ama... Sende bu evlat acısı, bende de bu kuyruk acısı varken biz artık dost olamayız

5 OCAK CUMA (80.)

EŞEKLE TARTIŞILIR MI?

Ormanda eşekle tilki anlaşmazlığa düşmüşler. Eşek, renk körüymüş ve yediği otun kahverengi olduğunu söylüyormuş. Tilki de ısrarla 'O ot yeşil.' diyormuş. En sonunda kavga etmeye başlamış ve mahkemelik olmuşlar.
Eh, ormanda hâkim kim?
Aslan. Ormanlar kıralı onları dinlemiş ve demiş ki:
- Tilki haklı. O ot yeşildir.
Tilki sevinip eşeğe dönmüş.
- Bak, gördün mü?

Aslan tilkiye demiş ki:
- Hemen sevinme. Cezayı sana verdim.
- Nasıl olur efendim? Hani ben haklıydım?
- Haklısın ama cezayı eşekle tartıştığın için verdim. Bir daha eşekle tartışma

8 OCAK PAZARTESİ (81.)

BAYAT EKMEK"

Komşumuz Hanife teyze var. 8 aydır konuya komşuya "bayat ekmeğiniz varmı? Varsa verin kuşlar cama geliyor ıslayıp veriyorum" diyordu.. Çok da zayıflamıştı. Kiracıydı. "Rutubetini çok ucuza oturuyorum diye çekiyorum" diyordu.. Eşinden dul maaşı alıyordu. Gülen, şaka yapan Hanife teyze gitmiş, yerine suskun düşünceli Hanife teyze gelmişti.. Annem dolma yapmıştı. Bir tabak dolma uzatarak; "Hadi götür Hanife teyzene de sıcak sıcak yesin" dedi..Hanife teyzenin zilini çaldım..75 yaşındaydı.. Yavaş yavaş gelerek; "Kim o?" dedi.. "Ben Zeynep Hanife teyze" dedim.. "Tamam açıyorum kızım" dedi.. "Annem dolma yolladı" dedim.. Elimden aldı, yüzüme baktı, yutkundu .. "Allah razı olsun. Ben de yemek yiyecektim.. Şimdi yerim" dedi. "Hanife teyze annem tabağı istedi" Hanife teyze kapıyı kapatmayı bıraktı mutfağa yöneldi.. İçeriye baktım. Oturma odası karanlıktı. Işığı yaktım. Masanın üstünde bir bardak su ve ıslatılmış ekmekler tabağa doğranmıştı.. Hemen kapının önüne çıktım.. Hanife teyze tabağı uzattı. "İki cihanda aziz olun evladım" dedi. "Sağ ol" dedim...
Eve geldiğimde annem "Ne o ne oldu? Suratından düşen bin parça" dedi. "Anne, Hanife teyze tabağa bayat ekmekleri doğranmıştı yiyordu" dedim. "Olur mu kızım? Baban da emekli, O da eşinden emekli maaşı baban kadar alıyor. Sen yanlış görmüşsündür, kuşlar içindir o. Biz geçiniyorsak ki 3 kişiyiz, O tek başına hayli hayli geçinir."
Ertesi akşam anneme ne pişirdiğini sordum, etli kuru fasülye olduğunu öğrendim. İçimi bir kurt kemiriyordu.. Akşam yemeğine oturmadan "Anne Hanife teyzeye de bir tabak götüreyim mi? Annem; "Kuru fasülye birtanem. Götür de, güzel bir şey değil" "Olsun hadi ver götüreyim" Sıcak tabağı elime aldım. Hanife teyzenin sesi: "Kim o?" "Ben Zeynep" Kapıyı açtı gülümseyerek, yüzüme baktı. "Annem kuru fasülye yolladı bilmem sever misiniz?" "Nimeti ayırt etmem tabii ki severim. Allah razı olsun" "Ha unutmadan annem tabağı istiyor" Hanife teyze mutfak yoluna yönelir yönelmez, ben

doğru içeri.. Masanın üstünde bir bardak su, ıslak ekmeklerin konduğu yarısı yenmiş tabak ve annemin bir gün önce verdiği dolmadan 4 tane.. Soracaktım, sormalıydım. İçim içimi kemiriyordu..
Hanife teyze beni kapıda göremeyince içeriye yanıma geldi.. Sanki "Sor" der gibi yüzüme bakıyordu ve sordum. "Bu ıslak ekmekleri sen mi yiyorsun? Hani kuşlara verecektin?" Buğulu mavi gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Üzmüş müydüm anlayamadım daha 15 yaşındaydım.. ama ağlatmıştım.. "Evet ben yiyorum canım kızım.. Benim bir oğlum birde kızım var. Burada değiller. Başka il'deler. İkisi de çalışıyor.. Araba alacaklarmış.. Bana kredi çektirdiler. Aldığım para ancak kiraya elektrik ve suya gidiyor. Üç beş kuruş ya kalıyor ya kalmıyor elimde. Ben de ekmek isteyemedim. Kol kırılır yen içinde kalır. Böyle biliriz. 3 yıl böyle idare edeceğim. kimseye söyleme e mi" dedi.. Bu sefer benim gözlerim yaşardı ..
Tabağı aldım, kapıdan çıkarken arkamdan "Kimseye söyleme güzel kız" diye bagrıyordu. Eve geldiğimde bağıra bağıra ağlıyordum. Annem şaşırmış, "Ne oldu kızım biri bir şey mi söyledi?" dedi. Olanı anneme anlattım, o da çok üzüldü. Böyle vicdansız evlat olmayacağım anneciğim" dedim. 3 yıl boyunca tüm mahalle Hanife teyzeye kimimiz sabah kahvaltılıkları götürüyor, kimimiz öğlen yemekleri kimimizse akşam yemekleri..
2 ay önce kaybettik.. Hastayken okul çıkışı yanına uğramıştım. Bana; " İyi kalpli meleğim sen mi geldin? Şükür borç bitti" dedi. "Artık rahat edersin hanife teyzem" dedim. "Evet senin sayende sıkıntısız ekmek düşünmeden 3 yıl geçti. Rabbim seni korusun" dedi. 2 gün sonra vefat etmiş. Çok üzüldüm. Bizim halkımız dilenemez, isteyemeyiz.

9 OCAK SALI (82.)

SEVGI FEDAKÂRLIK ISTER

Kadın 32 yaşında güzel bir bayandı ve eşi oldukça yakışıklı bir deniz subayı idi. Bundan bir kaç ay önce yanlış bir teşhis sonucu gerçekleştirilen ameliyatla gözlerini kaybetmişti genç kadın ve asla göremeyecekti. Kocası ameliyattan sonra acı gerçeği öğrenince yıkılmış ve kendi kendine bir söz vermişti.
Günler geçiyordu. Kadın her geçen gün kendini daha kötü hissediyor, çok sevdiği kocasına yük olduğunu düşünüyordu. Eşinin bu içine kapanık, karamsar hali kocayı çok üzüyordu. Birden aklına eşinin eski işi geldi. Geri dönmesini isteyecekti. Ama bunu ona nasıl söyleyecekti, çünkü artık çok kırılgan ve neşesizdi. Bütün cesaretini toplayarak akşam karısına konuyu açtı. Karısı dehşetle gözlerini açtı:
- Ben bunu nasıl yaparım ben körüm, diye bağırdı.
Kocası ona destek olacağını, her sabah kendisinin işe bırakacağını ve akşamları da iş çıkışında alacağını ve ona çok güvendiğini söyledi. Çünkü eşini tanıyordu ve bunu başarabileceğini biliyordu. Kadın büyük bir umutsuzlukla kabul etti çünkü eşini çok seviyordu ve onu kırmak istemiyordu.
Her sabah eşini işine bırakıyor ve akşamları da alıyordu fedakar koca. Günler böyle ilerledi, karısı

eskisinden biraz daha iyiydi. Fakat kocası daha fazlasını istiyordu, kendisine söz vermişti sonuna kadar gidecekti. Akşam karısına:
- Artık işe kendin gidip gelmelisin, dedi.
Kadın şaşırmıştı. Bunu asla yapamayacağını söyledi. Kocası ısrar edince onu yine kıramadı ve bütün cesaretini topladı. Bunu kendisi de istiyordu ama o kadar güveni yoktu.
Sabahları kadın artık otobüs durağına kendisi gidiyor, otobüsüne biniyor ve otobüsten inerek işine gidebiliyordu. Günler günleri kovaladı, hiç bir problem yoktu.
Yine bir gün otobüse binerken, şoför:
- Sizi kıskanıyorum, hanımefendi dedi.
Kadın kendisine söylenip söylenmediğini anlayamadan, neden diye sordu. Şoför:
- Çünkü her sabah sizin arkanızdan bir deniz subayı genç adam otobüse biniyor ve bütün yol boyunca sevgi ile size bakıyor, otobüsten indikten sonra yeşil ışıkta yolun karşısına geçmenizi bekliyor siz binaya girdikten sonra arkanızdan öpücük yollayıp size her gün sevgiyle el sallıyor, dedi

10 OCAK ÇARŞAMBA (83.)

HAYAT BİR ANDA AKIP GİTMEDEN

4 yıl üniversite okumuş bir genç.2 yıl da yüksek lisansını yapmış.Neden yüksek lisans diye soruyorsun.“Cila olsun diye” cevabını veriyor.Bilinçsizce, amaçsızca, alelacele…Sonra iş başvurularına gitmeye başlıyor...Cv’ye bakıyorsun, diğerlerinden hiçbir farkı yok, sadece isim farklı.Gidip sağlam bir staj yapmamış.Kulüplerde görev almamış.
Derneklerde, vakıflarda, kısacası sivil toplumda yer almamış.Sadece okumuş.Farkında olmadan boş yere okumuş.Çevre yapmamış, insanlarla tanışmamış.Rol modeli olan kişilere bir e-posta gönderip “Bir kahvenizi içmek istiyorum” deyip yanına gitmemiş.Şimdi iş arıyor.Milyonlarca CV ile aynı özellikteki bir CV ile iş arıyor.İşin kötüsü yapmış olmak için yapmaya o kadar alışmış ki;Çalışmayı da verimli olmak, kendisini göstermek, deneyim kazanmak, o alanda en iyi olmak için istemiyor.Peki ya ne için?
Cevap basit : Para
Pekala, buna da saygı gösterelim. Soralım, “Ne kadar maaş istiyorsun?”
Cevap : “İki Bin Lira”.
Gözleri ışıldıyor bu rakamı söylerken, bir ömür ufak ufak artışlarla bu ortalamada bir maaşa çalışabilir.

Alıyorum kağıdı, kalemi. Basit bir hesap yapıyorum.
“Bak” diyorum, “2000 Lira istiyorsun ya, o 2000 liraya ayda 20 gün çalışacaksın. 20 güne böldüğünde günlük maaşın 100 Lira yapar. O paraya da temizlikçi Fatma Abla gelip evini temizlemez. Doğru mu?”
Gözlerindeki parıltı kayboluyor. Bu hesabı daha önce hiç yapmamış. Boynu bükülüyor.
“Evet” diyor.“Peki sen 18 sene bunun için mi okudun?” diyorum.
Cevap vermiyor, ne desin ki? “Hayır” dese, cv’si öyle demiyor. “Evet” dese, yüreği el vermiyor.
Mesele bireyin ne kadar maaş aldığı da değil aslında. Esas olan bireyin kendisini daha lise sıralarında geliştirmeye başlaması, hedeflerini koyması. Üniversitede kendisini geliştirmeye ve hayata entegre olmaya çaba göstermesi, üniversite bittikten sonra bir işe herhangi bir maaşla -bu asgari ücret de olabilir- girmesi ve orada da kendisini geliştirmeye devam edip iyinin peşinden koşması ve hep daha iyiye gitmesi.Bu yazı üniversiteye başlamak üzere olan, üniversitede okuyan, okulunu bitirmek üzere olan, iş hayatına atılmak üzere olan genç arkadaşlarım için köprüden önce son çıkış olabilir. Böyle tanıdıklarınız varsa lütfen okutun. İş işten geçmeden ne için çalıştıklarının farkına varsınlar.
Hayat bir anda akıp gidecek, Hayatları akıl tokluğuna,Karın tokluğuna avuçlarından akıp gitmeden

Kıssadan Hisse: Geçen zaman değil ömürdür, demiş şair. Onun için bilinmezlere yelken açmayalım. Bir şeyleri ‘desinler’ diye yapmayalım. Ölçelim,tartalım,araştıralım ki sonra üzülmeyelim. Bir işin başında iyi düşün taşın/sonra faydası olmaz gözl

11 OCAK PERŞEMBE (84.)

MUHAMMAD ALİ

Muhammad Ali, George Foreman ile yapacağı maç için kamptayken bir gün minik hayranı Jimmy ile babası onu ziyaret etmişti. Ali, çocuğa "Bu sıcak havada neden şapka takıyorsun?" diye sordu. Jimmy ise lösemi hastası olduğunu, kemoterapi gördüğünü ve saçlarının olmadığını söyledi. Daha sonra

Muhammad Ali ile Jimmy'nin fotoğrafı çekildi ve Ali bu fotoğrafın üzerine "Ben Foreman'ı yeneceğim, sen de lösemiyi yeneceksin!" yazdı. İki hafta sonra çocuğun babası Ali'yi aradı. Jimmy iyi değildi, hastalığı artık son evreye gelmişti. Ali, küçük çocuğu yaklaşık 2 saat uzaklıktaki hastaneye giderek ziyaret etti. İlk buluşmadaki sözlerini hatırlattı:"Ben Foreman'ı yeneceğim, sen de lösemiyi yeneceksin!" Çocuk Ali'ye baktı, durumunun farkındaydı ve şöyle söyledi:"Hayır, Muhammad. Ben Tanrı'yla buluşacağım ve ona seninle arkadaş olduğumuzu söyleyeceğim." Odada derin bir sessizlik oluştu. Bir hafta sonra Jimmy, ne yazık ki savaşı kaybetti. Kahramanı Ali ise minik dostuna verdiği sözü tuttu ve 40-0'lık efsane George Foreman'ı 8. rauntta nakavt etti.

12 OCAK CUMA (85.)

NE SÖYLEDİN?

Hz İsa bir koyunun kulağına eğilerek bir şey söylüyor, Aradan günler geçince koyunun günden güne zayıfladığını görüyorlar,
Hz İsa ‘a soruyorlar: sen bu koyuna ne söyledin de bu hale geldi. Hz İsa size her gün söylediğimi ona bir kez söyledim bu hale geldi…
İnsanlar Merakta, Ve Sorarlar: Ne söyledin ya Hz İsa“Öleceksin! Ölüm haktır…”
Bunu koyun anladı, ama siz hala anlayamadınız,der .

15 OCAK P.TESİ (86.)

DİKKAT

Bir kadın, bir gün kucağındaki çocuğu ile birlikte bir mağaranın önünden geçerken içeriden gelen bir ses duyar:"İçeri gir ve ne istersen al, ama en mühim olanı unutma!Ayrıca:"Sen çıktıktan sonra kapının bir daha asla açılmayacağını da dikkate al Ancak bu fırsatı kaçırma, ama yine de en mühim şeyi unutma..."diyor, durmadan ikaz ediyordu.
Kadın mağaraya girer ve büyük bir servetle karşılaşır. Yığınla altın ve mücevherleri görünce şaşkına döner ve çocuğunu yere bırakarak hemen büyük bir hırsla mücevherleri
toplamaya başlar. Bu sırada o esrarengiz ses yine duyulur:"Yalnız sekiz dakikan var..."Sekiz dakika çabuk geçer. Kadın toplamış olduğu kıymetli taşlar ve altınlarla birlikte
mağaranın dışına koşar ve kapı kendiliğinden kapanır. Bu sırada çocuğunu içerde unutmuş olduğunun farkına varır, ama iş işten çoktan geçmiştir. Ağlamak, sızlamak, dizini dövmek, saçını-başını yolmak fayda vermez. Kapı bir kere daha açılmamak üzere kapanmıştır.Zenginlik uzun sürmez, ama ümitsizlik hep yaşar.
Aynı şey çoğu zaman çoğu insanın başına da gelir. Bu dünyada yaklaşık 80 senelik ömrümüz vardır ve bir ses daima bize:"Sakın en mühim şeyi unutma!" der gibidir.Mühim olan açık, net bir şekilde bellidir, o da: "Ebedi hayatı ahireti kazanmaktır "Eğer dünyanın zevklerine, dalar Allahın emirlerini yerine getirmezsek ahireti

kaybederiz.Ve ölüp kabre girdiğimizde bu dünyaya asla bir daha dönmeyeceğiz ve ondan sonraki pişmanlıklar ah vahlar hiçbir fayda vermez.

16 OCAK SALI (87.)

ARTHUR ASHE

Efsane Wimbledon'un ilk zenci şampiyonu Arthur Ashe kan naklinden kaptığı AIDS 'den ölüm döşeğindeydi. Dünyanın her köşesindeki hayranlarından mektuplar yağmaktaydı. Bunlardan bir tanesi şöyle soruyordu:
- Allah böylesine kötü bir hastalık için neden seni seçti?

Arthur Ashe cevap verdi:

- Bütün dünyada 50 milyon çocuk tenis oynamaya başlar. 5 milyonu tenis oynamayı öğrenir. 500 bini profesyonel tenisçi olur, 50 bini yarışmalara girer, 5 bini büyük turnuvalara erişir,

50’si Wimbledon’a kadar gelir, 4'ü yarı finale, 2’si finale kalır. Elimde şampiyonluk kupasını tutarken Allah’ıma ‘Neden ben?’ diye hiç sormadım. Şimdi sancı çekerken, Allah’ıma nasıl ‘Niye ben’ derim?

17 OCAK ÇARŞAMBA (88.)

HAZRETİ MEVLANA'DAN:

Kalbin köşküne kurulmuşsa nefs: insan da bir, hayvan da bir.
Edeb örtüsünü giymemişse beden: bahar da bir, hazan da bir.
Haram lokmaya alışmışsa kursak: aç da bir, tok da bir.
Hâline şükrü unutmuşsa insan: az da bir, çok da bir.
Merhamet elini tutmamışsa vicdan: zalim de bir, mazlum da bir.
Bildiği ile amel etmemişse dimağ: alim de bir, cahil de bir.
Samimiyetten nasibini almamışsa akıl: akil de bir, mecnun da bir.

Manaya bakmayı bilmemişse göz: güzel de bir, çirkin de bir.
Vermeye kudretsiz kalmışsa el: zengin de bir, fakir de bir.
Ezandan huzursuz olmuşsa kulak: duyan da bir, sağır da bir.
Allah aşkını tatmamışsa gönül: sevgi de bir, nefret de bir.
Kulluğun önüne geçmişse kibr: şeytan da bir, melek de bir.
Ve gaflet uykusuna dalmışsa ruh: yaşam da bir, ölüm de bir.

18 OCAK PERŞEMBE (89.)

BEREKET

Vaktiyle birbirini çok seven iki kardeş varmış. Büyüğü Halil, küçüğü ise İbrahim. Halil evli ve çocuklu, İbrahim ise bekarmış. Ortak bir tarlaları varmış iki kardeşin.
Ne mahsul çıkarsa çıksın, iki pay ederlermiş. Bununla geçinip giderlermiş. Bir yıl, yine harman yapmışlar buğdayı, her zamanki gibi ikiye ayırmışlar.
İş kalmış taşımaya. Halil, kardeşine bir teklif yapmış : İbrahim kardeşim; Ben gidip çuvalları getireyim, sen buğdayı bekle.Peki, abi demiş İbrahim. Ve Halil gitmiş çuval getirmeye. O gidince, düşünmüş İbrahim: Abim evli, çocuklu. Daha çok buğday lazım onun evine, böyle demiş ve kendi payından bir miktar atmış abisinin payına. Az sonra Halil çıkagelmiş. Haydi İbrahim demiş, önce sen doldur da taşı ambara. Peki abi demiş İbrahim, kendi yığınından bir çuval doldurup düşmüş yola.O gidince, Bu defa Halil düşünür der ki: Çok şükür, ben

evliyim, kurulu bir düzenim de var. Ama kardeşim bekâr. O daha çalışıp, para biriktirecek. Ev kurup evlenecek. Böyle düşünerek, kendi payından atar onunkine birkaç kürek. Velhasıl, biri gittiğinde, öbürü, kendi payından atar diğerininkine. Bu durum, böylece sürüp gider. Ama birbirlerinden habersizdirler. Nihayet akşam olur ve karanlık basar. Görürler ki, bitmiyor buğdaylar ve hatta azalmıyor bile.
Hak Teâlâ bu hali çok beğenir ve buğdaylarına bir bereket verir, bir bereket verir ki…
İki kardeş günlerce taşır ama bitiremezler buğdayı.
Şaşırırlar bu işe, aksine çoğalır buğdayları.
Dolar taşar ambarları. Bugün “Bereket” denilince, bu iki kardeş akla gelir.

19 OCAK CUMA (90.) İyi Tatiller

0

1982 yılı Gazi Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu’nda 2. sınıf öğrencileri Türkiye Ekonomisi dersinin hocasını bekliyor. Sınıf ögrencilerinin gürültü patırtısıyla sallanırken sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. İçeriye kızgın bir bakış atıp kürsüye geçiyor. Tebeşirle tahtaya kocaman bir

(1) rakami çiziyor. “Bakın” diyor. “Bu kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey. ” Sonra (1)’in yanına bir (0) koyuyor:
“Bu başarıdır. Başarılı bir kişilik (1)’i (10) yapar”.
Bir (0) daha koyuyor. “Bu tecrübedir. (10) iken (100) olursunuz”
Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor: Yetenek… Disiplin… Sevgi… Eklenen her yeni (0)’in kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca… Sonra eline silgiyi alip en bastaki (1)’i siliyor. Geriye bir sürü sıfır kaliyor. VE hoca yorumu patlatıyor.
“Kişiliğiniz yoksa öbürleri hiçtir!”

BERMEKİ 5 ŞUBAT P.TESİ (91.)

Halife Harun Reşid, Bermeki olan veziri Cafer bin Yahya ile birlikte, “Saray’ın bahçesi”nde gezerken, canı “meyve” çekiyor… “Elma”yı dalından koparmak için uzanıyor, ne var ki; “orta boylu” olduğu için, meyveye yetişemiyor!..Veziri Yahya’ya diyor ki;
“Omzuma çık, o meyveyi kopar ve bana ver!” Vezir “zayıf” olduğu için, “Halife’nin omzuna” çıkıyor ve meyveyi koparıp, veriyor…
Meyveyi yiyen Halife Harun Reşid, “çok lezzetliymiş” diyor, “Bana bahçıvanı çağırın… Bu lezzetli meyveden dolayı onu ödüllendireceğim.”
Zaten az ileride duran ve olan-biteni “hayretle” seyreden bahçıvan geliyor… Halife, ona; “Sana bir ödül vereceğim, dile benden ne dilersen” diyor…
Bahçıvan diyor ki;“Sultanım, sizden bir tek isteğim olacak… Bana, benim Bermekî olmadığıma dair bir belge verir misiniz?”
Halife şaşırıyor!.. “Herkes devlet kademesinde görev almak için bir Bermekî şeceresi uydururken, herkes Bermekî olmaya can atarken, sen niye Bermekî olmadığına dair belge istiyorsun ki?.. Kaldı ki, sen bir Bermekî’sin!.. Bermekî olmaktan niye kaçınıyorsun?..”
“Belge”yi almakta ısrar eden bahçıvan diyor ki; “Evet, bir Bermekî’yim… Ama, madem ki, benden bir istekte bulunmamı istediniz… Ben bu

belgeyi istiyorum, başka da bir isteğim yok!" Halife Harun Reşid de; "Madem ısrar ediyorsun, istediğin belgeyi vereceğim sana" diyor ve daha sonra da, o belgeyi veriyor bahçıvana…
Aradan yıllar geçer…
Halife Harun Reşid, yattığı "uyku"dan uyanır, "göz"leri açılır, "kulak"ları duymaya başlar…
"Civar ülkelerden gelen uyarılar"ın ve "halktan yükselen tepki"lerin, hiç de yersiz olmadığını düşünmeye başlar!..
Bermekîler ; Halife Harun Reşid'in kendilerine beslediği "büyük güven ve yakın ilgi"yi "istismar" ederek, sadece "Saray kademeleri"ni değil, "eyaletleri de kendi yandaşları ile yönetmeye" başlarlar!.. Devletin her kademesini anlayacağınız bir "ur" gibi sarmışlar, en ücra yerlerine bile "kendi adamlarını" yerleştirmişlerdir!.
Yattığı "derin uyku"dan uyanan Halife, Bermekîlerin " bir devlet içinde devlet" kurmak için uğraştıklarını "Ülkenin her yanını ele geçirdiklerini" ve "Kendisini devredışı bıraktıklarını" fark edince, derhal emir verir:
"Bermekîleri kılıçtan geçirin!.. Yaşlılarını da zindana atın!"
Emir, yerine getirilir!..Bermekiler öldürülür.Peki, "bahçıvan"a ne olur?..
Halife'nin emri üzerine, görevliler "bahçıvan"ın evine de giderler… Ya kılıçtan geçirecekler, ya hapse atacaklardır!..
Ama, bahçıvan; hemen, "Bermekî olmadığına" dair, "Halife imzalı belge"yi gösterir!..
"Gördüğünüz gibi, ben Bermekî değilim "der ve kellesini kurtarır!..
"Kılıçtan geçirme ve zindana atma operasyonu" sona erince, Harun Reşid, son durumu öğrenmek için "kurmay"larını çağırır ve sorar;
"Emrimi yerine getirdiniz mi?"Kurmaylar der ki;
"Listedeki herkes; ya kılıçtan geçirildi, ya zindana atıldı… Sadece bir adam kaldı… Ama, ona dokunamadık, çünkü elinde sizin imzaladığınız bir belge vardı!"
Halife; "Hatırladım ben onu… Onu bulun ve bana getirin" der…
Bahçıvan huzuruna getirilince, Harun Reşid sorar adama;
"O gün, Bermekî olmadığına dair, benden ısrarla belge istedin… Ben de verdim… Peki, bugünlerin geleceğini nereden anladın?"
Bahçıvan der ki;"Sultanım; hani, o elmayı koparmak isterken, vezir, sizin omzunuza basmıştı ya… İşte o an dedim ki; eyvah, bizim sonumuz geldi!"
Harun Reşid, araya girip; "Ama ben söyledim omzuma basmasını" deyince, bahçıvan der ki;
"Farketmez sultanım… Sizin, Sultan olarak, vezirinizin omzunuza basmasını istemeniz bir alicenaplıktır, büyüklüktür… Siz istemiş olsanız bile, vezirinizin omzunuza basması ise; hem şımarıklık, hem hadbilmezlik, hem de küstahlıktır!..
Sizin omzunuza basıp meyveyi koparmak yerine, pekâlâ beni çağırabilir ve benden isteyebilirdi!..
Bir adam, vezir de olsa, sultanının omzuna basacak kadar cüretkâr ve hadbilmez olduysa, bunun sonu felâkettir!.. Ben, işte o gün bu felâketi gördüm ve sizden o belgeyi istedim.

Kıssadan hisse : Başta anne ve babalarımız olmak üzere büyüklerimiz bize yakınlık gösterirler ama biz bu yakınlığı suistimal edemeyiz. Onların samimi tavırlarından cesaret alıp onara saygısızlık yapamayız.

6 ŞUBAT SALI (92.)

BİR DOKTORUN "ELAZIĞ'DAKİ İLK GÜN ANISI"

Tıp fakültesini yeni bitirmiş, pratisyen hekim olarak ilk görev yaptığım yere, Elazığ'a bağlı bir beldenin sağlık ocağına gitmiştim. Gençtim, bekârdım. Küçük bir beldeydi gittiğim yer. İlk gece bir eve misafir olmuştum. Tren istasyonunun hemen yanında bir evdi. Akşam yemeğinden sonra çaylarımız gelmiş, sohbetler edilmişti. Üzerimde yol yorgunluğu, geldiğim yeni yerin yabancılığı vardı. Saatler ilerliyor, ağır bir uyku beni içine çekiyordu. Ev sahibine bir şey de diyemiyordum. Bir müddet daha geçti; yine bir hareket yoktu. Evin büyüğü olan Hacıanneye sıkılarak:

- Anneciğim, sizin buralarda kaçta yatılıyor ? dedim.

Hacı anne:

- Evlâdım treni bekliyoruz. Az sonra tren gelecek, onu bekliyoruz dedi.

Merak ettim, tekrar sordum:

- Trenden sizin bir yakınınız mı inecek ?

Hacı anne:

- Hayır evlâdım, beklediğimiz trende bir tanıdığımız yok. Ancak burası uzak bir yer. Trenden buraların yabancısı birileri inebilir. Bu saatte, yakınlarda,ışığı yanan bir ev bulmazsa, sokakta kalır. Buraların yabancısı biri geldiğinde, ışığı yanan bir ev bulsun diye bekliyoruz

JAPONLARIN KÖPEKBALIĞI YÖNTEMİ

Çoğu zaman rahatlık alanından çıkıp, baş edebileceği boyutta sorunlarla boğuşmak insanları dinç, güçlü ve hayatta tutmaktadır. Bunun en güzel örneği Japon balıkçıların bulduğu yöntemde saklıdır.
Japonlar bir ada toplumu olarak taze balığı her zaman çok sevmişlerdir. Fakat Japonya sahillerinde, bol balık az bulunduğundan, balıkçılar nüfusu doyurabilmek için daha büyük teknelerle okyanusa açılmaya başlamışlar. Başlangıçta balık tutmak için uzaklara gidildikçe, geri dönmesi de daha uzun zaman almaya başlamış. Dönüş bir iki günden daha fazla uzarsa, tutulan balıkların da tazeliği kaybolmaktaymış. Japonlar, tazeliği kaybolmuş balığın farkını anlayıp lezzetini hiç sevmemişler. Bu problemi çözebilmek için balıkçılar, teknelerine soğuk hava deposu yaptırmışlar. Böylece istedikleri kadar uzağa gidebilip tuttuklarını da soğuk hava deposunda dondurulmuş olarak saklayabilmişler. Ancak Japon halkı, bu defa da taze balıkla donmuş balığın lezzet farkını ayırt etmiş ve bu balıklara çok para ödemek istememişler. Bunun üzerine, balıkçılar çareyi teknelerine balık akvaryumu yaptırmakta bulmuşlar. Japon halkı bu defa da canlı olmasına rağmen bu balıkların da lezzetinde bir farklılık hissetmiş. Hareketsiz, uyuşmuş bir durumda günlerce yol giden balığın, canlı, diri ve hareketli balığa göre lezzeti çok farklıymış.
Sonunda Japonlar taze ve lezzetli balığı sofralara getirebilecekleri bambaşka bir yol bulmuşlar: Balıkları yine teknedeki akvaryumlarında tutarken içine küçük bir de köpekbalığı atmışlar. Böylece balıkların bir kısmı köpekbalığı tarafından yutulmasına rağmen geride kalanlar son derece taze kalabildiler.

Kıssadan Hisse: Bir hedef doğrultusunda uğraşın didinin, çalışın, Tüm yanlış seçenekler tüketince geriye yapmanız gereken doğru seçenek kalacaktır.

8 ŞUBAT PERŞEMBE   (94.)

ROBERT DE VİNCENZO,

Arjantinli ünlü golf ustası Robert de Vincenzo, yine bir turnuvayı kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş ve kulüp binasına gidip oradan ayrılmak üzere hazırlanmıştı. Bir süre sonra binadan çıkıp otoparktaki arabasına yürürken yanına bir kadın yaklaştı. Kadın, başarısını kutladıktan sonra ona çocuğunun çok hasta ve ölmek üzere olduğunu anlattı. Zavallı kadının hastane masraflarını ödemesi olanaksızdı. Kadının anlattığı öykü De Vincenzo'yu çok etkilemişti, hemen cebinden bir çek defterine ve kalem çıkarttı, turnuvadan kazandığı paranın bir miktarını yazdı. Çeki kadının eline sıkıştırırken de ona:
- 'Umarım bebeğinin iyi günleri için harcarsın...' dedi. Ertesi hafta kulüpte öğle yemeği yerken, Profesyonel Golf Derneği'nin bir görevlisi yanına geldi.
 - 'Otoparktaki görevli çocuklar bana geçen hafta turnuvayı kazandıktan sonra yanınıza bir kadının geldiğini ve onunla konuştuğunu söylediler' dedi. De Vincenzo başını salladı. 'Evet' dedi Görevli:
- 'Size bir haberim var o zaman. O kadın bir sahtekardır. Üstelik hasta bir çocuğu da yok! '
- 'Sizi fena halde kandırmış efendim! ' dedi alaycı bir tavırla. De Vincenzo;

- 'Yani ortada ölümü bekleyen bir bebek yok mu? ' dedi.
- 'Hayır, yok' dedi görevli.
- 'İşte bu, bu hafta duyduğum en iyi haber! ' dedi De Vincenzo.

Aynı pencereden dışarı bakan iki adamdan biri sokaktaki çamuru, diğeri ise gökteki yıldızları görür.

9 ŞUBAT CUMA (95.)

OTOMOBİL (YAŞANMIŞ BİR OLAY)

O gün evde yalnızdım. Odamda bir yandan bir şeyler atıştırıyor, diğer taraftan da yarım kalan romanımı heyecanla okuyor, hatta bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordum.
Derken odanın içerisini acı bir fren sesi ve ardından da bir çığlık kapladı .Daha sonra ardı arkası kesilmeyen bağırışlar, ağlayışlar, yakarışlar...
Birden irkildim. Odanın sokağa bakan camına fırladım. Bir de ne göreyim, bir çocuk kanlar içinde yerde yatıyordu.
Ağlayışlar sanki dağları deliyor, semaları inletiyordu. O koca apartman başıma yıkılmıştı.
- Ah yavrum seni bugünler için mi büyüttüm ! Senin kanlı cesedini göreceğime ölseydim, ölseydim yavrum, ölseydimmm...
Kalabalık gittikçe çoğalıyordu. Ben yerimde donakalmıştım. Elim ayağım buz gibi olmuştu. Feryatlar öyle acı geliyordu ki...
- Keşke senin yerine ben ölseydim, benim canımı alsaydın Rabbim.
Derken olay yerine çocuğun babası da geldi. Onda da bir feryat figan... Yerleri gökleri inletircesine bir yakarış...
Allah’ım... Allah’ım nasıl dayanırım ben bu acıya?
- Oğlum... Oğlum... Bebeğim... Daha bu sene 3’e gidecekti... Mehmed’im hani o en çok sevdiğin ayakkabılarını giyecektin. Hani yeni önlük almıştık sana... Şimdi kim giyecek onları... Kim gidecek yavrum okula!
Çaresiz ağlayışlar şaşkınca sözlerle yoğrulmuş biçimde sürüyordu.
Olay yerine polisler geldiler. Ardından savcı çağırıldı. Hesaplar yapıldı. Tebeşirle yollar çizildi derken nihayet minik çocuğun cesedini alıp hastahene morguna götürdüler.
Arkada kalan ise bir avuç gözyaşından başka bir şey değildi.

Şoför çok pişmandı. Yapılan tahkikatta ortaya çıkan şey oldukça dramatikti. Çünkü henüz ehliyetini alalı üç gün olmuştu. O da daha ondokuzunda hayatı cıvıl cıvıl gören bir gençti... Başı önünde gözleri dolu doluydu. Bir ocağın sönüşünü bin bir pişmanlıkla seyrediyordu.
"Ah keşke hızlı sürmeseydim" diye kendi kendini yiyip bitiriyordu.Ama nafile...Neye yarar artık...
Dokuz yaşındaki o körpecik yavru mezara gidiyordu. Bir evin bir çocuğuydu. Üstelik yıllar sonra gelmiş ve bu aileye ayrı bir saadet ayrı bir sevinç katmıştı. Artık ailenin neşesi olan biricik yavruları yoktu. Bundan sonra bir daha da geri dönmeyecekti.
Allah’ım ne acı ne, acı bir son!..Şoför ne olacaktı peki ?.. Daha 19 yaşında hayatı toz pembe görüyordu. Yaşayacağı nice güzel günleri vardı. Üniversite sınavlarını da kazanmıştı. Hatta okuluna kayıt olmaya gidecekti de; son bir kez taksiyle dolaşmak, sevincini başarısını kutlamak istemişti.
Oysa şimdi hükümlüydü...
Artık onun için yıllar geçmek bilmeyecek, ayrıca vicdan azabı damla damla yüreğini eritip bitirecekti. Hatta ömür boyu pişman olacaktı.
Geriye dönüp bakıldığında ise iki ocak birden sönüyordu. Hem de saniyeler içerisinde...

Zafer Özkan - Balıkesir

12 ŞUBAT PAZARTESİ   (96)

ELİMDE OLSA, BÜTÜN DÜŞMANLIK VE KÖTÜLÜKLERİN AYAĞINA TAŞ BAĞLAYIP, BOĞAZIN DERİNLİKLERİNE GÖNDERİRDİM.

Bu yaşanmış hikaye ; Birlikte şarkı söyleyerek dünyayı heyecanlandıran üç ses sanatçısından ikisi hakkındadır.İspanya'ya hiç gitmemiş olanlar bile Katalanlar ile Madridliler arasındaki rekabeti bilir, Çünkü Katalanlar İspanya'ya hükmeden Madrid'den bağımsızlıklarını almak için mücadele ediyorlar.Placid Domingo Madridlidir ve Jose Carreras (Cose Karreas) Katalandır.
Politik nedenlerle, 1984'te, Carreras (Karreas) ve Domingo birbirlerine düşman oldular.
Çok popüler olduklarından ve dünya çapında arandıklarından, ikisi de kontratlarında, sadece eğer diğer sanatçı davet edilmezse şarkı söyleyeceklerini bildirdiler.1987'de Carreras’ın (Karreas), rakibi Placido Domingo'dan daha acımasız bir düşmanla karşılaştı.
Korkunç bir teşhis ile alt üst olmuştu : Kan kanseri !! Kanserle mücadelesi çok acılı idi. Sayısız tedavi gördü, bunun yanı sıra kemik iliği nakli ve kan nakli yapıldı. Bunlar için ayda bir kez ABD'ye gitmek zorundaydı. Bu

koşullar altında çalışamıyordu.Bu yolculukların ve tıbbi tedavilerin yüksek maliyeti maddi durumunu güçleştirmişti.
Parasının bittiği zaman, Madrid'de, tek amacı kan kanseri hastaları için tedavi desteği sağlamak olan bir vakfı keşfetti.
HERMOSA vakfının desteği sayesinde Carreras (Karreas)   hastalığı yendi ve şarki söylemeye geri döndü.
Daha sonra, Domingo'nun bu organizasyonu sadece onun tedavisine yardımcı olmak icin kurduğunu, ama Carreras'ın (Karreas) "Düşmanından" yardım kabul etmeyebileceği gibi bir durum olur diye isminin gizli kalmasını istediğini keşfetti. Ancak, bu hikâyenin en dokunaklı bölümü onların karşılaşması şöyledir:
Domingo 'nun Madrid'teki konserlerinden birinde, Carreras (Karreas) konseri bölüp, alçak gönüllü bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp, ondan bağışlanmayı istedi ve seyircilerin önünde ona teşekkür etti.Domingo, onun kalkmasına yardım etti ve kocaman bir kucaklama ile büyük dostluklarını başlangıcını mühürlediler.
Domingo ile yapılan bir röportajda, muhabir ona neden HERMOSA VAKFI'nı kurduğunu sordu. Düşmanının bundan yararlanması bir yana, en önemli rakibi olan sanatçıya yârdım etmişti. Yanıtı kısa ve kesin idi :
" Bunun gibi bir sesi kaybedemeyiz. ..."
*Bu hikaye, sevecenliğin gerçek hikayesidir ve ilham kaynağı olarak hizmet etmelidir...

Kalp taşıyan her insanadır çağrım :,Toplumsal, sportif düşmanlıkların Allah belasını versin. İnsanoğlu şu üç günlük dünyasını, kalbinde ki, nefret, kin ve adavet duygularıyla cehenneme çevirmemeli. Çevirip de cehenneme müstahak hale gelmemeli. Düşman olacaksa, kalbinde ki, adavet, kin ve nefret duygularına düşman olmalı.

13 ŞUBAT SALI (97.)

SON BİR DERS

Hindistan'da Renklerin Ustası anlamına gelen ismiyle, Ranga Guru adında çok ünlü bir ressam yaşarmış. Onun yetiştirdiği bir ressam olan Raciçi ise artık eğitimini tamamlamış ve son resmini yaparak Ranga Guru'ya götürmüş, ondan resmini değerlendirmesini istemi
Rangu Guru ise; sen artık ressam sayılırsın Racaçi ve artık senin resmini halk değerlendirecek diyerek resmi şehrin en kalabalık meydanınagötürmesini ve en görünen yerine koymasını istemiş. Yanına da kırmızı bir kalem koyarak, halktan beğenmedikleri yerlere çarpı atmalarını rica eden bir yazı bırakmasını istemiş.

Raciçi denileni yapmış. Birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde tüm resim kırmızı çarpılar içinde ve neredeyse görünmüyor. Emeğini ve yüreğini koyarak yaptığı tablo kırmızıdan bir duvar sanki. Üzgün bir şekilde resmi Ranga Guru'ya götürmüş ve ne kadar üzgün olduğunu belirtmiş. Ranga Guru üzülmemesini ve yeniden resme devam etmesini önermiş. Raçici, yeniden resmini yapmış ve Rangu Guru'ya götürmüş. Rangu Guru tekrar resmi aynı meydana ama bu sefer yanına bir palet dolusu çeşitli renklerde yağlı boya ve birkaç fırça ile birlikte bırakmasını istemiş. Resmin yanına da insanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmesini rica eden bir yazı bırakmasını söylemiş.

Raciçi resmi meydana götürmüş. Birkaç gün sonra resmi görmeye gittiğinde meydanda resmine hiç dokunulmamış, fırçalar da boyalar da kullanılmamış. Çok sevinmiş ve koşarak Ranga Guru'ya gitmiş ve resme dokunulmadığını söylemiş. Ranga Guru ise öğrencisine demiş ki;

Sevgili Raciçi, sen ilk seferinde, insanlara fırsat verildiğinde ne kadar acımasız eleştiri yapabileceğini gördün. Hayatında resim yapmamış insanlar dahi gelip senin resmini karaladı. Oysa ikinci seferde, onlardan hatalarını düzeltmelerini istedin, yapıcı olmalarını istedin. Yapıcı olmak, eğitimli olmayı gerektirir. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı.

Sevgili Raciçi, mesleğinde usta olman yetmez, bilge de olmalısın. Emeğinin karşılığını ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiçbir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenlerle tartışma.

14 ŞUBAT ÇARŞAMBA (98.)

İNANCIN VE AZMİN ZAFERİ

ABD’nin Kansas eyaletinin Elkhart kentinde, çok yoksul bir ailenin çocukları olan iki kardeş, bir okulda çalışıyorlardı. Her sabah sınıflardaki sobaları yakmak onların göreviydi.
Soğuk bir günün sabahı, kardeşler sobayı temizlediler ve odunla doldurdular. Kardeşlerden biri, bir şişe gazı odunların üstüne döktü ve ateşe verdi. Öyle büyük bir patlama oldu ki, eski bina sallandı. Patlama sırasında büyük kardeş öldü, diğerinin de bacakları fecî şekilde yandı. Daha sonra, şişeye yanlışlıkla benzin doldurulduğu ortaya çıktı.
Yaralanan çocuğu tedavi eden doktorlar, çocuğun bacaklarını kesmekten başka çare olmadığını söylediler. Anne ve babası yıkılmıştı. Zaten bir oğullarını yitirmişlerdi. Şimdi ise diğer oğulları bacaklarını kaybedecekti. Anne ve baba, çocuğun bacaklarının kesilmesine razı olmadılar. Doktorlara, kesme işlemini ertelemesini rica ettiler. Doktorlar ise, çocuğun bacaklarının tamamen yandığını, kesilmezse çocuğun ölebileceğini söylüyorlardı. Doktorlar ısrar ettikçe, aile ertelettiriyordu. Anne ve baba, inançlarını kaybetmemişlerdi. Çocuklarının bacaklarının iyileşmesi için her gece Tanrıya dua ediyorlardı. Hatta çocuğun annesinin yaptığı dualar, bazen sabah saatlerine kadar sürerdi. Geceleri dua eden anne baba, gündüzleri ise doktorlara yalvarıp, kesme işlemini bir gün daha ertelemeyi istiyorlar ve doktorlarla her gün tartışıyorlardı.
Bu durum, bu şekilde tam iki ay sürdü. Çocuğun bacakları kesilmedi ama iki ay sonra sargılar açıldığında, sağ bacağının sol bacağından 6 cm daha kısa olduğu ortaya çıktı. Sol ayağındaki parmaklar ise neredeyse hiç yoktu. Ancak aile yine de kararlıydı. Anne ve baba, her gün çocuklarıyla evde egzersiz yapıyor, onu yürüyeceğine inandırmaya çalışıyorlardı.
Aylarca süren egzersiz hareketleri nihayet başarılı oldu ve çocuk, bir iki adım atmayı başardı. Bu çocuk, gençlik yaşına geldiğinde koltuk değneklerinden de kurtuldu ve yürümeye başladı.
Mucize gerçekleşmişti ve genç adam, koltuk değneklerine ihtiyaç duymadan yürüyordu.
Yürüdü, yürüdü, yürüdü…
Derken, koşmaya da başladı,Koştu, koştu, koştu,Hiç durmadan koştuÖyle bir koştu, öyle bir koştu ki…
1934 yılında düzenlenen atletizm yarışmalarında 4.06’lık dereceyle maratonda dünya rekoru kırdı. Bu genç adam, Glenn Cunningham’dı. Madison Sguare Garden’da “Yüzyılın Sporcusu” seçilen Glenn Cunningham, daha sonra “Dünyanın En Hızlı İnsanı” ünvanını da kazandı

15 ŞUBAT PERŞEMBE (99.)

SINIRLARI ZORLAMAK

En iyi arkadaşlarımdan Brian Lee'nin genç bir ordu mensubuyken, hayata bakış açısını değiştirmesine neden olan, kendisinin anlattığı şaşırtıcı bir öyküyle başlayalım.
Eğitim kuruluşuna katılmamla başlayan basit bir öykü bu. Orada, alaycı tavırlarla konuşan bir çavuş vardı. "Eğitim kampına hoş geldiniz. Şimdi yapacağımız şey etrafta küçük bir tur atmak. Sizden istediğim üniformalarınızı ve askeri botlarınızı giymeniz. Ha, aklıma gelmişken küçük sırt çantalarınızı da taşımanızı istiyorum. Ayrıca sayacağım şeyleri de çantanıza koyun..."
Çavuş birçok malzeme saydı ve bütün o malzemeler oldukça ağırdı. "Bu saydıklarımı on dakika içerisinde yapmanızı ve benimle on dakika burada buluşmanızı istiyorum. Tank yolunda küçük bir koşu yapacağız." Buradaki tank yolu, tankların engebeli arazide eğitim yapabilmesi için düzenlenmişti. Sekiz – on metre yüksekliğinde birçok tepecik vardı. Bu yolda ağır çantalarımızla koşmak zorundaydık. Parkuru koştuk, tükenmiş bir şekilde geri döndük ve çavuş, "Bu birkaç millik teçhizatlı koşu çalışmasının amacı, ortalama bir formunuz olup olmadığını test etmekti. Eminim ki bunu başarabildiğiniz için sizler de mutlusunuzdur," dedi.
Ve herkes göğsü kabararak, "Çok mutluyuz," diye bağıdı. "İyi o zaman, geçekten ne kadar formda olduğunuzu göstermeniz için bir tur daha koşacağız". Kimse bir şey söyleyemedi; çünkü böyle durumlarda bir şey söyleyemezsiniz; bayılmak ya da ölmek üzere olsanız bile. Ve devam ettik. Dağılmış ve bitkin halde parkuru koşup geri döndüğümüzde aradan 45 dakika geçmişti. Ayakta durabilmek için herkes bir diğerine yaslanıyordu. "İşte buradasınız!" dedi çavuş. "Gerçekten neler yapabileceğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok. Eminim hepiniz çok şaşırdınız. Koşuya başlamadan önce yapmayı düşündüğünüzde en az iki katını yapabileceğinizi kanıtlamış oldunuz! Hepiniz buradasınız ve iyi durumdasınız. Aynı fikirde miyiz?"
"Evet, doğru, hepimiz buradayız ve bir tur koşmayı bile düşünmüyorken iki tur koştuk," diye mırıldandık. "İyi, gidip çayımızı içmeden önce yarım bir tur daha atalım," dedi. Herkes onun şaka yaptığını zennetti ama o şaka yapmıyordu. Bizi başka bir yola çıkardı ve yarım bir tur daha attık. Döndüğümüzde tamamen bitik durumdaydık."Bakın çocuklar, attığımız üçün turun gerçekten çok basit bir mesajı var. Ne yapabileceğiniz konusunda ne düşünürseniz düşünün, kat kat fazlasını yapabilirsiniz. Bazılarınız için bunu yapmak, yarı yarıya fazlasını yapmak, bazıları için %10 fazlasını yapmak ve bazıları içinse on kat fazlasını yapmış olmak anlamına gelebilir. Düşündüğünüzün iki buçuk katı fazlasını yapmış durumdasınız. Bu da %250 bir artış demektir. Birçoğunuz içinse %300'lük bir artış ki tamamen mümkündür. Bunun mümkün olduğunu, aslında çok da hazır olmamıza rağmen ispat ettiniz. Bu kendiniz için yapabileceğimiz bir şey. Şimdi gidelim ve çaylarımızı içelim". İşte bu kadar basitti. Sonraları gerçek mesajı daha iyi anladım. Fikir çok basitti: İnsanoğlu, bileri gelip de bizi daha yüksek seviyelere çıkmaya zorladığı zaman yapabileceğine inandığının çok daha fazlasını yapabilme yeteneğine sahiptir

16 ŞUBAT CUMA (100.)

KABAK

Ulu bir çınar ağacının yanında, bir kabak filizi boy göstermiş. Bahar ilerledikçe, bitki, çınar ağacına sarılarak yükselmeye başlamış. Yağmurların ve güneşin etkisiyle müthiş hızla büyümüş ve neredeyse çınar ağacıyla aynı boya gelmiş. Bir gün dayanamayıp sormuş çınara:
“Sen kaç ayda bu hale geldin ağaç?” “82 yılda” demiş çınar. “82 yılda mı?” diye gülmüş ve çiçeklerini sallamış kabak, “Ben neredeyse 2 ayda seninle aynı boya geldim bak!” “Doğru” demiş ağaç, “Doğru.” Günler günleri kovalamış ve sonbaharın ilk rüzgarları başladığında kabak önce üşümeye, sonra yapraklarını düşürmeye, soğuklar arttıkça da aşağıya doğru inmeye başlamış. Sormuş endişeyle çınara: “Neler oluyor bana ağaç?” “Ölüyorsun” demiş çınar. “Niçin?” demiş kabak.

Çınar fısıltıyla konuşmuş, “Benim seksen iki yılda geldiğim yere sen iki ayda gelmeye çalıştığın için.

19 ŞUBAT P.TESİ (101.)

KÖRLER ÜLKESİ

Dere tepe, dağ ova dolaşmasını seven tek gözlü bir adam varmış, yürür yürür gidermiş, gider gider yürürmüş.Bir gün uzaklarda renkleri karmakarışık bir köy görmüş yaklaşmış köye doğru, yolları bir tuhaf, evleri bir tuhaf, insanları bir tuhafmış köyün…
Girince köyün içine anlamış meseleyi, körler köyüymüş burası, kadınların, erkeklerin, çocukların, velhasıl herkesin sımsıkı kapalıymış gözleri…
Gezginci adam karar vermiş burada yaşamaya: Hiç değilse benim bir gözüm var, diyormuş, körler ülkesinde şaşılar kral olur, derler, bende bunların başına geçer yaşarım. Körlerin gözleri yokmuş ama elleri, kulakları, burunları çok hassasmış, kendilerine göre bir düzenleri varmış. Adam şaşkın hallerine bakıyormuş onların, yürümeleri, konuşmaları doğrusu başka türlüymüş…Bir gün körlerden biri öteki körün malını aşırmış, sadece tek gözlü adam görmüş bunu, bağırarak ilan etmiş:
– Filanca, malını çaldı falancanın.
Körler:
Nereden biliyorsun o kadar uzaktan duyulmaz ki, demişler.
– Ben duymadım, gördüm, gözüm var benim görüyorum.
Körler göz diye, görmek diye bir şey bilmiyorlarmış, uzun yıllar içinde çoktan unutmuşlar bu hissi.
– Ne demek görmek, demişler, nasıl görüyorsun yani, duyulmayacak mesafeden anlıyor musun ne olup bittiğini?
– Anlıyorum tabii…
– İnanmayız, imtihan edeceğiz seni…
Adamı almışlar uzakça bir yere dikmişler, tecrübeleriyle biliyorlarmış o uzaklıktan hiçbir şeyin işitilmeyeceğini.
– Anlat bakalım, şimdi biz ne yapıyoruz, demişler. Adam anlatmış…
– Oturuyorsunuz, konuşuyorsunuz, şu ayağa kalktı, bu elini oynattı, beriki bacağını sallıyor, derken körler bir evin içine girmişler, bağırmışlar:
– Anlatsana…
– İçeri girdiniz, göremiyorum ki… Körler bilmedikleri için içeri girmenin ne demek olduğunu:
– Ne olmuş yani içeri girmişsek, elli santim fark etti, anlat anlat, demişler…
– Arada duvar var görmüyorum.
Körler:
– Sen atıyorsun, demişler, demincek tesadüf etti,
– Çıkın dışarı söyleyeyim.
– Bu kadar uzaktan duyunca ha içerisi, ha dışarısı, ne çıkar yani…
– Ben duymuyorum, ben görüyorum, diyormuş adam

– Öyle şey olmaz, demişler, sende bir bozukluk var, saçmalıyorsun, acayip şeyler söylüyorsun, hekime muayene ettireceğiz seni…
Adamı yaka paça alıp köyün hekimine götürmüşler, hekimde kör tabii…
Elleriyle yoklamaya başlamış adamı, yoklamış yoklamış ve parmaklarını adamın yüzünde gezdirirken:
– Buldum, demiş. bozukluk burada…. Adamın açık olan gözünü kastediyormuş hekim ve:
– Saçmalaması bundan dolayı, diyormuş, ben şimdi hallederim, düzeltirim onu…
Körler ülkesinde kral olmaya kalkan gezginci zor bela kurtarmış kendini oradan.
Körler görenleri anlayamazlar, saçmalıyor sanırlar ve onu da kendilerine benzetmek için gözlerini çıkarmaya uğraşırlar

20 ŞUBAT SALI (102.)

KURBAĞALARIN YARIŞI

Günlerden bir gün kurbağalar yarışa tutuşmuş. Hedef, çok yüksek bir kulenin tepesine çıkmakmış. Bir sürü kurbağa da arkadaşlarını seyretmek için toplanmışlar. Ve yarış başlamış. Gerçekte seyirciler arasında hiçbiri yarışmacıların kulenin tepesine çıkabileceğine inanmıyormuş. Sadece şu sesler duyulabiliyormuş: “Zavallılar! Hiçbir zaman başaramayacaklar!”
Yarışmaya başlayan kurbağalar kulenin tepesine ulaşamayınca teker teker yarışı bırakmaya başlamışlar. Seyirciler bağırıyorlarmış: “Zavallılar! Hiçbir zaman başaramayacaklar…”Sonunda, bir tanesi hariç, diğer kurbağaların hepsinin ümitleri kırılmış ve bırakmışlar. Ama kalan son kurbağa büyük bir gayret ile mücadele ederek kulenin tepesine çıkmayı başarmış. Diğerleri hayret içinde bu işi nasıl başardığını öğrenmek istemişler. Bir kurbağa ona yaklaşmış ve

sormuş: “Bu başarının sırrı nedir dostum?” Ama yanıt alamamış. O anda farkına varmışlar ki…Kuleye çıkan kurbağa sağırmış,kulakları dumuyormuş!
Hayallerinizi ve ümitlerinizi gerçekleştiremeyeceğinizi söyleyen, bunu neden yapamayacağınız konusunda size bir sürü olumsuz neden sıralayan kişilere karşı sağır olmak en iyisi galiba…

21 ŞUBAT ÇARŞAMBA (103.)

ANNE & ÇOCUK

Bir çocuğun elinde iki tane elma varmış. Annesi çocuğa: elmalarından bir tanesini bana verir misin? Demiş. Çocuk elindeki elmaların önce birini, sonra diğerini ısırmış... Annenin dudaklarındaki tebessüm, bir anda donup kalmış. Yüzünden, çocuğunun onu hayal kırıklığına uğrattığı okunuyormuş. Ama çocuk ısırdığı elmalardan birini annesine uzatarak "Al anne! Bu daha tatlı" demiş. Anne öylece kalakalmış.

Ne kadar tecrübeli olursanız olun ön yargıda bulunmayı geciktirin, açıklamak için karşınızdakine fırsat verin!

KEREM (YAŞANMIŞ OLAY) 22 ŞUBAT PERŞEMBE (104.)

Hızlı bir çalışma temposunun ardından saatin beş olduğunu kat nöbetini devretmeye gelen hemşire arkadaşlar sayesinde fark etmiştik. Yoğun bir servisti çalıştığım servis. Çocuk servisleri hastanelerin en yoğun ve gürültülü olan servisleridir.
Artık günün yoğunluğu geçmiş servis sessiz bir hal almıştı. Akşam tedavilerini henüz bitirmiş, ofiste çay içmeye gitme telaşındaydım. Çünkü o günün ilk çayını içme fırsatı yakaladım diye kendi kendime düşünüyordum. Kep dağılmış, saç baş karışmış, yorgun ve bitkin bir haldeydim tedavi odasından çıktığımda. Aynada kendimi tanıyamadım. Ofise geldiğimde hemşire odasının telefonu çalıyordu...
Oturduğum yerden büyük bir güçlükle ayağa kalktım ve telefona gittim. Karşıdaki ses acilde trafik yaralılarının olduğunu, içlerinde çocuklarında bulunduğunu, damar bulamadıklarından dolayı acile yardıma gelmemi söylüyordu. Tüm yorgunluğumu unutmuş hızla acil servisine yönelmiştim ki diğer telefonda nöbetçi hekimin icapçı beyin cerrahi hekimiyle gelip gelmeme konusundaki tartışmasını duydum. Nöbetçi hekimin sesi ortalığı çınlatıyordu:
- Ne yapalım? Bırakalım ölsün mü bu insanlar? Gelmek zorundasınız!
- Gittiğiniz davet beni ilgilendirmez! Nöbet değiştirseydiniz çok önemli bir davetti madem.
- Siz Hipokrat yemini etmediniz mi ? Konuşma böyle sürüp giderken gelen asansöre binerek koşarak acil servisine gittim. Her yer kan revan içinde ağlayan, koşuşturan, yakınını bulmaya çalışan bir yığın insan vardı bu kalabalıkta. Sağlıklı bir iş nasıl yapılırdı bilmiyordum ama her kez elinden geleni yapma ve birilerine bakma gayretini gösteriyordu. Acil serviste yatak kalmamış sedyelere insanlar yatırılıp ilk müdahale yapılıncaya kadar bekletiliyor. Yetersiz kalan personel yerine hastaları yukarı sevk edilen servise aileleri çıkartıyordu. Onca kazazede içinde başında kimsesi olmayan ama durumu da oldukça ağır 15-17 yaş arası bir genç vardı gerekli müdahalesi yapılmış, fakat sevk edildiği beyin cerrahı hekimi henüz görev yerine gelmediği için orada bekletiliyordu.

Kendime ait serum ve tedavileri uyguladıktan sonra o çocuğun başına giderek ilgilenmeye çalıştım. Şuuru yerindeydi konuştuklarımı anlıyor fakat cevap veremiyordu. Hayatının son anlarını yaşadığını görüyor ve yalnız olduğu için korkunç derecede üzülüyor, onu orada yalnız bırakamıyordum .
Zaten ben onunla ilgilenirken acil servis boşalmış tüm hastalar gerekli servislere dağıtılmıştı. Genç iyice kötü olmuştu ellerimi sımsıkı tutuyordu, bırakma dercesine. Gözlerinden yaşlar süzüldükçe kendimi bende tutamaz hale gelmiştim. Eğildim yanaklarından öptüm. Bırakmayacağım seni sakin ol üzülme sakın , diyordum. Hiç tanımadığım daha önce hiç görmediğim bu insana anlatılmaz bir yakınlık hissediyor, sanki onun acısının aynısını çekiyordum...
Çok acı çekiyordu hem yalnızlığından hem de geçirmiş olduğu beyin travmasından. Ne kadar süre daha onunla kaldığımı hatırlamıyorum o artık aramızda değildi bu dünyayı terk etmişti ve ben gelmeyen doktoru suçluyor içimden lanetler yağdırıyordum. Derken beyin cerrahi hekimi gelmişti...
Hastanın daha doğrusu ex (ölmüş) ölmüş gencin üzerindeki çarşafı almamı söyledi. Çarşafı kaldırdığımda doktorun hiç bir şey söyleme fırsatı olmadan yere düştüğünü gördüm. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yemekli bir davetten gelmişti. Acaba çok mu sarhoştu ya da kalp krizimi geçiriyordu diye düşünürken, diğer hekim arkadaşları olaya müdahale etmişlerdi bile. Ölen o gencecik insanın babasıydı bu doktor ve kendi evladının tedavisi için çok geç kalmıştı ne yazık ki ... Kötü günde oğlunun acısıyla felç geçirmiş ve görevine yeniden dönememişti

23 ŞUBAT CUMA (105.)

KADERİN ADALETİNE DAİR İNCE BİR NÜKTE (YAŞANMIŞ OLAY)

Amerikan Adlî Tıp Derneğinin 1994 te San Diego da tertiplenen ödül yemeğinde dernek başkanı Don Harper Mills, aktardığı acayip bir ölüm olayındaki adlî komplikasyonlarla dinleyicilerini şaşkına çevirmişti. Kaderin adaletine dair ince bir nükte taşıyan bu yaşanmış öykü, sanırız sizleri de hayrete sevk edecektir.
23 Mart 1994 te Ronald Opus un cesedini inceleyen adlî tabip, onun kafasından yediği kurşunla öldüğü sonucuna vardı.Müteveffa, on katlı bir binanın tepesinden, intihar niyetiyle aşağıya atlamıştı. (Umutsuzluğunu, geride bıraktığı bir notta açıklıyordu.) Ancak, dokuzuncu katın önünden geçerken pencereden gelen bir kurşun başına isabet etmiş, hayatı bu kurşunla sona ermişti. Apartmanın sekizinci kat penceresi düzeyinde cam silicileri korumak için konulmuş bir ağ vardı; ama bu ağın varlığını ne silahı çeken, ne de müteveffa biliyordu. Açıkçası, kurşun olmasaydı, Opus'un intihar girişimi başarılı olamayacak; zemine çakılmadan, sekizinci kattaki ağa takılıp kalacaktı. Bu durumu anlattıktan sonra, "Normal olarak," diye devam etti Dr. Mills, "intihar etmeye karar veren biri, mekanizma tasarladığı gibi olmasa da, bunu eninde sonunda başarır."
Opus un dokuz kat aşağıda yere çakılmayıp da dokuzuncu kattan düşüyor olduğu anda başına gelen kurşunla vurulmuş olması, muhtemelen, onun ölüm modunu intihardan cinayete çevirmeyecekti. Fakat, Opus'un intihar girişiminin başarılı olmayışı, savcıyı elinde bir cinayet vakası olduğu düşüncesine itti. Silahın patladığı dokuzuncu kattaki odada yaşlı bir adam ve karısı yaşıyordu. Tartışıyorlardı ve adam kadını silahla tehdit ediyordu. Öyle sinirlenmişti ki, tetiği çekti; fakat mermi kadını ıskalayarak pencereden dışarı yöneldi ve Opus'a isabet etti. Bir insan A şahsını öldürmeye teşebbüs eder, fakat B şahsını öldürürse, o B şahsını öldürmekten suçlu sayılmalı idi. Savcının ulaştığı sonuç buydu. Dolayısıyla, dokuzuncu kattaki yaşlı adam, cinayetten suçluydu.

Bu suçlamayla karşı karşıya kaldığında, adam da, karısı da çok şaşırdılar.
Çünkü, tetiği çekerken adam da, karısı da silahın dolu olmadığından kesinlikle emindiler. Yaşlı adam uzunca bir süreden beri boş silahla karısını korkutmayı alışkanlık haline getirmişti. Bunu karısı da bilir, o yüzden adamın tehdidine pek aldırmazdı. Kısacası, adamın karısını öldürme kasdı yoktu; silahın dolu olduğunu dahi bilmiyordu. Böylece, Opus'un öldürülmesi bir kaza oluyordu; silah kazara doldurulmuştu.
Araştırmalara devam edilince, ölümcül kazadan yaklaşık altı hafta önce yaşlı çiftin oğlunu silahı doldururken gören bir tanık ortaya çıktı. Anlaşıldığına göre, yaşlı kadın oğlundan mali desteğini çekmişti ve babasının annesini silahla korkutma temayülünü bilen oğul, annesini cezalandırma kasdıyla, babasının annesini vuracağını umarak, gizlice silahı doldurmuştu. Annesi ölecek, baba cinayetten suçlanacak, mallar oğula kalacaktı. Artık olay yaşlı çiftin oğlunun Ronald Opus cinayetinden sorumlu olduğu noktasına gelmişti.
Tam bu sırada savcının karşısına yeni bir viraj çıktı. Araştırmalara devam edilince, geçen altı hafta içinde anneyle babasının silahla tehdide varan bir tartışma yaşamamaları, dolayısıyla annesinin ölümünü bir türlü başaramayışı nedeniyle, oğulun umutsuzluğunun arttığı anlaşıldı.
Bu, onu 23 Mart'ta on katlı binanın tepesinden atlayarak intihar etmeye itmişti.
Ancak, ölümü planladığı gibi olmamıştı; dokuzuncu katın önünden geçerken babasının boş zannettiği silahı tetiklemesiyle annesine isabet etmeyip pencereye seken kurşunun kafasına isabet etmesi nedeniyle, Ronald Opus'un hayatı sona ermişti.
Dosya intihar olarak kapatıldı.

26 ŞUBAT P.TESİ (106.)

KARGA VE PAPAĞAN

Bir gün ölüm adamın karşısına çıktı ve dedi:
- Bugün, senin son günün.
Adam dedi: Ama ben hazır değilim.
Ölüm dedi: Bugünkü listemde, senin ismin ilk sıradadır.
Adam dedi: Peki o zaman… gitmeden önce,gel oturalım beraber bir kahve içelim.
Ölüm dedi: Tabi ki.

Adam, ölüme kahve ikram etti. Ve onun kahvesine bir kaç uyku hapı attı…
Ölüm kahveyi içti ve derin bir uykuya daldı...
Adam, ölümün listesini aldı ve ismini ilk sıradan silip listenin sonuna koydu.
Ölüm uyandıktan sonra şöyle dedi:
- Sen, bugün bana çok şefkatli davrandın. Şefkatinin karşılığında işime listenin sonundan başlayacağım."
Bazen bazı şeyler kaderinde yazılıdır. Onları değiştirmek için ne kadar çabalarsan çabala, onlar hiç bir zaman değişmezler...

Karga ve papağanın her ikisi de çirkin yaratılmıştır. Papağan itiraz eder ve güzelleşir. Ama karga Yaradan'ın rızasından memnun kalır.Bugün papağan kafeste, karga ise özgür…
Her hadisenin arkasında öyle bir hikmet vardır ki belki sen hiç bir zaman anlayamazsın.
O halde…
Hiç bir zaman Yaradan'a deme

27 ŞUBAT SALI (107.)

OLMAYACAK ŞEY DEMEYİN

GAZİ Üniversitesi Tıp Fakültesi’nden Doç. Murat Sevencan, "Olmayacak şey demeyin" diyerek kendisine gelen bir notla ilgili olarak uyarıda bulunuyor:
Deniz kenarında bir bankta oturan bir gencin yanına 20-22 yaşlarında bir başka akranı gelip oturuyor. Biraz sonra bu gencin iki arkadaşı üç bardak çayla gelirler. Birini oturan

arkadaşlarına verirler; o çayı sevmediğini söyler. Bunun üzerine bankta oturana dönerek "Sen içer misin?" derler. Genç baştan reddetse de ısrarlara dayanamayarak çayı alır ve içmeye başlar. Üç kişilik grup da sohbete dalar görünür. Çayın sonlarına doğru baş dönmesi hissetmeye başlar. Tabii o an başına bir bela geldiğini anlar. Bir an kendine gelip bunlardan uzaklaşması gerektiğini düşünerek ayağa kalkar ve biraz ilerdeki otobüs durağına zor da olsa varır. Fakat üçlü de bununla birlikte harekete geçmiş ve durağa gelmiştir. Otobüse binip koltuğa oturduğunda üçü de otobüse gelip kendisini rahatça görebilecekleri bir yere otururlar. Fakat genç, bu arada artık neredeyse bilincini kaybetmek üzeredir. Büyük bir gayretle cep telefonunu çıkarıp (teknolojinin gözünü seveyim) arkadaşını arar, başına gelenleri anlatır. Otobüste olduğunu, falanca durakta ineceğini ve kendisini almasını söyler. Durağa geldiğinde iner ve arkadaşının kucağında bayılır. Arkadaşı ise bununla beraber inen üçlüden şüphelenir. Birlikte hemen bir taksiye binip hastaneye giderler. ’Acil’de doktorlar imdada yetişir ve arkadaşının yanına gelerek, "Arkadaşın intihar mı etti?" diye sorar. Neden böyle bir şey sorduğunu sorar doktora... Doktor "Aşırı dozda ilaç almış. Gecikseydi kurtaramayabilirdik" diye cevap verir. İşin daha ilginci ve can alıcı noktasıysa daha sonra bu üçlünün ’Organ mafyası’ olması ihtimalinin düşünülmesidir. Bu yaşanmış bir olay... Herkesin çocuğu ve yakınları var, tanımadığınız yabancı kişilerden ne kadar kalabalık bir ortamda dahi olsanız kesinlikle yiyecek, içecek v.s. kabul etmeyin.

28 ŞUBAT ÇARŞAMBA (108.)

ADAM

Bir gün kütüphaneye bir adam gitmiş; oradaki görevliye, bu kadar kitabı ne yapıyorsunuz demiş görevli de insanlara veriyoruz, onların bunları okuyup istifade etmelerini sağlıyoruz tekrardan adam o görevliye bütün bu kitapların içinde ne yazdığını ben biliyorum demiş, görevlide söyle o zaman deyince o şahısta bütün bu kitapların içinde, adam ol yazıyor demiş.

1 MART PERŞEMBE (109.)

EĞER SİZİN DUANIZ OLMAZSA NE İSE YARARSINIZ? (YAŞANMIS BİR OLAY)

Duanın gücünü hepimiz hayatımızda bir şekilde yaşamışızdır. Büyüklerin eli öpüldüğünde onlardan dua istenir. Dua et yeter denilir. Kiminin parası kiminin duası deyisinde de dikkat çekilmek istenen kelime duadır. Hayal bile edilemeyecek şeyleri gerçekleştiren, üzgün yüzlerin bile gülümsemesine sebep olan yine Duanın gücüdür. Dua aslında Yaratıcıyla olan bağlantının teyidi bir yerde ispatidir. Dua yaptığın kadar kul, kabul edildiği kadar sevgilisindir Rabbin katında.
Duanın gücünü defalarca yasamışımdır hayatımda. Bunlardan birisi 1980'li yıllarda basımdan geçti. Ailece Diyarbakır iline bağlı kaplıcaları ile meşhur Çermik de idik. Annemler sıcak sulara gitmiş, babam ağabeyim civar köylerden birine alış veriş yapmaya -et almaya- gitmişlerdi. Ben de pansiyonda odamda oturmakta idim. Bir ara hafiften kendimden geçtim. Uyku ile uyanıklık arasında bir halde iken söyle bir şey yaşadım.. Babamlar alışverişten dönerken trafik kazası geçirmiş, olay bize intikal ettiğinde alt üst olmuştuk. Bir anda üstüme tahmin edemeyeceğim kadar ağır bir yük binmişti. İçimde tarif edilemez bir acı duyuyordum. Üzüntümün boyutu o kadar büyüktü ki acıdan yüreğimde ağrı duymaya başlamıştım. Ama yapılacak bir şey yoktu. İki gözü iki çeşme ağlayarak cenazeleri de yanımıza alarak İstanbul'a döndük.
Ben duygularım alt üst olmuş bir şekilde ağlamaya devam ediyor devamlı ağlıyordum. Cenaze yıkama, tekfin isleri bitmiş gerek babamın gerek ağabeyimin çok sevdiği Fatih Çarşamba İsmail Ağa caminin musalla taşında 2 adet sandukaya bakarak ağlamaya devam ediyordum.O an çok içten gelen duygularla, dilimi değil adeta yüreğimi konuşturarak su duayı ettiğimi hatırlıyorum..
Ey Rabbim senin gücünün ne kadar büyük olduğunu biliyorum ve senden yârdim talep ediyorum. Senden bütün bu yasadıklarımı rüya yapmanı istiyorum. Senin buna gücün yeter. Rüya yap, rüya yap diye tekrarlıyor adeta tespih çeker gibi bu sözleri ağlayarak tekrar ediyordum. Bu halde iken çok derinlerden bir ses işittim.
Hafız, hafız Bismillah de kendine gel diye.
Bu ses Annemin -çok sevdiğim- ılık şefkatli sesi idi. Annem başımı okşuyor beni teskin etmeye çalışıyordu. Ablam da gülümseyerek bana bakıyor herhalde çok kötü bir rüya görmüş olmalısın diyordu. Nerdeyse gömleğimin üst tarafları ağlamaktan ıslanmıştı.
Şimdi ikinci bir şok yaşıyordum. Evet! Her şey bir anda rüyaya dönüşmüştü. Ve ben hala Çermik'teydim. Derin bir nefes alarak -hayatımda en içten söylediğim hamdlerden birini ederek
-Elhamdülillah-dedim. Ancak babamlar hala dönmemişti. Abim de çok deli araba kullanırdı. Yolların ne kadar düzensiz bozuk olduğu da bilinen bir gerçekti. İç âlemimde tarif edilmeyecek fırtınalar kopmaktaydı. Dış dünyamda ise annemin bütün ısrarlarına rağmen konuşmayan, kulağı kirişte -babamın tok sesli -Selamun aleykum cümlesini bekleyen birisi vardı.
Duanın gücü ile kehanet arasında gidip geliyor, içimden Rabbim sana inanıyorum diye diye duamı tekrar ediyordum. Asırlar kadar uzun süren bir beklemeden sonra Allahu Teala duamı kabul etmiş, müjdesini yollamıştı. Babam, abim -eli kolu dolu- karşımda duruyor, babam hafif terli gülümseyen yüzü ile Selamun aleykum diyordu. Evet tılsım tutmuş duam kabul olmuştu. Babama ağabeyime sarılarak onları öptüm.

Adeta tılsımı bozulur diye uzun bir zaman kimseye bu olaydan bahsetmedim. Babam buzlu ayranını içerken - ağabeyimi kast ederek- "Ağabeyin az kalsın bugün büyük bir kaza yapıyordu" diyerek alışverişten dönerken ucuz! Atlattıkları kazayı bizlere anlatıyordu.

Siz siz olun dünyanın dualar üzerinde durduğunu sakın unutmayın ve ona göre yasayın

2 MART CUMA (110.)

KARINCA ile HZ. SÜLEYMAN (A.S)

Bir gün Süleyman Peygamber (a.s) bir karıncaya bir yıllık yiyeceğinin miktarını sorar.
Karınca da,
"Bir buğday tanesi yerim" diye cevap verir.

Cevabın doğru olup olmadığını kontrol etmek isteyen Süleyman Peygamber (a.s) karıncayı bir şişeye koyar. Yanına da bir buğday tanesi koyarak hava alacak şekilde şişeyi kapatır. Ondan sonra da bir yıl bekler. Müddeti dolunca şişeyi açtığında bir de bakar ki karınca buğday tanesinin yarısını yemiş, yarısını da bırakmıştır. Kendi kendine meraklanır. Acaba neden yemedi?

Bunun üzerine Hz. Süleyman (a.s) karıncaya buğday tanesini tamamen neden yemediğini sorar.
Karınca da,
"Daha önce benim yiyeceğimi yüce Allah (c.c) verirdi. Ben de O'na güvenerek bir buğday tanesini tamam olarak yerdim. Çünkü O beni asla unutmaz ve ihmal etmezdi. Fakat bu işi sen üzerine alınca doğrusu nihayet bu aciz bir insandır diye sana pek güvenemedim. Belki beni unutup yiyeceğimi ihmal edebilirsin. O yüzden de bir yıllık yiyeceğimin yarısını yiyerek, diğer yarısını da ertesi yıla bıraktım" diye cevap verdi.

MİHRİMAH SULTAN & RÜSTEM PAŞA

Kanuni Sultan Süleyman kızı Mihrimah Sultan gelinlik çağa gelmişti. Sultan Süleyman Mihrimah'ı; genç, zeki, geleceği parlak bir devlet adamı olan Rüstem Paşa ile evlendirmek istiyordu. Rüstem Paşa bu sırada Diyarbakır Valisi'ydi.
Rüstem Paşa'nın saraya damat olacağı söylentisi duyulunca, onun hakkında bir sürü dedikodu çıkmıştı. Bu dedikodulardan en dişe dokunuru Rüstem Paşa'da cüzzam hastalığı bulunduğu iddiasıydı. Sultan Süleyman diğer dedikodulara kulak asmadıysa da bu dedikodu onu endişeye sevk etmişti.
Sultan Süleyman sarayın hekimbaşını çağırıp cüzzamın tüm belirtilerini anlattırdı. Sonra da Rüstem Paşa'nın bu belirtileri taşıyıp taşımadığını gizlice tahkik etmeleri için Diyarbakır'a adamlar gönderdi. Sultan Süleyman'ın adamları Rüstem Paşa'nın çamaşırlarını gizlice kontrol ettikleri sırada bir bit buldular. Hekimbaşının anlattığına göre cüzzamlı bir hastada bit bulunamazdı. Böylece Rüstem Paşa'nın cüzzamlı olmadığı ortaya çıktı.
Bu olay nasıl olduysa halk arasında kulaktan kulağa yayılınca; devrin bir şairi olay hakkında şu iki dizeyi söyledi:

Olacak bir kimsenin bahtı kavi, talihi yâr,
Kehlesi (Biti) dahi mahallinde onun işe yarar.

Kıssadan Hisse: Bahtı açık olan kişinin horozu bile yumurtlarmış.

6 MART SALI (112.)

BAŞVEZİR

Padişahlardan biri; çok çalışkan, çok faal başvezirini hakkında çokça yayılan dedikodular yüzünden azletti. Emeklerine karşılık olarak da emir verdi:
- Ülkeye için çok hayırlı işler yapmışlığın vardır. Şöyle güzel, toprağı bereketli ve kalkınmış bir köy beğen; orayı sana vereyim. Ailenle, akrabalarınla beraber orada yaşarsın.
Vezir:
- Hünkarım, kerem buyurdunuz, lütfettiniz!... Ancak izniniz olursa ben kalkınmış bir köy değil, virane bir köy isterim. Orada hem oturayım, hem de orayı imar edip düzenini kurayım.
Diye ricada bulundu... Padişah vezirin isteğini kabul etti ve adamlarına, eski başvezirin oturması için virane bir köy bulunmasını emretti.
Hükümdarın adamları ülkeyi en ücra yerlerine kadar dolaştılar fakat başvezirin istediği gibi imara muhtaç bir yer bulamadılar. Bunu da gelip hükümdara haber verdiler. Padişah eski başvezirini tekrar huzuruna çağırttı:
- Ülkede istediğin gibi virane bir yer yokmuş. Ne yapacağız şimdi?
Eski başvezir:
- Efendimiz, ben ülkenizde virane bir yer olmadığını zaten biliyordum. Çünkü; ben uyku ve istirahatımı terketmek, gecemi gündüzüme katmak pahasına ülkenin her yanını bizzat imar ettirdim. Amacım bunu sizin de öğrenmenizdi. Ayrıca uyarmak istedim ki; benim yerime atayacağınız başvezir, ülkenizin bugünkü durumunu daha ileriye götürmese bile geriletmesin.
Eski başvezirin açıklamasından sonra büyük bir hata yaptığını anlayan padişah; azlettiği başveziri hemen tekrar eski görevine atadı.

BU DÜNYADA EN GÜZEL ŞEY NEDİR?

İstanbul'un Laleli semtini bilirsiniz. Laleli'de yine bu isimle anılan tarihi bir cami vardır. Bu semt ve cami hakkında anlatılan ilginç de bir öykü vardır.
Laleli Camii'ni Sultan III. Mustafa yaptırmıştır. Sultan Mustafa bu camii yaptırırken; bu semtte Laleli Baba namında bir din büyüğünün yaşadığını, gerçek bir mürşit olduğunu, hikmetli sözler söylediğini öğrendi. Padişah bu zatla görüşmek, söz ve sohbetinden yararlanmak istedi. Cami inşaatını denetlemeye geldiği bir gün, adamlarına Laleli Baba ile görüşmek istediğini bildirip davet ettirdi. Padişahın buyruğu hemen Laleli Baba'ya ulaştırıldı. O da hemen davete icabet etti.
Uzun uzun sohbet ettiler. Padişah, Laleli Baba'nın sohbetinden çok memnun kaldı. İçinde bu zatla sık sık görüşme arzusu uyandı. Laleli'den ayrılacağı sırada, Laleli Baba'ya son bir soru sordu:
- Efendi Hazretleri, bu dünyada en güzel şey nedir acaba?
Laleli Baba cevap verdi:
- Bu dünyada en güzel şey, yiyip içtikten sonra sıkıntısız bir şekilde def-i hacetini (büyük hacetini) yapabilmektir.
Hükümdar bu cevabı hiç beğenmedi. Laleli Baba gibi büyüleyici konuşmalarıyla herkesi etkileyen bir zata da bu cevabı pek yakıştıramadı. Hatta biraz kaba buldu.
Padişah veda ederek maiyetiyle birlikte saraya döndü. Fakat bu ziyaretin ertesi günü şiddetli bir kabızlığa yakalandı. Bir türlü büyük hacetini yapamıyordu. Sarayın bütün ilgilileri ve hekimbaşı seferber oldular. Bilinen bütün tüm ilaç ve yöntemleri uyguladılar fakat fayda etmedi. Padişah kıvranıyordu... Maiyetten birinin aklına Laleli Baba geldi. O belki bu derde bir çare bulabilirdi? Zaten başka denenmedik bir yol da kalmamıştı.
Padişaha danışılıp görüşü alındıktan sonra padişahın adamları hemen Laleli Baba'ya gidip saraya buyur ettiler. Padişah doğum sancısı çeken bir kadından çok daha büyük acılarla kıvranıyordu.
- Laleli Baba söyle sende var mıdır bu derdin bir çaresi? Aman beni kurtar!
Laleli Baba:
- Ben sizi bu dertten kurtarırım kurtarmasına ama o kadar kolay değil. Karşılık olarak ne vereceksiniz?
Padişah:
- Laleli'ye yaptırdığım o camii sana hediye edeyim.
"Yetmez" dedi Laleli Baba. Hanlar, hamamlar... Hatta Sultan Mustafa, Laleli'yi tamamıyla ona vermeyi bile teklif etti. Laleli Baba bir türlü "Tamam", "Yeterli" demiyordu. En sonunda ağzındaki baklayı çıkardı:
- Ben sizi bu dertten kurtarmasına kurtarırım ama karşılığında saltanatı (padişahlığı) isterim.
Padişah kem küm etti ama sıkıntısı büyüktü. "Tamam" dedi. "Varsın saltanat senin olsun." Laleli Baba bir dua yaptı, padişahın sırtını sıvazladı. "Haydi git, kurtulacaksın!" dedi. Gerçekten kısa sürede padişah sıkıntısından kurtuldu. Kurtuldu ama saltanat da elden gitmişti. Şifa bulmanın sevincini, saltanatın elden çıkmasının üzüntüsü gölgeliyordu. Laleli Baba, padişahın üzgün haline anlamlı anlamlı bakıp dedi ki:
- Bir saltanat ki bir def-i hacete değişiliyor... Öylesine ucuz bir saltanat bize gerek değil. Al yine senin olsun!...

Kıssadan Hisse: Allah’ın verdiği de vermediği de güzeldir

8 MART PERŞEMBE (114.)

SARAY YOLUNDAKİ TAŞ

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuş, geçenleri izlemek için...
Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer gelmişler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girmişler. Pek çoğu kralı eleştirmiş: "Halkından bu kadar vergi alıyor ama yolları temiz tutamıyor" diyerek...
Sonunda bir köylü çıkagelmiş. Saraya meyve ve sebze getiriyormuş. Sırtındaki küfeyi yere indirip iki eli ile kayaya sarılmış ve ıkına sıkına itmeye başlamış. Sonunda kan ter içinde kalmış ama kayayı da yolun kenarına çekmiş. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereymiş ki, kayanın eski

yerinde bir kesenin durduğunu görmüş. Açmış ki bir de ne görsün, kese altın doluymuş. Bir de kralın notu varmış içinde... "Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diye yazıyormuş notta.

9 MART CUMA (115.)

BABANIN SON ÖĞÜDÜ

Bir adamın on iki erkek evladı varmış. Yıllarca çalışmış, didinmiş evlatlarını yetiştirmiş. Evlatlarına iyiyi, doğruyu, güzel ahlakı aşılamaya çalışmış. Ne yazık ki oğlanlar sürekli birbirleriyle didişiyorlarmış. Elbette ki kimseye kalmayan dünya ona da kalmayacakmış. Baba hastalanıp ölüm döşeğine düşmüş. Evlatları, babalarının başından bir an olsun ayrılmıyor; bir ihtiyacı, arzusu olursa yerine getirmek için birbirleriyle yarışıyorlarmış. Ancak birbirleriyle didinmeden de duramıyorlarmış.
Baba içlerinden birini çağırıp kardeşlerini toplamasını istemiş. Kısa sürede on iki evlat babalarının başına toplanmış. Baba, her birinin bahçeye çıkıp, birer tane odun getirmesini istemiş. Ne çok ince ne çok kalın. Evlatlar babalarının isteğine bir anlam veremese de; bahçeye çıkıp birer tane odun bularak getirmişler. Tam ihtiyar adamın istediği gibi "Ne çok ince ne çok kalın". Baba bir de ip isteyip; on iki evlattan gelen on iki odunu üst üste koyup birbirine gücü yettiğince bağlamış. "Şimdi" demiş, "Söyleyin bakalım bunu hanginiz kırabilir?" Evlatlar sırayla birbirine bağlı bu odunları kırmayı denemiş. En güçlüleri de kendisini en sona saklamış. En güçlüleri de odunları kıramayınca baba; "O odunları geri verin bakalım beceriksizler" demiş. Odunları alıp tüm gücünü toplayarak yatakta doğrulmuş. Odunları bağlayan ipi çözüp, hepsini teker teker kırmış. Evlatlar içlerinden "Bu şekilde biz de kırardık" diye geçirse de, saygılı birer birey olarak

yetiştirildiklerinden ses çıkarmamışlar. Baba saygıyla kendisine bakan evlatlarını teker teker süzüp, son öğüdünü vermeye başlamış:
- Bakın evlatlarım! Sizi her anlamda iyi birer evlat olarak yetiştirdim. Ama şu birbirinizle geçinememenize çok kızıyorum. Odun meselesine gelince; "Odunları bu şekilde biz de kırardık" diye düşündünüz değil mi? Evlatlarım hayat bir sınavdır bu da size, babanızın son sınavıydı. Gördüğünüz gibi birbirine bağlı odunları en güçlünüz bile kıramadı. Ancak odunları çözünce ne de kolay kırıldılar değil mi? İşte siz de hayatta bu odunlar gibi birbirinize tutunursanız sizi kimse ezemez, kıramaz. Ancak birbirinize sahip çıkmazsanız ipi çözülen odunlar gibi teker kırılırsınız. İşte bu babanızın size son öğüdüdür!

Kıssadan Hisse: Bölüşürsek tok olursa
Bölünürsek yok oluruz

12 MART PAZARTESİ (116.)

ÇATLAK KOVA

Çin'de bir adam, her gün omzuna koyduğu sopanın iki ucuna astığı büyükçe kovalarla, çalıştığı eve su taşırmış. Adamın su taşıdığı kovalardan biri çatlakmış. Sağlam kova içine doldurulan suyun tamamını eve ulaştırabilirken, çatlak kova yalnıca doldurulan suyun yarısını ulaştırabilirmiş. Bu durum aylarca devam etmiş. Adam her seferinde eve bir buçuk kova su taşıyabilmiş.
Kovalardan ise sağlam olanı görevini hakkıyla yerine getirmenin gururunu yaşarken, çatlak olan kova görevini yerine getiremediği için sürekli boynu bükük durmaktaymış.
Bir gün artık dayanamamış çatlak olan kova... Ve adama:
- Senden özür dilemek istiyorum! demiş.
"Neden?" diye sormuş adam. Kova:

- Aylardır gövdemde bulunan çatlak sebebiyle, görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Sen ise benim bu kusurumdan dolayı emeğinin tam karşılığını alamıyorsun.
Adam "Lütfen kendini suçlama!" demiş, "Lütfen eve dönerken yolun kenarındaki çiçeklere bir bakın!".
Kova yol boyunca, yol kenarındaki güzel çiçekleri izlemiş... Sonra da çiçeklerin sadece yolun bir kenarında olduğunu fark etmiş... Eve varıldığında ise yine eksik getirdiği sudan dolayı üzülmekteymiş...
Eve vardıklarında adam:
- Gördün mü? demiş kovaya... Yolda sadece senin tarafında çiçekler vardı. Ben senin kusurunu bilmekteyim, o yol kenarındaki çiçekleri de ben ektim. Senin kusurundur o güzel çiçeklere hayat veren... Ben de o çiçeklerle her gün patronumun sofrasını süslemekteyim. Senin kusurun olmasaydı o güzel çiçekler yetişmezdi, patronum da evinde böyle bir güzelliği yaşayamazdı.

13 MART SALI (117.)

YAŞAM VE KAHVE FİNCANI

Bir grup eski öğrenci, emekli hocalarını ziyarete gitmiş. İşlerinden ve sorunlarından söz etmişler. Hoca, iş yaşamında her biri önemli yerlere gelmiş eski öğrencilerine, kahve ikram etmek üzere mutfağa gitmiş. Biraz sonra değişik boy, renk ve kalitede birçok fincanın bulunduğu bir tepsiyle geri dönmüş.

Kimi porselen, kimi seramik, kimi cam, kimi plastik olan fincanları ve kahve termosunu masaya koyup, kahvelerini oradan almalarını söylemiş.
Tüm eski öğrenciler, kahvelerini alıp koltuklarına döndüğünde, hocaları onlara şunu söylemiş:
- Farkına vardınız mı bilmem. Zarif görünümlü, güzel, pahalı fincanların hepsi alındı, masada yalnızca ucuz ve basit görünümlü fincanlar kaldı. Elbette ki kendiniz için en güzelini istemek ve onu almak çok normal ama işte bu demin bahsettiğiniz problemlerinizin ve stresin nedeni. Hepinizin istediği fincan değil, kahve iken, bilinçli olarak her biriniz birbirinizin aldığı fincanları gözleyerek, daha iyi olan fincanları almaya uğraştınız. Yaşam kahveyse; iş, para ve mevki fincandır. Bunlar yalnızca yaşamı tutmaya yarayan araçlardır ama yaşamın kalitesi bunlara göre değişmez.

14 MART ÇARŞAMBA (118.)

HİÇ OLMAZSA SAFIM BELLİ OLUR

Kral Nemrud, İbrahim peygamber'in ateşte yakılması emrini verdikten sonra açıklık bir yere büyük bir odun yığını kurdurmuş. Sonra vermişler odunları ateşe. Alevler o kadar yükselmiş ki bulutların tutuşacağını sanmış çocuklar. Bütün hayvanlar da korkup kaçmışlar.

Askerler, İbrahim peygamber’i mancınıkla ateşin tam orta yerine atacaklarmış. Atacaklarmış ki Nemrud’un ne güçlü bir kral olduğunu görülsün, anlaşılsın, bir daha ona karşı gelmesin hiçkimseler.
Bu sırada bir karınca ağzında küçücük bir damla su ile koşa koşa ateşe doğru gidiyormuş. Hem de boyu göklere varan cehennem ateşine doğru. Gökte uçan ve gagasında ateşe atmak üzere bir dal parçası taşıyan bir karga onun bu telaşını görüp sormuş hemen; "Bu acelen nedir karınca, nereye böyle?" Ağzında bir damla su taşıyan karınca o bir damlayı ellerinin arasına alıp; "Duymadın mı?" demiş. "Nemrud, İbrahim peygamber’i ateşe atacakmış. Ben de o ateşi söndürme çapasıyla su götürüyorum. Bu sözleri duyan karga kendini tutamayarak kahkahalara boğulmuş. Sonra karga sormuş "Peki karınca, sen şu ateşe dönüp baktın mı hiç? Ne kadar büyük. Senin bir damla suyun ona ne yapabilir ki?". Su taşıyan karınca; "Olsun" demiş. "Hiç olmazsa safım belli olur!

Kıssadan hisse:

Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır. Hz Muhammed (SAV)
Haklıysan korkma Hakk seni korur. Hz Ali

15 MART PERŞEMBE (119.)

ACELE KARAR VERMEK

Köyün birinde bir yaşlı adam varmış. Çok fakirmiş ama Kral bile onu kıskanırmış... Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral bu at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış. "Bu at; sadece bir at değil benim

için... Bir dost... İnsan dostunu satar mı?" dermiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış: "Seni ihtiyar bunak, bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın" demişler...
İhtiyar: "Karar vermek için acele etmeyin!" demiş. "Sadece at kayıp" deyin, "Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez."
Köylüler ihtiyar bunağa kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş... Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler. "Babalık" demişler, "Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için, şimdi bir at sürün var.."
"Karar vermek için gene acele ediyorsunuz" demiş ihtiyar. "Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç. Birinci cümlenin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?" Köylüler bu defa açıkça ihtiyarla dalga geçmemişler ama içlerinden; "Bu herif sahiden salak" diye geçirmişler...
Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. "Bir kez daha haklı çıktın" demişler. "Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın" demişler. İhtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz" diye cevap vermiş. "O kadar acele etmeyin. Oğlumun bacağı kırıldı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez."
Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş. Köylüler, gene ihtiyara gelmişler... "Gene haklı olduğun kanıtlandı" demişler.
"Oğlunun bacağı kırık ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler, belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer..."
"Siz erken karar vermeye devam edin" demiş, ihtiyar. "Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Kıssadan hisse:

Acele etmek şeytandan yavaş yavaş yani düşünerek harekete etmek Allah'tandır. Hz Muhammed (SAV

KURBAĞA İLE AKREP

Akrep bir gün yiyecek ararken bir nehrin kenarına gelmiş. Karşıya geçecek bir yol bulamamış bir türlü. Bu sırada suda bir kurbağa görmüş. Kurbağaya kendisini karşıya geçirip geçiremeyeceğini sormuş. Kurbağa: "Sen beni sokarsın!" diyerek, kabul etmemiş. Akrep, kurbağaya söz vermiş onu sokmayacağına dair. Kurbağa da: "O halde çık sırtıma seni karşıya geçireyim" demiş. Akrep kurbağanın sırtına çıkmış, nehrin yarısına geliklerinde, akrep dayanamayıp kurbağayı sokmuş. Kurbağa son anlarında akrebe sormuş:
- Hani beni sokmayacağına dair söz vermiştin! Şimdi ben ölüyorum, ben ölünce sen de boğularak öleceksin!
Akrep de mahcup bir şekilde karşılık vermiş:
- Ne yapayım kurbağa kardeş? Bu benim doğamda var!

Kıssadan hisse:

İnsanların fıtratlarını, karakterlerini bilerek hareket edersek ne aldanırız ne de aldatırız.

BİN AYNALI TAPINAK

Hindistan'da yüksek bir dağın doruğuna yapılmış "Bin Aynalı Tapınak" adlı görkemli bir tapınak vardı. Günlerden bir gün bir köpek dağa tırmandı ve "Bin Aynalı Tapınak"a girdi. Tapınağın bir aynalı salonuna geçtiğinde bin tane köpek gördü. Korkarak tüylerini kabarttı, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı, korkutucu hırıltılar çıkararak dişlerini gösterdi ve bin köpek de tüylerini diktiler, kuyruklarını bacaklarının arasına alıp korkunç sesler çıkarıp dişlerini gösterdiler. Köpek paniğe kapılarak tapınaktan kaçtı. Köpek o andan itibaren bütün dünyanın tehlikeli, korkunç köpeklerle dolu olduğuna inandı.

Bir süre sonra, bir başka köpek gelip dağa tırmandı. O da tapınağın merdivenlerinden çıkıp "Bin Aynalı Tapınak"a girdi. Tapınağın bin aynalı salonuna geldiğinde bin tane köpekle karşılaştı ve çok sevindi. Kuyruğunu salladı, neşeyle oradan oraya zıpladı, köpekleri oynamaya çağırdı. Bin köpek de kuyruğunu sallayıp, neşeyle zıplayıp onu oyuna çağırdılar... Bu

köpek de tapınaktan çıktığında tüm dünyanın dost ve sevecen köpeklerle dolu olduğuna inanıyordu

20 MART SALI (122.)

SEVGİ, ZENGİNLİK VE BAŞARI

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlı adamı görünce önce duraksadı. Sonra; onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti. "Burada böyle oturduğunuza göre, üçünüz de kesinlikle acıkmış olmalısınız" dedi. "Lütfen içeri gelin, size yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Üç yaşlıdan biri, kadına, eşinin evde olup olmadığını sordu. Kadın, eşinin biraz önce çıktığını, şu anda evde olmadığını söyledi. Yaşlı adam, başını iki yana salladı: "Eşiniz evde değilse, biz de davetinizi kabul edemeyiz" dedi.
Akşam eşi geldiğinde kadın, karşı kaldırımdaki yaşlı adamlarla arasında geçen konuşmayı anlattı. "Senin evde olmadığını öğrenince, içeri girmek istemediler" dedi. Yaşlı adamların bu davranışlarını öğrenince, kadının eşi üzüldü. "Bir bakıversene dışarı" dedi. "Hâlâ oradalarsa, şimdi davet edebilirsin eve." Kadın kapıyı açar açmaz, karşı kaldırımdaki bembeyaz sakallı üç yaşlıyla yeniden karşılaştı. Eşim geldi, şimdi evde" dedi ve onlara davetini yineledi: "Yemeğimizi birlikte yemek için sizi şimdi davet edebilir miyim evimize?" Kadının davetine, yaşlılardan biri yanıt verdi: "Biz üçümüz birlikte gelemeyiz" dedi. Ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı: "Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, Zenginliktir" dedi. "Bu yanımda oturan arkadaşımın adı Başarı, benim adım ise Sevgidir." Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra Sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu: "Şimdi evinize gidin ve eşinizle baş başa verip, bir karara varın dedi. "İçimizden yalnızca birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin, kararınızı bize bildirin."
Kadın, Sevgi’nin önerisini eşine anlattığında adam, sevinçten göklere fırladı. "Aman ne güzel, ne güzel" dedi. "Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden Zenginlik'i davet ederiz ve evimiz de bir anda Zenginlik'e kavuşmuş olur. Eşinin kararı, kadının hiç de hoşuna gitmedi. "Başarıyı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?" dedi.
Kayınvalidesiyle, kayınpederinin bu konuşmasına, içerideki odada bulunan gelinleri de kulak misafiri olmuştu. Koşarak içeri girdi ve o da kendi önerisini söyledi: "En doğru karar, Sevgi'yi davet etmek değil midir?" dedi. "Düşünsenize, evimiz bir anda Sevgi'ye kavuşacak.' Gelinin bu önerisi, kayınpederinin de, kayınvalidesinin de çok hoşlarına gitti.
"Tamam, en doğru karar bu olacak dediler. "Sevgi'yi davet edelim..."

Kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu: "İçinizde hanginiz Sevgi'ydi?" dedi. "Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun..." Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşları da ayağa kalktılar ve Sevgi'nin arkasından, onlar da eve doğru yürümeye başladılar. Kadın, büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, Zenginlik'le Başarı'ya sordu: "İnanamıyorum siz de geliyorsunuz?" dedi. Kadının bu sorusuna, üç yaşlı birlikte yanıt verdiler: "Eğer içimizden yalnızca Zenginlik'i ya da Başarı'yı davet etmiş olsaydınız, davet edilmeyen ikimiz dışarıda bekleyecektik" dediler. "Fakat siz Sevgi'yi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize." Ve kadının "Niçin?" diye sormasını beklemeden, Zenginlik ve Başarı sözlerini şöyle sürdürdüler:
"Çünkü Sevgi'nin olduğu her yerde, biz Zenginlik ve Başarı da her zaman, onun yanında oluruz."

21 MART ÇARŞAMBA (123.)

KUŞ, İNEK VE KEDİ

Bir kuş soğuk bir kış gününde yiyecek bulabilmek için kanat çırpıp duruyormuş. Hava o kadar soğukmuş ki minik kuş dayanamayıp karın üstüne düşüvermiş. Çaresiz, soğuk karın üstünde ölümü beklemeye başlamış...
Bir süre sonra oradan geçen bir inek geçerken kuşun üzerine pislemiş. Kuş öyle sinirlenmiş ki; kanatları donmuş olmasa, kalkıp ineğe saldıracakmış!?. Ancak kuş birden fark etmiş ki; üzerini örten pisliğin sıcaklığı ile kanatlarındaki buzun çözülmesine vesile olmuş. Ve yaşama geri dönmüş.

Kuş yaşama dönmenin sevinciyle neşe içinde şakımaya başlamış. Yalnız öyle sesli ötüyormuş ki; sesi uzaklardan geçen, günlerce aç kalmış bir kedinin kulağına kadar gitmiş. Kedi pisliği eşeleyerek kuşu çıkarmış. Kuş pislikten kurtulduğuna çok sevinmiş. Tam kediye teşekkür edecekmiş ki; kedi onu yemiş

Bu hikâyeden çıkarılabilecek dersler:
Üstünüze her pislik atanı düşman sanmayın!
Sizi pislikten çıkaranı hemen dostunuz sanmayın!

22 MART PERŞEMBE (124.)

GÜL YAPRAĞI

Uzakdoğu'da bir Budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu. Burada geçerli olan incelik; anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmekti. Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı, kapıda öylece durdu ve bekledi. Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda ne vurulacak bir tokmak ne çalınacak bir zil vardı.

Bir süre sonra kapı açıldı... İçerdeki Budist, kapıda duran yabancıya baktı... Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı. Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu. Budist bir süre kayboldu, sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı. Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demekti. Yabancı tapınağın bahçesine döndü, aldığı bir gül yaprağını kabın içindeki suyun üstüne bıraktı. Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı. İçerideki budist saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı. Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı

23 MART CUMA (125.)

EZANLA NAMAZ ARASI

Torunu, bembeyaz sakallı, nur yüzlü dedesine merakla sorar:
“Dedeciğim! Bir insanın ömrü ne kadar olur?”
Dede tatlı bir gülücükle:
“Ezanla namaz arası kadar yavrucuğum.” deyince torun:
“Nasıl yani, ömür bu kadar kısa mı?”
“Evet yavrum. Ömür, namazsız ezanla, ezansız namaz arası kadardır.” diye dede biraz daha açar ilk sözünü. Torun yeniden sorar:

“Namazsız ezan ve ezansız namaz” ne demek dedeciğim?
Dede torununa şefkatle açıklar:
“Bak yavrum, geçen hafta komşumuzun çocuğu doğdu. O çocuğun kulağına ben ezan okudum, hatırladın mı?”
– Evet, dedeciğim.
– İşte o ezanın namazı yoktur, sen de gördün ki namaz kılmadık.
– Haklısın dedeciğim, şimdi fark ettim.
– Pekiyi geçen ay dayın vefat ettiğinde onun cenazesini bizim camiye getirdiğimizde sen de vardın. Hatırlarsan dayın için cenaze namazı kıldık hep beraber.
– Evet dedeciğim, yengem çok ağlamıştı.
– Dikkat ettiysen o namaz için ezan okunmadı, çünkü cenaze namazının ezanı olmaz. Aslında cenaze namazının ezanı merhum dayın doğduktan sonra minik bir bebekken kulağına okunmuştu diye düşünebilirsin. İşte yavrum hayatımız bu namazsız ezanla başlar ve bu ezansız namazla sona erer, ama bu sona eriş bir başka başlangıca işaret eder.
“Hayat, Ezanla namaz arası kadar sürer ”Sakin sana verilen ömür sermayesini ziyan etme yavrucuğum. Ömrünü hayırlı işlerle dolu dolu geçir, bir nefes bile boşluk bırakma!

26 MART PAZARTESİ (126.)

İPİN HESABI

Zenginin biri ölümden ve kabirdeki yalnızlıktan çok korkuyormuş. "Öldüğüm geceyi kim kabre girerek sabaha kadar benimle geçirirse

servetimin yarısını ona bağışlıyorum" diye vasiyet etmiş. Öldüğünde "Kim birlikte kabre girip sabahlamak ister?" diye araştırmışlar. Kimse çıkmamış. Nihayet bir hamal, "Benim sadece bir ipim var, kaybedecek bir şeyim yok. Sabaha kadar durursam zengin olurum." diye düşünerek kabul etmiş. Vefat eden zengin ile birlikte defnetmişler. Sorgu sual melekleri gelmiş. Bakmışlar kabirde bir ölü, bir canlı var. "Nasıl olsa bu ölü elimizde... Biz şu canlı olandan başlayalım" demişler ve hamalı sorgulamaya başlamışlar. "O ip kimin? Nereden aldın? Niye aldın? Nasıl aldın? Nerelerde kullandın?" Sabaha kadar sorgu sual devam etmiş, adamın hesabı bitmemiş. Sabahleyin kabirden çıkmış.

- Tamam, servetin yarısı senin, demişler. Aman, demiş hamal, istemem, kalsın. Ben, sabaha kadar bir ipin hesabını veremedim. O kadar servetin hesabını nasıl veririm?

Hayatını ve hayatın içerisinde istifade edilen lütufların hesabını vermek hafife alınacak şey değildir.

27 MART SALI (127.)

EDEN BULUR

Hz. İsa, bir gün yolda yürürken bir gencin, aksakallı, ihtiyar bir adamı tekmeleyerek sürüklediğini gördü Hz. İsa, ihtiyarın bu durumuna çok acır. Hemen koşarak onu kurtarmak ister. Fakat ihtiyar kendisine engel olur ve şöyle der:
- Lütfen dokunmayın, ne olur dokunmayın, beni tekmelesin.
Ben de zamanında babamı, burada, aynı şekilde tekmelemiştim.
Bu genç benim oğlumdur.
Benim babama yaptığımın aynısını, şimdi öz oğlum bana yapıyor. Babama yaptıklarımın intikamını alıyor

Kıssadan hisse :

Evladından bekleyeceğin şey babana yaptığın şeydir.

28 MART ÇARŞAMBA (128.)

DOĞRULUĞUN SONU BÖYLE OLUR

Adam, Harem-i Şerif'in kapısında hep aynı duayı okuyordu:
- Ey doğrulara yardım eden, haramdan kaçınanları koruyan!..

Ona 'Sen başka dua bilmez misin?' dediler. O şöyle açıklama yaptı bu duayı tekrar etme sebebi olarak:
- Ben Beyt-i Şerif'i tavaf ederken ayağıma takılan şeyi eğilip aldım. Bir de baktım ki, içinde bin altın bulunan bir kese. Şeytanımla imanım mücadeleye tutuştular. 'Bin altın çok para, senin bütün ihtiyaçlarını karşılar.' dedi şeytanım. İmanım ise, 'Bu haramdır, boşuna saklama, sahibini bul, teslim et.' dedi. Ben böyle mücadele içinde iken birinin sesi duyuldu.
- Burada içinde bin altınım bulunan kesem kaybolmuştur. Kim buldu ise versin, ona otuz altın müjde vereyim. Bin haramdan, otuz helal hayırlıdır, diyerek keseyi sahibine teslim ettim. O da bana otuz altın verdi. Bunu alıp bakırcılar çarşısında gezerken bir Arap kölenin bu paraya satıldığını görünce hemen satın aldım. Bir müddet sonra bu kölenin yanına bir kısım Araplar gelip gizlice konuşmaya başladırlar. Köleden ne konuştuklarını sordum. Saklamayıp aynen anlattı: - Ben Mağrip sultanının oğluyum. Babam, Habeş melikiyle cenk edip savaşı kaybetti, beni de esir alıp buralarda sattılar. Babam bunları göndermiş, elli bin altın da vermiş ki, beni satın alıp götürsünler. Sen bana çok iyilik ettin, kendi evladın gibi baktın. Bundan dolayı memnun oldum. Bunlar beni satın alacaklar sakın az altına razı olma, elli bin altına sat beni. Dediği gibi oldu. Elli bin altına sattım köleyi. Bu kadar büyük sermaye ile bir kısım mallar alıp Bağdat'a gittim. Orada açtığım dükkanda mallarımı satıyordum. Bir tanıdığım gelip, 'Meşhur tüccar dostum vefat etti, ay gibi güzel kızcağızı yetim kaldı gel bunu sana alalım.' dedi. Ben de kabul ettim. Çeyiz olarak birtakım tabakların üzerinde içi altın dolu keseler vardı. Hepsinin üzerinde de biner altın yazılı iken birinin üzerinde dokuz yüz yetmiş altın yazılıydı. Bunun sebebini sorduğumda kızcağız dedi ki: - Babam bu keseyi Harem-i Şerif'te kaybetmiş, bulan bir helalzade keseyi verince otuz altını ona müjde vermiş, geride kalan altındır içindeki. Bunun üzerine ben Allah'a hamd ve şükürde bulundum, bunlar hep doğruluğun, iyiliğin bereketi, diyerek olayı kızcağıza anlattım. Mutluluğumuz daha da perçinlenmiş oldu

SERVETLE ÖVÜNMEK

Harun Reşit ile Şakik-i Belhî Hazretleri sohbet ediyordu. Bir ara Hazret:
- Ey Halife! Farz et ki büyük bir çölde kaybolmuşsun. Susuzluktan ölmek üzeresin. O anda birisi gelip elindeki su dolu kırbayı sana satmak istese kaç para verirsin? diye sordu.

Halife gülerek:

- Ne kadar isterse veririm, dedi.
- Peki, o suya karşılık servetinin yarısını istese verir misin?
- Veririm.

Hazreti Şakik, "Doğru söyledin" dedi ve devam etti:
- Ey Halife! Diyelim ki servetinin yarısı ile o suyu alıp içtin ve bir müddet daha yaşama imkanı buldun. Fakat az sonra içtiğin suyu çıkarman gerekir. Ama buna muvaffak olamasan, bütün uğraşmalarına rağmen idrarını yapamasan ve adeta ölecek hale gelsen, o anda yine birisi karşına çıkıp: "Seni tedavi edebilirim, ancak servetinin öbür yarısını isterim" dese, ne dersin?

Halife hiç düşünmeden:
- Elbette razı olurum, dedi.

Bunun üzerine Şakik-i Belhî:
- Öyleyse Ey Emirü'l Mü'minin! Önce içtiğin, sonra da idrar yolu ile dışarı attığın bir yudum su kıymetinde bile olmayan servetine sakın güvenme! Hiç kimseye karşı mal, mülk ve servetinle övünme, buyurdu.* * *

Evet, insan gelirken beraberinde olmayan, giderken de beraber götüremediği servetine güvenmemeli, yıkılabilir dünyada kazandığı gibi her an kaybedebileceğini de unutmamalı, servetin kendisini değiştirmesine fırsat vermemelidir. Bir deprem, nice mamureleri bir anda virane haline getirebilir

Kıssadan hisse :

Dünyasına dünyasına
Adanma dünyasına
Dünya benim diyenin
Gittik dün yasına

ZORBA İLE AVCI

Vakti zamanında zayıf nahif bir avcı deniz kenarına balık avlamaya gider. Epey bir zaman oltasını suların karanlığında dolaştırdıktan sonra en nihayet kısmetine bir tek balık yakalar.
Balık avcısı kısmetine razı olan bir eda ile gülüş cümbüş, sıcak aile yuvasına, çocukların yanına dönerken yolda rastladığı gözü pek bir zorbanın hücumuna uğrar. Zorba bütün yalvarış ve yakarışlarına bakmaksızın, onun çocuklarını sevindireceği bir tek balığını yakaladığı gibi elinden alıp yollanır. Zavallı avcı da arkasından bakakalır.
Bütün bir gün boyu avlanmasının karşılığında tutabildiği bir tek balığını, bir zorba sadece kendisinden güçlü kuvvetli olduğu için zorla elinden almıştır. O emek vermiştir, fakat eli boş dönmekte, zorba ise hiçbir zahmete katlanmaksızın, sadece bilek kuvvetiyle hazıra konmakta. Bir yanda çalışan, fakat eli boş dönen; öbür yanında çalışmadan elini dolduran!
İşte balık avcısı kafasında böylesine düşüncelere at oynattırırken kılı kırk yaran yüce Allah'ın adaletine sığınarak basar bedduayı. "Ey Rabbim!" der. "Beni zayıf nahif yarattın, o zorbayı ise güçlü kuvvetli. Hatta o kadar ki kendi öz emeğimle yakaladığım bir tek balığımı zorla elimden aldı. Ne olur, yaratıklarından birini ona musallat et de ondan benim hakkımı alsın! ve ona öyle bir ders ver ki, tüm Müslümanlara ibret teşkil etsin."
Zavallı balıkçı beddua ede dursun. Zorba, balıkla evine döner ve balığı iyice bir pişirtir. Sofraya konduğunda iştahlı iştahlı yemeğe başlar. Doha henüz bir parça koparmak üzere iken, Allah'ın hikmeti, parmağına bir kılçık batıverir. Zorba, yemeği Yemeği bırakmış derin bir acı saran parmağının derdine düşmüştür. Mikrop kapan parmağın yarası öylesine hızla gelişir ki, kısa süre içinde bütün kolunu kaplar. Artık kol kangren olmak üzeredir. Nereye başvursa bir derman bulamaz.
İşte zorba, bir balık çalmanın neticesinde başına gelen belanın yakıcı ıstırabıyla yanıp tutuşurken bir gece rüyasında ilâhî bir ses duyar: "Ses der ki: "Ey zorba, git çaldığın balığın sahibini bul ve ona hakkını ver ki sen kangrenden kurtulasın."
Sabah olup da uyanınca zorbanın ilk işi balığın sahibini bularak ona elinden zorla aldığı balık karşılığında

hakkı olan parayı ödemek ve onunla helalleşmek oldu. Ondan sonra da kolu iyileşerek eski sıhhatine kavuştu

Kıssadan hisse : Hakk yenir ama hazmedilmez.

2 NİSAN PAZARTESİ (131.)

KÜÇÜK DE OLSA BİR İYİLİK YAPAR SENİ BELKİ CENNETLİK

Evliyaullahtan bir zat vefatetti. Bu zatı dostlarından birisi rüyasında gördü.
-Yâ Hazret! Rabbin sana nasıl muâmele etti? diye sordu.o zat-ı muhterem: söyle cevap verdi:
-Rabbimin huzurunda bir kediyi ısıtmak için kucağıma alıp sardığımdan dolayı yüksek dereceye eriştim. Bana söyle denildi:
-Ey sevgili, merhametli kulum! Hani falanca gün falanca yerde yağmurda, karda kalmış tir tir titreyen bir kedi görmüştün de onu soğuktan kurtarmak için kucağına alıp ısıtmıştın.
İşte bu büyük dereceye kavuşman o merhametinin karşılığıdır

Kıssadan hisse: Bir çocuk kurduğu tuzakla bir kuş yakalamıştı. Kuşun çırpınışlarını gören kişi çocuğa para vererek kuşun özgür olmasını sağladı. Allah bu kişiyi cennetine koydu. Bu kişi kimdi biliyor musunuz? Hz Ömer

3 NİSAN SALI (132.)

KARŞISINA ÇIKAN LEŞ

Bir peygamber bir gece şöyle bir rüya gördü:
Rüyasında kendisine denildi ki; Sabahleyin çıkan ilk şeyi ye; ikinci şeyi sakla; üçüncü şeyi kabul et; dördüncü şeyi meyus etme ve beşinci şeyden de kaç, uzak dur”
Sabah olunca karşısına çıkan ilk şey yüksek bir dağ olunca önce biraz tereddüt ederek ne yapacağını şaşırdı. İçinden “Nasıl olur? Rabbim bunu yememi emretti” dedi. Fakat daha sonra “Allah bana yapamayacağım şeyi emretmez” diyerek yemek kasdıyla dağa doğru yürümeye başladı. Fakat dağa yaklaştığında küçüldüğünü , iyice yanına varınca da baldan tatlı bir lokma haline geldiğini görerek onu yiyiverdi ve arkasından da Allah’a hamdetti.
Bir süre yürüdükten sonra karşısına bir altın tas çıktı. “Bana bunu saklamam emredilmişti” diyerek altın tası yerde kazdığı yere gömdü. Fakat biraz ilerledikten sonra dönüp arkasına baktığında altın tasın yine meydana çıktığını gördü. Bunun üzerine geri dönüp onu yeniden gömdü. Aynı şeyi iki veya üç defa yapmak zorunda kaldığı halde biraz yürüdükten sonra geri dönüp bakınca altın tasın yine meydana çıktığını gördü. Fakat “ben Rabbimin emrini yerine getirdim” diyerek artık geri dönmedi.
Biraz daha yürüyünce bir kuşla karşılaştı. Kuşu bir doğan kovalıyor ve yakalamaya çalışıyordu. Bu yüzden kuş kendisine “ey Allah’ın peygamberi beni kurtar dedi”. O da kuşun dileğini kabul ederek onu yerine koyup sakladı. Fakat az sonra doğan karşısına dikilerek “ey Allah’ın peygamberi, karnım acıkmıştı, onun için sabahtan beri bu kuşu kovalıyordum ve az önce onu yakalamak üzereydim. Beni rızkımdan ümitsiz bırakma” dedi. Doğanın bu sözleri karşısında peygamber ne yapacağını şaşırdı. İçinden “karşılaştığım üçüncü şeyi kabul etmem emredilmişti, ettim. Karşılaşacağım dördüncü şeyi de hayal kırıklığına uğratmamam emredildi. Karşıma çıkan dördüncü şey bu doğan olduğuna göre şimdi ne yapayım?” diye içinden geçirdi. Bir süre düşündükten

sonra bıçağı eline alıp kendi budundan bir parça keserek doğana doğru attı. Doğan da kendisine atılan eti kaparak uçup gitti. Arkasından yeninde sakladığı kuşu da salıverdi.
Yoluna bir süre daha devam edince karşısına beşinci olarak bir leş çıktı. Peygamber almış olduğu emir uyarınca bu leşten hızla uzaklaştı:
Gece olunca "ya Rabbi, bana emrettiklerini yaptım. Şimdi bana bunların mahiyetlerini açıkla" diye dua ederek uykuya daldı. Bunun üzerine rüyasında kedisine şöyle dendi:
– İlk karşına çıkıp da yediğin şey: öfkedir. O işin başında dağ gibidir, fakat sabrederek baskı altına alınca baldan tatlı olur
İkinci karşılaştığın şey, iyi ameldir. Onu ne kadar saklarsan sakla, yine açığa çıkar.
Üçüncü karşılaştığın şeyin manası şudur: Sana emanet edilen şeye hıyanet etmemelisin.
Dördüncü olarak karşılaştığın şey: sana biri senden bir şey isteyince onun dileğini yerine getirmeye çalışman gerektiğini, bu yolda gerekirse muhtaç olduğun bir şeyi bile feda etmen icap ettiğini hatırlatmak içindi.
Beşinci olarak karşılaştığın şey, gıybettir. Başkaları hakkında gıybet edenlerden uzak dur."

4 NİSAN ÇARŞAMBA (133)

İYİLİĞİN KARŞILIĞI veya SİZ HANGİSİSİNİZ?

Devesine binmiş olarak çölü aşmaya çalışan bir bedevî, yolda dudakları susuzluktan kurumuş yaya bir adama rastlamış. Yaya adam bedevîyi görünce ondan su istemiş. Bedevî de insanlık edip devesinden inmiş ve ona su vermiş. Kana kana su içen adam susuzluğunu giderdikten sonra, birden bedevîyi itmiş ve deveye atladığı gibi kaçmaya başlamış. Bu duruma hayret eden bedevî, arkasından şöyle seslenmiş:

-“Hey yolcu! Tamam deveyi al git, ama senden bir ricam var. Sakın bu olayı başkasına anlatma!”Bu isteği tuhaf bulan hırsız adam biraz duraklamış ve nedenini sormuş. Bedevînin verdiği cevap ilginçmiş. Şunu söylemiş:
-“Eğer bunu başkasına anlatırsan, bu her yerde duyulur ve insanlar bir daha çölde susuz kalmış birini gördüklerinde ona yardım etmezler.”
*İyiliğe karşı iyilik, herkesten beklenen doğal bir davranıştır. İyiliğe karşı kötülük, insanlıkla bağdaşmayan ahlak dışı bir tutumdur. Kötülüğe karşı iyilik ise,sadece seçkin ve erdemli insanların işidir.**Siz hangisisiniz?**

5 NİSAN PERŞEMBE (134.)

YOLDAN EN GÜZEL GEÇMEK

Bir kral halkı için geniş bir yol yaptırmaya karar verdi. Yapımı tamamlanan yolu halka açmadan önce, bir yarışma düzenlemeye karar verdi. İsteyenin bu yarışmaya katılabileceğini ilan ettiren kral, yoldan en güzel geçecek kişiyi belirleyeceğini söyledi. Yarışma günü, insanlar akın ettiler. Bazıları en güzel arabalarını, bazıları en güzel elbiselerini getirmişti: Kadınlardan kimileri saçlarını en güzel biçimde yaptırmıştı, kimi de

yanlarında en güzel yiyecekleri getirmişti. Gençlerden bazıları spor kıyafetler içinde yol boyunca koşmaya hazırlanıyordu.
Nihayet, tüm gün insanlar yoldan geçtiler, fakat yolu kat edip tekrar kralın yanına döndüklerine hepsi aynı şikâyette bulundu: Yolun bir yerinde büyükçe bir taş ve moloz yığını vardı ve bu moloz yığını yolculuğu zorlaştırıyordu.
Günün sonunda yalnız bir yolcu da bitiş çizgisine yorgun argın ulaştı. Üstü başı toz toprak içindeydi, ama krala büyük bir saygıyla yönelerek elindeki altın kesesini uzattı:
“Yolculuğum sırasında, yolu tıkayan taş ve moloz yığınını kaldırmak için durmuştum. Bu altın kesesini onun altında buldum. Bu altınlar size ait olmalı.”
Kral gülümseyerek cevap verdi:
‘O altınlar sana ait delikanlı.’
”Hayır, benim değil. Benim hiçbir zaman o kadar çok param olmadı.”
“Evet” dedi kral. “Bu altınları sen kazandın, zira yarışmanın galibi sensin. Yoldan en güzel geçen kişi sensin. Çünkü, yoldan en güzel geçen kişi, ardından gelenler için yoldaki engelleri kaldıran kişidir.

Kıssadan hisse:

İmanın en küçük belirtisi yolda insanlara zarar veren şeyi yoldan kaldırmaktır.

6 NİSAN CUMA (135.)

ELMANIN HAKKINI ÖDEMEK

İmam-ı Azam Hazretleri, Hanefi mezhebinin imamıdır. Babası, Sabit isminde takva sahibi bir zattır.
Sabit Hazretleri, birgün bir akar suyun kenarına abdest almak için gitmişti. Abdeste başlayacağı sırada, yukardan aşağı suyun üzerinde yüze yüze gelen bir elma gördü. Elma yaklaşınca, uzandı ve aldı. Belli ki, biraz yukarda bulunan bir bahçedeki ağaçtan kopup düşmüştü. Bu taze elmayı canı istedi. Aldı ve ısırdı. Tam ısırmıştı ki aklına bir şey geldi. Peki bu elma kendisine helal miydi? Derhal ağzından çekti. Çekti ama, o ısırmadan dolayı

boğazına birkaç damla elma suyu gitmişti. Bunu daha önce niçin düşünmediğine çok pişman oldu. Kendisine ait olmayan bir elmayı asla ısırmamalıydı.
Bu elmanın yenilmesi de suyu da bana helal değildi. Yanlış yaptım. Gidip sahibini bulmalı ve sahibinden helallık dilemeliyim, diye düşündü. Suyun geldiği tarafa doğru yürümeye başladı. Biraz yukarda, bir elma ağacının akan suya doğru eğildiğini gördü. Dalları elma doluydu. Anlaşılmıştı. Bu elma buradan düşüp kendisinin yanına kadar gelmişti.
Bahçeye girdi ve bahçe sahibini buldu. Durumu ona anlattı ve:
– Bana hakkınızı helal ediniz. Bilmeden, düşünmeden elmanızı ısırmış oldum, dedi.
Bahçe sahibinin şartı vardı.
– Bana iki sene hizmet edersen o zaman düşünürüz, dedi.
Sabit Hazretleri adamın şartını kabul edip başladı hizmet etmeye. İki sene boyunca adama hizmette bulundu. İki sene sonunda:
– Hakkınızı helal edecek misiniz, iki senedir size hizmet ediyorum, dedi.
Bahçe sahibinin şartları bitmemişti. Dedi ki:
– Benim bir şartım daha var. Onu da yerine getirirsen hakkımı helal ederim. O da şudur:
Bir kızım var. Elleri çolak, gözleri kör, ayakları topal, kulakları sağırdır. Hakkımın sana helal olması için, bu kızımla evlenmen lazım.
Düşündü … Ahirette Allah huzurunda suçlu durumda kalmak, böyle bir kızla evlenmekten zordur, dedi ve kabul etti.
Düğün yapılıp odaya girdi. İçeri girince baktı ki, her tarafı sağlam ve oldukça güzel bir kız, karşısında. Hemen dışarı çıktı. Niçin çıktığını sordular, anlattı:
– Herhalde bir yanlışlık var. Bana söylenen kız sakat olması lazımdı, dedi.
Kayınpederi dedi ki:
– Evladım, benim kızımın gözleri kördür, hiç harama bakmamıştır. Kulakları sağırdır, hiç haram dinlememiştir. Elleri çolaktır, hiç harama el uzatmamıştır. Ayakları kötürümdür, hiç harama adım atmamıştır. Tereddüt etme, o senin helalindir.
İşte İmam-ı Azam Hazretleri, bu anne ve babadan dünyaya gelmiştir

CEHENNEM 9 NİSAN PAZARTESİ (136.)

Abbasi’lerin ünlü halifesi Harun Reşid zamanında yaşamış olan Behlül Dana (VIII. yüzyıl) dönemin evliyalarındandı. Zaman zaman aklından zoru olan kimselere has tavırlar takınır, herkes de bundan dolayı kendisini deli sanırdı. Ama bunu maksatlı yapardı. Behlül Dana hazretleri daima Harun Reşid’in yakınında bulunur, çeşitli sebepler hasıl ederek onu uyarırdı. Bir gün Behlül Dana hazretleri, üstü başı toz toprak içinde uzun bir yolculuktan gelmiş olmanın belirtileri ile Harun Reşid’in huzuruna çıktı. Harun Reşid sordu:

– Bu ne hal Behlül, nereden geliyorsun?

– Cehennemden geliyorum ey hükümdar.

– Ne işin vardı cehennemde?

– Ateş lazım oldu da ateş almaya gittim.

– Peki, getirdin mi bari?

– Hayır efendim getiremedim. Cehennemin bekçileriyle görüştüm, onlar “Sanıldığı gibi burada ateş bulunmaz, ateşi herkes dünyadan kendisi getirir” dediler

MEZARLIK TAŞI YAZISI

Birisi Behlül-i Dânâ’ya gidip;

“Ey Behlül! Oğlum vefât etti. Kabir taşına ne yazayım.” dedi. Behlül hazretleri buna gülüp;
“Dün altımda olan çimenler bugün üstümde yeşerdi. Ey yolcu, bil ki şu toprak, günahlardan başka her şeyi örtmektedir,yaz.” dedi.

-

11 NİSAN ÇARŞAMBA (138.)

BU KAPIYA GELECEK

Bir gün Behlül-i Dânâ’nın evine hırsız girmiş, evde ne bulduysa götürmüştü. Doğruca kalkıp kabristânlığa gitti ve kapısına oturdu. Bunun farkına varanlar başına toplanıp;
“Niçin hırsızın peşinden gitmedin de buraya geldin?” dediler. Onlara;
“Yolunu şaşırmış o adamcağızı burada bekliyorum.” diye cevap verdi.
Bu söze oradakiler kahkaha ile güldüler ve;
“Hay Allah iyiliğini versin, o adamın burada işi ne?” dediler.
Bunun üzerine Behlül hazretleri;
“Siz hiç merak etmeyin o mutlakâ bu kapıya gelecek. Ecel onu buraya getirecektir.”
buyurdu. Bu sözler üzerine herkes derin düşüncelere daldı.

Kıssadan hiise: Bir gün öleceğimizi bilelim ve ona göre yaşayalım.

12 NİSAN PERŞEMBE (139.)

TAŞ KAFA, BOŞ KAFA, HOŞ KAFA

Behlül Dânâ, bir mezarlıkta bulduğu üç kuru kafayı zembiline koymuş ve pazara getirip "Satıyorum" diye bağırmaya başlamış.
-Satıyorum, alan var mı?
Meraklılar başına toplanıp fiyatını sormuşlar:
-"Birincisi parasız, ikincisi ise sudan ucuzdur", demiş.
-Ama üçüncüsünü hiç sormayın… O, ağırlığınca paradır.
Sebebini merak etmişler. Birincisini gösterip:
-Bu gördüğünüz "Taş kafa"dır demiş, nasihata bile yanaşmazdı. O yüzden beş para etmez.
İkincisi de "Boş kafa"dır, nasîhat istemesine rağmen onları tutmazdı; üç-beş kuruş verenin elinde kalır.
Üçüncüsü ise "Hoş kafa"dır ki, buna "Kâmil kafa" da diyebiliriz. Hem ameli, hem de ihlâsı vardı; hedefi ise Allah rızasıydı. O yüzden kurusu bile altın değerindedir

Kıssadan hisse: Büyüklerimizin dediklerine kulak vermeli ve hayatımızda da uygulamalıyız. Atalarımız Ulu sözü dinlemeyen köpek gibi uluyakalır, demiştir.

13 NİSAN CUMA (140.)

HURMA

Hz. Hüseyin r.a. bir adamın kendisi hakkında hoşlanmadığı bir şeyler konuştuğunu öğrenir. Bunun üzerine, içi taze hurmalarla dolu bir tepsi hazırlayıp adamın evine gelir ve kapıyı çalar.
Kapıyı açan adam, Hz. Hüseyin'i bir tepsi hurma ile karşısında görünce hayret eder. "Ey Peygamber torunu! Bu nedir?" diye sorar.
Hz. Hüseyin de şöyle der:
"Bunu al, sana getirdim. Hakkımda kötü konuşarak iyiliklerini bana hediye ettiğini öğrendim; ben de

yaptığın iyilik karşılıksız kalmasın diye sana bunları getirdim.

16 NİSAN PAZARTESİ (141.)

HZ ALİ'NİN DEVEYİ SATMASI

Hz. Fatıma,
– "Ya Ali Hasan, Hüseyin aç, evde yiyecek yok.. gidip yiyecek bir şeyler alsana" der.
Hz. Ali'nin sadece altı dirhemi vardır. Yiyecek almak için evden çıkar ve giderken yolda kavga eden iki insan görür. Hz Ali:
"Niçin kavga ediyorsunuz? Şu âlemde Allah'ı düşüneceğiniz yerde niçin birbirinizle mücadele ediyorsunuz?" diye sorar.
Kavga edenlerden biri, diğerinden altı dirhem alacağı olduğunu, vermediğini, söyler. Hz Ali cebindeki altı dirhemi çıkarır ve alacaklıya verir. Evine geldiğinde eli boştur, 'Cennet kadınlarının seyyidesi':
"- Ya Ali, hiç mi bir şey almadın?" diye sorunca,
"- Ama ara düzelttim ya Fatma" der.
Hz Fatma'nın yüzünde nurlu bir gülümseme belirir. Memnundur kocasının bu güzel hareketinden. Daha sonra Hasan'la Hüseyin ağlamaya başlarlar, 'açız' diye. Bu acı manzaraya dayanamaz ve evden çıkar. Yolda bir adama rastlar. Elinde besili bir deve;
"- Ya Ali bu deveyi sana satmak isterim, ucuza satacağım."

“- Param yok” der Hz Ali.
“- Olsun” der adam.
“- Bu deveyi sana vermeyi çok istiyorum.150 dirhem bu deve. Al sonra ödersin.” Alır Hz Ali o deveyi. Yolda giderken başka adama rastlar.
“- Ya Ali” der, “ne güzel bir deve bu. Ben bunu 300’e alayım ne olursun reddetme beni.”
Hz Ali: “- Ama ben bunu 150’ye aldım” der.
“- Olsun, ben çok beğendim bunu” ve deveyi satar. Hz Ali mutlu bir şekilde gider yiyecekleri alır eve döner. Sonra Peygamber’in huzuruna çıkar.
Efendimiz(s.a.v.) güler, “gel” der, “ya Ali şu deve hikâyesini anlat”. Anlatınca da der ki:
“- Sen ki ara düzelttin. Allah Cebrail’i ile sana deveyi sattı. İsrafil’i ile de satın aldı. Her kim ki ara yapar, birleştirir, düzeltir, ikilikten insanları kurtarırsa o bendendir ya Ali.”

17 NİSAN SALI (142.)

KÖTÜ HUY DİKEN GİBİDİR

Mesnevi’de kötü huyun insanın nefsine ve çevresine nasıl bir eziyet yaptığı hakkında şöyle bir hikaye anlatır:
Huysuz adamın biri bir gün herkesin gelip geçtiği yol üzerine dikenli çalılar diker. Yoldan geçenler her ne kadar “Bunları buradan sök at” dese de o bunların hiçbirine kulak asmaz. Yine kendi bildiğini okur. O dikenli çalılar büyür yoldan geçen halkın ayağına takılır, onlara eziyet eder. O yoldan geçenler perişan olur. Bu durum valiye kadar intikal edince vali onu yanına çağırır. Dikenleri sökmesi için emreder. O da sökerim diye söz verir; ama bugün yarın diye ertelemeye devam eder. Ne sökmem der ne de sökmeye teşebbüs eder. Bir gün vali onu yanına çağırır;
“Verdiği sözde durmayan adam, emrimi uygula!” diye sıkı sıkı tembihler. Ağır ikazlarda bulunur. Çalıları diken huysuz adam da şöyle der:

“Önümde hayli günler var. Merak etme nasıl olsa günün birinde sökerim.” Vali ise çabuk olmasını söyler ve onu uyarmaya devam eder. Ama adam sözden anlamaz. Dikenler de kök salıp büyümeye devam eder. Mevlânâ, hikayenin bu kısmında bir işi yarına ertelerken zamanın su gibi akıp gittiğini söylüyor ve;
“Her gün sen yarın bu işi görürüm diyorsun ama günler geçip gittikçe o dikenler daha da kuvvetleniyor. Onu sökecek olan da ihtiyarlıyor, kuvvetten düşüyor. Sen de her bir kötü huyunu bir diken bil. O dikenler kaç keredir senin ayaklarına battı. Kaç kere oldu seni kötü huyun yaraladı. Sen kendi tabiatından hastalandın da duygusuzluğun yüzünden habersizsin. Çirkin huyunun da başkalarını rahatsız ettiğini bilmiyorsun. Sen şu dikeni gül fidanı haline getir. Gül fidanı ile onu aşıla. Böylece sendeki dikenler gül fidanı haline gelsin.

BİR SALKIM ÜZÜM **18 NİSAN ÇARŞAMBA (143.)**

Avrupa Hıristiyanları, Papa’nın kışkırtması ile bir araya gelip Osmanlı topraklarına saldırmaya teşebbüs edince, yeryüzünün sultânı Kanunî Sultan Süleyman Han, ordusu ile sefere çıktı. Târihlere şan veren ordu ağır ağır ilerliyor, hedefine bir an önce ulaşmak için gayret sarf ediyordu.
Havalar da iyice ısınmıştı. Bir Hristiyan beldesinden geçerken, yolun dar olması sebebiyle, askerlerden kimisi üzüm bağlarından yürümek mecburiyetinde kaldı. Olgunlaşan üzümler susuzluktan dudağı çatlamış askerlere; “Al beni, ye beni” dercesine duruyordu. Askerlerden biri dayanamayıp, sahibinin haberi olmadan bir salkım üzüm kopardı. Yerine de bir keseye koyduğu parayı bağladı. Üzümü de yedi. Çok geçmeden mola verildi. Ordunun arkasından, kan ter içinde Hıristiyan bir köylünün geldiği görüldü. Köylüyü komutana götürdüler. Çok heyecanlı olan köylü, komutanın eline mi, ayağına mı kapanacağını bilemedi.
Bir asker, kendi bağından kopardığı üzümün yerine para bırakmıştı. Bağında başka bir zarar yoktu. Böyle bir askere ve komutanına, elbette teşekkür etmeliydi. Ama komutan bu habere hiç sevinmedi. Bir askerinin başkasının malını

izinsiz almasını bir türlü kabul edemiyordu. Tellâllar çağırtılıp, o asker bulundu. Bu arada Sultan da hâdiseyi öğrenmişti. Hemen o askerin ordudan atılmasını emretti ve;

-Kursağında haram lokma bulunan bir askerin bulunduğu ordu ile zafer ve nusret müyesser olmaz, demekten kendini alamadı. Hıristiyan köylü, üzümü alan askeri taltif ettirmek için geldiğini, hâlbuki işin tersine döndüğünü arz edince, komutan;

-Eğer o asker parayı bağlamamış olsaydı, bu ordunun adı zalimler ordusu olurdu. İşte o zaman, kellesi de giderdi. Parayı asmaya
bağlamakla kellesini kurtardı. Ama sahibinden izinsiz mal almakla da, seferden men cezasına çarptırıldı, dedi
ve kahraman ordu yoluna devam etti. Orduya Belgrad yakınlarında bir yerde konaklama emri verildi.
Askerler, çevredeki su ve çeşmelerden istifade edip, abdest tazelemeye, susuzluklarını gidermeye çalışıyorlardı. Çeşmelerden birinin yakınlarında bir manastır vardı. Manastırın rahibi, Osmanlı askerinin durumunu öğrenip, haçlı askerlerini haberdâr etmek için, manastırdaki rahibelerden birkaçını süsleyip, ellerine verdiği testilerle çeşmeye gönderdi. Rahibelerin geldiğini gören Osmanlı askerleri, hemen çeşme başından ayrılıp, rahibelere sırtlarını döndüler. Rahibeler testilerini doldurup gidinceye kadar kimse dönüp bakmadı. Rahibeler gelip durumu anlatınca; koparılan üzümlerin yerlerine para bırakıldığını duyan Rahip, bu kadarını beklemiyordu. Bunlar ne biçim insanlardı. Malda mülkte gözleri yoktu, kadına kıza iltifat etmiyorlar, memleketlerinden günlerce uzak yerlere kadar geliyorlar, korkmadan ve endişe etmeden canlarını veriyorlardı. Hemen kâğıt kalem istedi. Osmanlı askerlerinin karşısına çıkmak için hazırlanan
haçlı orduları komutanına şunları yazdı;

-"Ey haçlı kumandanları!.. Siz bu ordu ile nasıl başa çıkabilirsiniz? Bu insanlar canlarını düşünmeden, Allah yolunda komutanları emrinde çekinmeden can veriyorlar. Biliyorlar ki, gidecekleri yer Cennet'tir. Harama bakmıyorlar , yanlarına gönderdiğim kızlara sırtlarını döndüler. Mala mülke de önem vermiyorlar. Herkese karşı iyi davranıp, kimseye zulmetmiyorlar.

-Ey haçlı kumandanları!.. Siz, onlardaki bu hasletleri ortadan kaldırmadan karşılarına çıkıp savaşmaya kalkışırsanız, elinize binlerce askerinizin canına mal olacak acı bir tecrübeden başka bir şey geçmez."

Buna rağmen haçlı kumandanları, kahraman Türk askerlerinin kılıçlarına yem olmak için adeta birbirleriyle yarış ettiler. Türk askerine yeni yeni zaferler kazandırdılar. Avrupalılar, kendi kötü hasletlerini Osmanlılara aşıladıkları zaman, onları yenebileceklerini yıllar sonra anladılar ve faaliyetlerini bu yönde yoğunlaştırdılar.

19 NİSAN PERŞEMBE (144.)

YOL

Afrika kâşiflerinden gezgin David Livingstone'a, Güney Afrika'daki bir dernek şu mektubu göndermişti:
— Bulunduğunuz yere ulaştıracak iyi bir yol buldunuz mu? Eğer buldunuzsa, bize bildirin de size katılmak isteyenleri yanınıza gönderelim.
Livingstone'un bu isteğe cevabı şu oldu:
— Eğer buraya iyi yol varsa gelmek isteyenleri ben istemiyorum. Benim, yol olmadığı halde buraya gelmek isteyenlere ihtiyacım var. Yolu olan yere herkes gider. Hüner, yolu olmayan yere varmayı başarmaktır. Tüm keşifler, bu gibi azimli insanların eseridir.

Kıssadan Hisse: Problemler karşısında başkalarından çözüm beklemek yerine bizler çözüm üretmeliyiz.

BAKMAK İLE GÖRMEK ARASINDAKİ FARKI NE ZAMAN ANLAYACAĞIZ?

Kimya hocası, kötü kokulu bir sıvıyı masanın üzerine koyarak öğrencilerine:
— Gözlem melekelerinizi iyi kullanmıyorsunuz, dedi. Ve bir parmağını sıvının içine sokarak ağzına götürdü. Öğrencilerinden de aynı şeyi yapmalarını istedi. Öğrenciler, ister istemez parmaklarını sıvıya batırdılar, ağızlarına götürdükleri zaman da yüzlerini ekşittiler. Öğretmen, öğrencilerini tekrar azarladı:
— Bir daha söylüyorum: Gözlem melekelerinizi iyi kullanmıyorsunuz. Eğer dikkatli bakmış olsa idiniz, ağzıma götürdüğüm parmağın sıvıya batırdığım parmak olmadığını fark ederdiniz.
Bakmak ile görmek arasındaki farkı ne zaman anlayacağız?

İLK BUHARLI GEMİ

Robert Fulton, ilk buharlı gemi modeli üzerinde çalışırken, arkadaşları onu, "gerçekleşmesi imkânsız" diyerek teorisinden vazgeçirmeye çalışmışlar; buharlı gemi yerine, yelkenli gemilerin hızını ve randımanını artıracak bir cihaz geliştirmesini istemişlerdi. Fulton:

— Hayır, olmaz, dedi. Gelişmek için dış kaynaklara dayanan bir şey beni ilgilendirmez. Güç, o şeyin kendi içinden gelmeli… İçten destekli güç düşüncesi, Fulton'un buharlı gemiyi icat etmesini netice vermiştir. Bizler çevremize bağımlı olduğumuz için hayallerimizi gerçekleştiremiyoruz..

Kıssadan Hisse:

İnsanların olumsuz kanaatleri onların sınırını veya beceriksizciğini gösterir. Sizin değil. Vazgeçmeyin.

BOŞ KONUŞMAYIN!

Einstein'den bir gün, hayatta başarılı olmayı, matematiksel bir ifade ile anlatmasını istediler.
Bu büyük fizik bilgini cevaben dedi ki:
Eğer (a) hayatta başarılı a olmayı gösterirse, formül şöyledir:
a = x + y + z.
Bu formülde (x) çalışmayı, (y) de dinlenmeyi gösterir.
"Peki, (z) neyi gösterir?" diye sordular. Einstein cevap verdi:
— (z) de, çenenizi tutmayı... Gün içinde yaptığımız konuşmaları bir düşünelim, lüzum konuşmalar, işler için

harcadığımız zamanı bir şeyler öğrenmek için harcarsak neler başarabiliriz?

Kıssadan Hisse:
Hz. Muhammed (SAV) ‘Dilini tutan kurtuldu.’ demiştir.

25 NİSAN ÇARŞAMBA (148.)

MOZART

Bazı başarıların sadece bilgiye değil, kabiliyete de bağlı olduğunu unutmayın!
Genç bir müzisyen, Mozart’a:
— Senfoni nasıl yazılır? diye sormuştu. Mozart:
— Niye önce basit şarkılarla başlamıyorsun? dedi. Genç:
— Ama siz on yaşında iken senfoniler yazdınız, deyince Mozart şu cevabı verdi:
— Evet, ama ben, senfoni nasıl yazılacağını kimseye sormadım ki…
Kabiliyetlerimizi dikkate alamadan yaptığımız çalışmalar, akıntıya karşı kürek çekmektir.
Einstein der ki: Aslında herkes dahidir. Ama siz kalkıp bir balığı, ağaca tırmanma yeteneğine göre yargılarsanız, tüm hayatını aptal olduğuna inanarak geçirir.

Kıssadan Hisse:
Yeteğimizle ilgili işler yaparsak hem insanlara daha faydalı hem işinizde daha başarılı hem de daha mutlu oluruz. O açıdan hayatımızın önemli   kararlarını danışarak,sorarak ve kendimizi tanıyarak vemeliiz.Bazı kararların telafisi ya da geri dönüşü yoktur hem de hayat boyu.Atalarımız ‘Mutlu olmak isterseniz eşinizi,işiniz ve arkadaşınız iyi seçin.’demişlerdir

26 NİSAN PERŞEMBE (149.)

ENRİCO CARUSO

. Ne kadar yetenekli olursanız olun, kendinizi geliştirmeye ve kapasitenizin üstüne çıkmaya çalışın!
Müzikte çağın en büyük opera sanatçısı Enrico Caruso, sahneye çıkmadan önce son derece heyecanlanır, adeta tiril tiril titrerdi. Bir keresinde, New York Metropoliten operasında, Verdi’nin “Maskeli Balo”su oynanıyordu Caruso’yu gerginlik içinde titrerken gören mesleğe yeni başlamış bir bayan, hayretle sordu:

— Bay Caruso, niye bu kadar heyecanlısınız?
Caruso, tam bir ciddiyet içinde şu cevabı verdi:
— Diğer müzisyenler yeteneklerinin yüzde 100'ünü kullansalar bile, ben yüzde 150'sini kullanmalıyım. İnsan, kabiliyetlerini tam kapasite kullanmakla yetinmemeli; kendi kendini aşmaya zorlamalıdır. Çünkü kalıcı başarılar, ölümsüz eserler, hep kendini aşabilen yüksek performans gösterenlerin ürünleridir.

Kıssadan Hisse:
Kendini aşmış insanların aşamayacağı şey yoktur

27 NİSAN CUMA (150.)

DOKUZ AY

Her şey mükemmel olsa bile, bazı işlerin asla aceleye gelmeyeceğini sakın aklınızdan çıkarmayın, sabretmeyi öğrenin!
İkinci dünya Savaşı'nın ilk yıllarında, Amerika seferberlik dairesi müdürü Elmer Knudsen, işlerin gerektiği gibi hızlı yürümediğini söyleyerek, kendisini tenkid edenlere şu cevabı vermişti;

“Unutmayınız ki, bugün bu ülkede, dünyanın en iyi hastanelerine, en iyi anestezi uzmanlarına, en iyi çocuk doğum doktorlarına ve en iyi hastane personeline sahibiz; ama bütün modern bilgilerimize ve tıp alanındaki araştırmalarımıza rağmen, bir çocuğun normal doğumu için dokuz ay beklememiz gerekiyor.

Kıssadan Hisse:

Kazanan kazandı sadece sabırla
Kaybeden de kaybetti aceleci tavırla

Atalarımız’Beklemesini bilenin her şey ağına gelir.’

BAYAT EKMEK" 30 NİSAN PAZARTESİ (151.)

Komşumuz Hanife teyze var. 8 aydır konuya komşuya "bayat ekmeğiniz varmı? Varsa verin kuşlar cama geliyor ıslayıp veriyorum" diyordu.. Çok da zayıflamıştı. Kiracıydı. "Rutubetini çok ucuza oturuyorum diye çekiyorum" diyordu.. Eşinden dul maaşı alıyordu. Gülen, şaka yapan Hanife teyze gitmiş, yerine suskun düşünceli Hanife teyze gelmişti.. Annem dolma yapmıştı. Bir tabak dolma uzatarak; "Hadi götür Hanife teyzene de sıcak sıcak yesin" dedi..
Hanife teyzenin zilini çaldım..75 yaşındaydı.. Yavaş yavaş gelerek; "Kim o?" dedi.. "Ben Zeynep Hanife teyze" dedim.. "Tamam açıyorum kızım" dedi.. "Annem dolma yolladı" dedim.. Elimden aldı, yüzüme baktı, yutkundu .. "Allah razı olsun. Ben de yemek yiyecektim.. Şimdi yerim" dedi. "Hanife teyze annem tabağı istedi" Hanife teyze kapıyı kapatmayı bıraktı mutfağa yöneldi.. İçeriye baktım. Oturma odası karanlıktı. Işığı yaktım. Masanın üstünde bir bardak su ve ıslatılmış ekmekler tabağa doğranmıştı.. Hemen kapının önüne çıktım.. Hanife teyze tabağı uzattı. "İki cihanda aziz olun evladım" dedi. "Sağ ol" dedim...

Eve geldiğimde annem "Ne o ne oldu? Suratından düşen bin parça" dedi. "Anne, Hanife teyze tabağa bayat ekmekleri doğranmıştı yiyordu" dedim. "Olur mu kızım? Baban da emekli, O da eşinden emekli maaşı baban kadar alıyor. Sen yanlış görmüşsündür, kuşlar içindir o. Biz geçiniyorsak ki 3 kişiyiz, O tek başına hayli hayli geçinir."
Ertesi akşam anneme ne pişirdiğini sordum, etli kuru fasülye olduğunu öğrendim. İçimi bir kurt kemiriyordu.. Akşam yemeğine oturmadan "Anne Hanife teyzeye de bir tabak götüreyim mi? Annem; "Kuru fasülye birtanem. Götür de, güzel bir şey değil" "Olsun hadi ver götüreyim" Sıcak tabağı elime aldım. Hanife teyzenin sesi: "Kim o?" "Ben Zeynep" Kapıyı açtı gülümseyerek, yüzüme baktı. "Annem kuru fasülye yolladı bilmem sever misiniz?" "Nimeti ayırt etmem tabii ki severim. Allah razı olsun" "Ha unutmadan annem tabağı istiyor" Hanife teyze mutfak yoluna yönelir yönelmez, ben doğru içeri.. Masanın üstünde bir bardak su, ıslak ekmeklerin konduğu yarısı yenmiş tabak ve annemin bir gün önce verdiği dolmadan 4 tane.. Soracaktım, sormalıydım. İçim içimi kemiriyordu..
Hanife teyze beni kapıda göremeyince içeriye yanıma geldi.. Sanki "Sor" der gibi yüzüme bakıyordu ve sordum. "Bu ıslak ekmekleri sen mi yiyorsun? Hani kuşlara verecektin?" Buğulu mavi gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Üzmüş müydüm anlayamadım daha 15 yaşındaydım.. ama ağlatmıştım.. "Evet ben yiyorum canım kızım.. Benim bir oğlum birde kızım var. Burada değiller. Başka il'deler. İkisi de çalışıyor.. Araba alacaklarmış.. Bana kredi çektirdiler. Aldığım para ancak kiraya elektrik ve suya gidiyor. Üç beş kuruş ya kalıyor ya kalmıyor elimde. Ben de ekmek isteyemedim. Kol kırılır yen içinde kalır. Böyle biliriz. 3 yıl böyle idare edeceğim. kimseye söyleme e mi" dedi.. Bu sefer benim gözlerim yaşardı ..
Tabağı aldım, kapıdan çıkarken arkamdan "Kimseye söyleme güzel kız" diye bagrıyordu. Eve geldiğimde bağıra bağıra ağlıyordum. Annem şaşırmış, "Ne oldu kızım biri bir şey mi söyledi?" dedi. Olanı anneme anlattım, o da çok üzüldü. Böyle vicdansız evlat olmayacağım anneciğim" dedim. 3 yıl boyunca tüm mahalle Hanife teyzeye kimimiz sabah kahvaltılıkları götürüyor, kimimiz öğlen yemekleri kimimizse akşam yemekleri..
2 ay önce kaybettik.. Hastayken okul çıkışı yanına uğramıştım. Bana; " İyi kalpli meleğim sen mi geldin? Şükür borç bitti" dedi. "Artık rahat edersin hanife teyzem" dedim. "Evet senin sayende sıkıntısız ekmek düşünmeden 3 yıl geçti. Rabbim seni korusun" dedi. 2 gün sonra vefat etmiş. Çok üzüldüm. Bizim halkımız dilenemez, isteyemeyiz.

2 MAYIS ÇARŞAMBA (152.)

SEVGI FEDAKÂRLIK ISTER

Kadın 32 yaşında güzel bir bayandı ve eşi oldukça yakışıklı bir deniz subayı idi. Bundan bir kaç ay önce yanlış bir teşhis sonucu gerçekleştirilen ameliyatla gözlerini kaybetmişti genç kadın ve asla göremeyecekti. Kocası ameliyattan sonra acı gerçeği öğrenince yıkılmış ve kendi kendine bir söz vermişti.
Günler geçiyordu. Kadın her geçen gün kendini daha kötü hissediyor, çok sevdiği kocasına yük

olduğunu düşünüyordu. Eşinin bu içine kapanık, karamsar hali kocayı çok üzüyordu. Birden aklına eşinin eski işi geldi. Geri dönmesini isteyecekti. Ama bunu ona nasıl söyleyecekti, çünkü artık çok kırılgan ve neşesizdi. Bütün cesaretini toplayarak akşam karısına konuyu açtı. Karısı dehşetle gözlerini açtı:
- Ben bunu nasıl yaparım ben körüm, diye bağırdı.
Kocası ona destek olacağını, her sabah kendisinin işe bırakacağını ve akşamları da iş çıkışında alacağını ve ona çok güvendiğini söyledi. Çünkü eşini tanıyordu ve bunu başarabileceğini biliyordu. Kadın büyük bir umutsuzlukla kabul etti çünkü eşini çok seviyordu ve onu kırmak istemiyordu.
Her sabah eşini işine bırakıyor ve akşamları da alıyordu fedakar koca. Günler böyle ilerledi, karısı eskisinden biraz daha iyiydi. Fakat kocası daha fazlasını istiyordu, kendisine söz vermişti sonuna kadar gidecekti. Akşam karısına:
- Artık işe kendin gidip gelmelisin, dedi.
Kadın şaşırmıştı. Bunu asla yapamayacağını söyledi. Kocası ısrar edince onu yine kıramadı ve bütün cesaretini topladı. Bunu kendisi de istiyordu ama o kadar güveni yoktu.
Sabahları kadın artık otobüs durağına kendisi gidiyor, otobüsüne biniyor ve otobüsten inerek işine gidebiliyordu. Günler günleri kovaladı, hiç bir problem yoktu.
Yine bir gün otobüse binerken, şoför:
- Sizi kıskanıyorum, hanımefendi dedi.
Kadın kendisine söylenip söylenmediğini anlayamadan, neden diye sordu. Şoför:
- Çünkü her sabah sizin arkanızdan bir deniz subayı genç adam otobüse biniyor ve bütün yol boyunca sevgi ile size bakıyor, otobüsten indikten sonra yeşil ışıkta yolun karşısına geçmenizi bekliyor siz binaya girdikten sonra arkanızdan öpücük yollayıp size her gün sevgiyle el sallıyor, dedi

3 MAYIS PERŞEMBE (153.)

HAYAT BİR ANDA AKIP GİTMEDEN

4 yıl üniversite okumuş bir genç.2 yıl da yüksek lisansını yapmış.Neden yüksek lisans diye soruyorsun.“Cila olsun diye” cevabını veriyor.Bilinçsizce, amaçsızca, alelacele…Sonra iş başvurularına gitmeye başlıyor...Cv’ye bakıyorsun, diğerlerinden hiçbir farkı yok, sadece isim farklı.Gidip sağlam bir staj yapmamış.Kulüplerde görev almamış.
Derneklerde, vakıflarda, kısacası sivil toplumda yer almamış.Sadece okumuş.Farkında olmadan boş yere

okumuş.Çevre yapmamış, insanlarla tanışmamış.Rol modeli olan kişilere bir e-posta gönderip "Bir kahvenizi içmek istiyorum" deyip yanına gitmemiş.Şimdi iş arıyor.Milyonlarca CV ile aynı özellikteki bir CV ile iş arıyor.İşin kötüsü yapmış olmak için yapmaya o kadar alışmış ki;Çalışmayı da verimli olmak, kendisini göstermek, deneyim kazanmak, o alanda en iyi olmak için istemiyor.Peki ya ne için?
Cevap basit : Para
Pekala, buna da saygı gösterelim. Soralım, "Ne kadar maaş istiyorsun?"
Cevap : "İki Bin Lira".
Gözleri ışıldıyor bu rakamı söylerken, bir ömür ufak ufak artışlarla bu ortalamada bir maaşa çalışabilir.
Alıyorum kağıdı, kalemi. Basit bir hesap yapıyorum.
"Bak" diyorum, "2000 Lira istiyorsun ya, o 2000 liraya ayda 20 gün çalışacaksın. 20 güne böldüğünde günlük maaşın 100 Lira yapar. O paraya da temizlikçi Fatma Abla gelip evini temizlemez. Doğru mu?"
Gözlerindeki parıltı kayboluyor. Bu hesabı daha önce hiç yapmamış. Boynu bükülüyor.
"Evet" diyor."Peki sen 18 sene bunun için mi okudun?" diyorum.
Cevap vermiyor, ne desin ki? "Hayır" dese, cv'si öyle demiyor. "Evet" dese, yüreği el vermiyor.
Mesele bireyin ne kadar maaş aldığı da değil aslında. Esas olan bireyin kendisini daha lise sıralarında geliştirmeye başlaması, hedeflerini koyması. Üniversitede kendisini geliştirmeye ve hayata entegre olmaya çaba göstermesi, üniversite bittikten sonra bir işe herhangi bir maaşla -bu asgari ücret de olabilir- girmesi ve orada da kendisini geliştirmeye devam edip iyinin peşinden koşması ve hep daha iyiye gitmesi.Bu yazı üniversiteye başlamak üzere olan, üniversitede okuyan, okulunu bitirmek üzere olan, iş hayatına atılmak üzere olan genç arkadaşlarım için köprüden önce son çıkış olabilir. Böyle tanıdıklarınız varsa lütfen okutun. İş işten geçmeden ne için çalıştıklarının farkına varsınlar.
Hayat bir anda akıp gidecek, Hayatları akıl tokluğuna,Karın tokluğuna avuçlarından akıp gitmeden

Kıssadan Hisse: Geçen zaman değil ömürdür, demiş şair. Onun için bilinmezlere yelken açmayalım. Bir şeyleri 'desinler' diye yapmayalım. Ölçelim,tartalım,araştıralım ki sonra üzülmeyelim.   Bir işin başında iyi düşün taşın/sonra faydası olmaz gözl

4 MAYIS CUMA (154.)

MUHAMMAD ALİ

Muhammad Ali, George Foreman ile yapacağı maç için kamptayken bir gün minik hayranı Jimmy ile babası onu ziyaret etmişti. Ali, çocuğa "Bu sıcak havada neden şapka takıyorsun?" diye sordu. Jimmy ise lösemi hastası olduğunu, kemoterapi gördüğünü ve saçlarının olmadığını söyledi. Daha sonra Muhammad Ali ile Jimmy'nin fotoğrafı çekildi ve Ali bu fotoğrafın üzerine "Ben Foreman'ı yeneceğim, sen de lösemiyi yeneceksin!" yazdı. İki hafta sonra çocuğun babası Ali'yi aradı. Jimmy iyi değildi, hastalığı artık son evreye gelmişti. Ali, küçük çocuğu yaklaşık 2 saat uzaklıktaki hastaneye giderek ziyaret etti. İlk buluşmadaki sözlerini hatırlattı:"Ben Foreman'ı yeneceğim, sen de lösemiyi yeneceksin!" Çocuk Ali'ye baktı, durumunun farkındaydı ve şöyle söyledi:"Hayır, Muhammad. Ben Tanrı'yla buluşacağım ve ona seninle arkadaş olduğumuzu söyleyeceğim." Odada derin bir sessizlik oluştu. Bir hafta sonra Jimmy, ne yazık ki savaşı kaybetti. Kahramanı Ali ise minik dostuna verdiği sözü tuttu ve 40-0'lık efsane George Foreman'ı 8. rauntta nakavt etti.

7 MAYIS PAZARTESİ (155.)

NE SÖYLEDİN?

Hz İsa bir koyunun kulağına eğilerek bir şey söylüyor, Aradan günler geçince koyunun günden güne zayıfladığını görüyorlar,
Hz İsa ‘a soruyorlar: sen bu koyuna ne söyledin de bu hale geldi. Hz İsa size her gün söylediğimi ona bir kez söyledim bu hale geldi…
İnsanlar Merakta, Ve Sorarlar: Ne söyledin ya Hz İsa“Öleceksin! Ölüm haktır…”

Bunu koyun anladı, ama siz hala anlayamadınız,der .

8 MAYIS SALI (156.)

DİKKAT

Bir kadın, bir gün kucağındaki çocuğu ile birlikte bir mağaranın önünden geçerken içeriden gelen bir ses duyar:"İçeri gir ve ne istersen al, ama en mühim olanı unutma!Ayrıca:"Sen çıktıktan sonra kapının bir daha asla açılmayacağını da dikkate al Ancak bu fırsatı kaçırma, ama yine de en mühim şeyi unutma..."diyor, durmadan ikaz ediyordu.
Kadın mağaraya girer ve büyük bir servetle karşılaşır. Yığınla altın ve mücevherleri görünce şaşkına döner ve çocuğunu yere bırakarak hemen büyük bir hırsla mücevherleri
toplamaya başlar. Bu sırada o esrarengiz ses yine duyulur:"Yalnız sekiz dakikan var..."Sekiz dakika çabuk geçer. Kadın toplamış olduğu kıymetli taşlar ve altınlarla birlikte
mağaranın dışına koşar ve kapı kendiliğinden kapanır. Bu sırada çocuğunu içerde unutmuş olduğunun farkına varır, ama iş işten çoktan geçmiştir. Ağlamak, sızlamak, dizini dövmek, saçını-başını yolmak fayda vermez. Kapı bir kere daha açılmamak üzere kapanmıştır.Zenginlik uzun sürmez, ama ümitsizlik hep yaşar.

Aynı şey çoğu zaman çoğu insanın başına da gelir. Bu dünyada yaklaşık 80 senelik ömrümüz vardır ve bir ses daima bize:"Sakın en mühim şeyi unutma!" der gibidir.Mühim olan açık, net bir şekilde bellidir, o da: "Ebedi hayatı ahireti kazanmaktır "Eğer dünyanın zevklerine, dalar Allahın emirlerini yerine getirmezsek ahireti kaybederiz.Ve ölüp kabre girdiğimizde bu dünyaya asla bir daha dönmeyeceğiz ve ondan sonraki pişmanlıklar ah vahlar hiçbir fayda vermez.

9 MAYIS ÇARŞAMBA (157.)

ARTHUR ASHE

Efsane Wimbledon'un ilk zenci şampiyonu Arthur Ashe kan naklinden kaptığı AIDS 'den ölüm döşeğindeydi. Dünyanın her köşesindeki hayranlarından mektuplar yağmaktaydı. Bunlardan bir tanesi şöyle soruyordu:

- Allah böylesine kötü bir hastalık için neden seni seçti?

Arthur Ashe cevap verdi:

- Bütün dünyada 50 milyon çocuk tenis oynamaya başlar. 5

milyonu tenis oynamayı öğrenir. 500 bini profesyonel tenisçi olur, 50 bini yarışmalara girer, 5 bini büyük turnuvalara erişir, 50’si Wimbledon’a kadar gelir, 4'ü yarı finale, 2’si finale kalır. Elimde şampiyonluk kupasını tutarken Allah’ıma ‘Neden ben?’ diye hiç sormadım. Şimdi sancı çekerken, Allah’ıma nasıl ‘Niye ben’ derim?

10 MAYIS PERŞEMBE (158.)

HAZRETİ MEVLANA'DAN:

Kalbin köşküne kurulmuşsa nefs: insan da bir, hayvan da bir.
Edeb örtüsünü giymemişse beden: bahar da bir, hazan da bir.
Haram lokmaya alışmışsa kursak: aç da bir, tok da bir.
Hâline şükrü unutmuşsa insan: az da bir, çok da bir.
Merhamet elini tutmamışsa vicdan: zalim de bir, mazlum da bir.
Bildiği ile amel etmemişse dimağ: alim de bir, cahil de bir.

Samimiyetten nasibini almamışsa akıl: akil de bir, mecnun da bir.
Manaya bakmayı bilmemişse göz: güzel de bir, çirkin de bir.
Vermeye kudretsiz kalmışsa el: zengin de bir, fakir de bir.
Ezandan huzursuz olmuşsa kulak: duyan da bir, sağır da bir.
Allah aşkını tatmamışsa gönül: sevgi de bir, nefret de bir.
Kulluğun önüne geçmişse kibr: şeytan da bir, melek de bir.
Ve gaflet uykusuna dalmışsa ruh: yaşam da bir, ölüm de bir.

11 MAYIS CUMA (159.)

BEREKET

Vaktiyle birbirini çok seven iki kardeş varmış. Büyüğü Halil, küçüğü ise İbrahim. Halil evli ve çocuklu, İbrahim ise bekarmış. Ortak bir tarlaları varmış iki kardeşin.
Ne mahsul çıkarsa çıksın, iki pay ederlermiş. Bununla geçinip giderlermiş. Bir yıl, yine harman yapmışlar buğdayı, her zamanki gibi ikiye ayırmışlar.
İş kalmış taşımaya. Halil, kardeşine bir teklif yapmış : İbrahim kardeşim; Ben gidip çuvalları getireyim, sen buğdayı bekle.Peki, abi demiş İbrahim. Ve Halil gitmiş çuval getirmeye. O gidince, düşünmüş İbrahim: Abim evli, çocuklu. Daha çok buğday lazım onun evine, böyle demiş ve kendi payından bir miktar atmış abisinin payına. Az sonra Halil çıkagelmiş. Haydi İbrahim demiş, önce

sen doldur da taşı ambara. Peki abi demiş İbrahim, kendi yığınından bir çuval doldurup düşmüş yola.O gidince, Bu defa Halil düşünür der ki: Çok şükür, ben evliyim, kurulu bir düzenim de var. Ama kardeşim bekâr. O daha çalışıp, para biriktirecek. Ev kurup evlenecek. Böyle düşünerek, kendi payından atar onunkine birkaç kürek. Velhasıl, biri gittiğinde, öbürü, kendi payından atar diğerininkine. Bu durum, böylece sürüp gider. Ama birbirlerinden habersizdirler. Nihayet akşam olur ve karanlık basar. Görürler ki, bitmiyor buğdaylar ve hatta azalmıyor bile.

Hak Teâlâ bu hali çok beğenir ve buğdaylarına bir bereket verir, bir bereket verir ki…

İki kardeş günlerce taşır ama bitiremezler buğdayı.

Şaşırırlar bu işe, aksine çoğalır buğdayları.

Dolar taşar ambarları. Bugün “Bereket” denilince, bu iki kardeş akla gelir.

14 MAYIS PAZARTESİ (160.)

0

1982 yılı Gazi Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu’nda 2. sınıf öğrencileri Türkiye Ekonomisi dersinin hocasını bekliyor. Sınıf ögrencilerinin gürültü patırtısıyla sallanırken sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. İçeriye kızgın bir

bakış atıp kürsüye geçiyor. Tebeşirle tahtaya kocaman bir (1) rakami çiziyor. “Bakın” diyor. “Bu kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey. ” Sonra (1)’in yanına bir (0) koyuyor:
“Bu başarıdır. Başarılı bir kişilik (1)’i (10) yapar”.
Bir (0) daha koyuyor. “Bu tecrübedir. (10) iken (100) olursunuz”
Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor: Yetenek… Disiplin… Sevgi…
Eklenen her yeni (0)’in kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca… Sonra eline silgiyi alip en bastaki (1)’i siliyor. Geriye bir sürü sıfır kaliyor. VE hoca yorumu patlatıyor.
“Kişiliğiniz yoksa öbürleri hiçtir!”

BERMEKİ 15 MAYIS SALI (161.)

Halife Harun Reşid, Bermeki olan veziri Cafer bin Yahya ile birlikte, “Saray’ın bahçesi”nde gezerken, canı “meyve” çekiyor… “Elma”yı dalından koparmak için uzanıyor, ne var ki; “orta boylu” olduğu için, meyveye yetişemiyor!..Veziri Yahya’ya diyor ki;
“Omzuma çık, o meyveyi kopar ve bana ver!” Vezir “zayıf” olduğu için, “Halife’nin omzuna” çıkıyor ve meyveyi koparıp, veriyor…
Meyveyi yiyen Halife Harun Reşid, “çok lezzetliymiş” diyor, “Bana bahçıvanı çağırın… Bu lezzetli meyveden dolayı onu ödüllendireceğim.”
Zaten az ileride duran ve olan-biteni “hayretle” seyreden bahçıvan geliyor… Halife, ona; “Sana bir ödül vereceğim, dile benden ne dilersen” diyor…

Bahçıvan diyor ki;“Sultanım, sizden bir tek isteğim olacak… Bana, benim Bermekî olmadığıma dair bir belge verir misiniz?”
Halife şaşırıyor!.. “Herkes devlet kademesinde görev almak için bir Bermekî şeceresi uydururken, herkes Bermekî olmaya can atarken, sen niye Bermekî olmadığına dair belge istiyorsun ki?.. Kaldı ki, sen bir Bermekî’sin!.. Bermekî olmaktan niye kaçınıyorsun?..”
“Belge”yi almakta ısrar eden bahçıvan diyor ki; “Evet, bir Bermekî’yim… Ama, madem ki, benden bir istekte bulunmamı istediniz… Ben bu belgeyi istiyorum, başka da bir isteğim yok!” Halife Harun Reşid de; “Madem ısrar ediyorsun, istediğin belgeyi vereceğim sana” diyor ve daha sonra da, o belgeyi veriyor bahçıvana…
Aradan yıllar geçer…
Halife Harun Reşid, yattığı “uyku”dan uyanır, “göz”leri açılır, “kulak”ları duymaya başlar…
“Civar ülkelerden gelen uyarılar”ın ve “halktan yükselen tepki”lerin, hiç de yersiz olmadığını düşünmeye başlar!..
Bermekîler ; Halife Harun Reşid’in kendilerine beslediği “büyük güven ve yakın ilgi”yi “istismar” ederek, sadece “Saray kademeleri”ni değil, “eyaletleri de kendi yandaşları ile yönetmeye” başlarlar!.. Devletin her kademesini anlayacağınız bir “ur” gibi sarmışlar, en ücra yerlerine bile “kendi adamlarını” yerleştirmişlerdir!.
Yattığı “derin uyku”dan uyanan Halife, Bermekîlerin “ bir devlet içinde devlet” kurmak için uğraştıklarını “Ülkenin her yanını ele geçirdiklerini” ve “Kendisini devredışı bıraktıklarını” fark edince, derhal emir verir:
“Bermekîleri kılıçtan geçirin!.. Yaşlılarını da zindana atın!”
Emir, yerine getirilir!..Bermekiler öldürülür.Peki, “bahçıvan”a ne olur?..
Halife’nin emri üzerine, görevliler “bahçıvan”ın evine de giderler… Ya kılıçtan geçirecekler, ya hapse atacaklardır!..
Ama, bahçıvan; hemen, “Bermekî olmadığına” dair, “Halife imzalı belge”yi gösterir!..
“Gördüğünüz gibi, ben Bermekî değilim ”der ve kellesini kurtarır!..
“Kılıçtan geçirme ve zindana atma operasyonu” sona erince, Harun Reşid, son durumu öğrenmek için “kurmay”larını çağırır ve sorar;
“Emrimi yerine getirdiniz mi?”Kurmaylar der ki;
“Listedeki herkes; ya kılıçtan geçirildi, ya zindana atıldı… Sadece bir adam kaldı… Ama, ona dokunamadık, çünkü elinde sizin imzaladığınız bir belge vardı!”
Halife; “Hatırladım ben onu… Onu bulun ve bana getirin” der…
Bahçıvan huzuruna getirilince, Harun Reşid sorar adama;
“O gün, Bermekî olmadığına dair, benden ısrarla belge istedin… Ben de verdim… Peki, bugünlerin geleceğini nereden anladın?”
Bahçıvan der ki;“Sultanım; hani, o elmayı koparmak isterken, vezir, sizin omzunuza basmıştı ya… İşte o an dedim ki; eyvah, bizim sonumuz geldi!”
Harun Reşid, araya girip; “Ama ben söyledim omzuma basmasını” deyince, bahçıvan der ki;
“Farketmez sultanım… Sizin, Sultan olarak, vezirinizin omzunuza basmasını istemeniz bir alicenaplıktır, büyüklüktür… Siz istemiş olsanız bile, vezirinizin omzunuza basması ise; hem şımarıklık, hem hadbilmezlik, hem de küstahlıktır!..
Sizin omzunuza basıp meyveyi koparmak yerine, pekâlâ beni çağırabilir ve benden isteyebilirdi!..
Bir adam, vezir de olsa, sultanının omzuna basacak kadar cüretkâr ve hadbilmez olduysa, bunun sonu felâkettir!.. Ben, işte o gün bu felâketi gördüm ve sizden o belgeyi istedim.

Kıssadan hisse : Başta anne ve babalarımız olmak üzere büyüklerimiz bize yakınlık gösterirler ama biz bu yakınlığı suistimal edemeyiz. Onların samimi tavırlarından cesaret alıp onara saygısızlık yapamayız.

16 MAYIS ÇARŞAMBA (162.)

BİR DOKTORUN "ELAZIĞ'DAKİ İLK GÜN ANISI"

Tıp fakültesini yeni bitirmiş, pratisyen hekim olarak ilk görev yaptığım yere, Elazığ'a bağlı bir beldenin sağlık ocağına gitmiştim. Gençtim, bekârdım. Küçük bir beldeydi gittiğim yer. İlk gece bir eve misafir olmuştum. Tren istasyonunun hemen yanında bir evdi. Akşam yemeğinden sonra çaylarımız gelmiş, sohbetler edilmişti. Üzerimde yol yorgunluğu, geldiğim yeni yerin yabancılığı vardı. Saatler ilerliyor, ağır bir uyku beni içine çekiyordu. Ev sahibine bir şey de diyemiyordum. Bir müddet daha geçti; yine bir hareket yoktu. Evin büyüğü olan Hacıanneye sıkılarak:

- Anneciğim, sizin buralarda kaçta yatılıyor ? dedim.

Hacı anne:

- Evlâdım treni bekliyoruz. Az sonra tren gelecek, onu bekliyoruz dedi.

Merak ettim, tekrar sordum:

- Trenden sizin bir yakınınız mı inecek ?

Hacı anne:

- Hayır evlâdım, beklediğimiz trende bir tanıdığımız yok. Ancak burası uzak bir yer. Trenden buraların yabancısı birileri inebilir. Bu saatte, yakınlarda,ışığı yanan bir ev bulmazsa, sokakta kalır. Buraların yabancısı biri geldiğinde, ışığı yanan bir ev bulsun diye bekliyoruz

17 MAYIS PERŞEMBE (163.)

JAPONLARIN KÖPEKBALIĞI YÖNTEMİ

Çoğu zaman rahatlık alanından çıkıp, baş edebileceği boyutta sorunlarla boğuşmak insanları dinç, güçlü ve hayatta tutmaktadır. Bunun en güzel örneği Japon balıkçıların bulduğu yöntemde saklıdır.
Japonlar bir ada toplumu olarak taze balığı her zaman çok sevmişlerdir. Fakat Japonya sahillerinde, bol balık az bulunduğundan, balıkçılar nüfusu doyurabilmek için daha büyük teknelerle okyanusa açılmaya başlamışlar. Başlangıçta balık tutmak için uzaklara gidildikçe, geri dönmesi de daha uzun zaman almaya başlamış. Dönüş bir iki günden daha fazla uzarsa, tutulan balıkların da tazeliği kaybolmaktaymış. Japonlar, tazeliği kaybolmuş balığın farkını anlayıp lezzetini hiç sevmemişler. Bu problemi çözebilmek için balıkçılar, teknelerine soğuk hava deposu yaptırmışlar. Böylece istedikleri kadar uzağa gidebilip tuttuklarını da soğuk hava deposunda dondurulmuş olarak saklayabilmişler. Ancak Japon halkı, bu defa da taze balıkla donmuş balığın lezzet farkını ayırt etmiş ve bu balıklara çok para ödemek istememişler. Bunun üzerine, balıkçılar çareyi teknelerine balık akvaryumu yaptırmakta bulmuşlar. Japon halkı bu defa da canlı olmasına rağmen bu balıkların da lezzetinde bir farklılık hissetmiş. Hareketsiz, uyuşmuş bir durumda günlerce yol giden balığın, canlı, diri ve hareketli balığa göre lezzeti çok farklıymış.
Sonunda Japonlar taze ve lezzetli balığı sofralara getirebilecekleri bambaşka bir yol bulmuşlar: Balıkları yine teknedeki akvaryumlarında tutarken içine küçük bir de

köpekbalığı atmışlar. Böylece balıkların bir kısmı köpekbalığı tarafından yutulmasına rağmen geride kalanlar son derece taze kalabildiler.

Kıssadan Hisse: Bir hedef doğrultusunda uğraşın didinin, çalışın, Tüm yanlış seçenekler tüketince geriye yapmanız gereken doğru seçenek kalacaktır.

18 MAYIS CUMA (164.)

ROBERT DE VİNCENZO,

Arjantinli ünlü golf ustası Robert de Vincenzo, yine bir turnuvayı kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş ve kulüp binasına gidip oradan ayrılmak üzere hazırlanmıştı. Bir süre sonra binadan çıkıp otoparktaki arabasına yürürken yanına bir kadın yaklaştı. Kadın, başarısını kutladıktan sonra ona çocuğunun çok hasta ve ölmek üzere olduğunu anlattı. Zavallı kadının hastane masraflarını ödemesi olanaksızdı. Kadının anlattığı öykü De Vincenzo'yu çok etkilemişti, hemen cebinden bir çek defterine ve kalem çıkarttı, turnuvadan kazandığı paranın bir miktarını yazdı. Çeki kadının eline sıkıştırırken de ona:
- 'Umarım bebeğinin iyi günleri için harcarsın...' dedi. Ertesi hafta kulüpte öğle yemeği yerken, Profesyonel Golf Derneği'nin bir görevlisi yanına geldi.
 - 'Otoparktaki görevli çocuklar bana geçen hafta turnuvayı kazandıktan sonra yanınıza bir kadının geldiğini ve onunla konuştuğunu söylediler' dedi. De Vincenzo başını salladı. 'Evet' dedi Görevli:

- 'Size bir haberim var o zaman. O kadın bir sahtekardır. Üstelik hasta bir çocuğu da yok! '
- 'Sizi fena halde kandırmış efendim! ' dedi alaycı bir tavırla. De Vincenzo;
- 'Yani ortada ölümü bekleyen bir bebek yok mu? ' dedi.
- 'Hayır, yok' dedi görevli.
- 'İşte bu, bu hafta duyduğum en iyi haber! ' dedi De Vincenzo.
Aynı pencereden dışarı bakan iki adamdan biri sokaktaki çamuru, diğeri ise gökteki yıldızları görür.

21 MAYIS PAZARTESİ (165.)

OTOMOBİL (YAŞANMIŞ BİR OLAY)

O gün evde yalnızdım. Odamda bir yandan bir şeyler atıştırıyor, diğer taraftan da yarım kalan romanımı heyecanla okuyor, hatta bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordum.
Derken odanın içerisini acı bir fren sesi ve ardından da bir çığlık kapladı .Daha sonra ardı arkası kesilmeyen bağırışlar, ağlayışlar, yakarışlar...
Birden irkildim. Odanın sokağa bakan camına fırladım. Bir de ne göreyim, bir çocuk kanlar içinde yerde yatıyordu. Ağlayışlar sanki dağları deliyor, semaları inletiyordu. O koca apartman başıma yıkılmıştı.
- Ah yavrum seni bugünler için mi büyüttüm ! Senin kanlı cesedini göreceğime ölseydim, ölseydim yavrum, ölseydimmm...
Kalabalık gittikçe çoğalıyordu. Ben yerimde donakalmıştım. Elim ayağım buz gibi olmuştu. Feryatlar öyle acı geliyordu ki...
- Keşke senin yerine ben ölseydim, benim canımı alsaydın Rabbim.
Derken olay yerine çocuğun babası da geldi. Onda da bir feryat figan... Yerleri gökleri inletircesine bir yakarış... Allah’ım... Allah’ım nasıl dayanırım ben bu acıya?
- Oğlum... Oğlum... Bebeğim... Daha bu sene 3’e gidecekti... Mehmed’im hani o en çok sevdiğin ayakkabılarını giyecektin. Hani yeni önlük almıştık sana... Şimdi kim giyecek onları... Kim gidecek yavrum okula!
Çaresiz ağlayışlar şaşkınca sözlerle yoğrulmuş biçimde sürüyordu.

Olay yerine polisler geldiler. Ardından savcı çağırıldı. Hesaplar yapıldı. Tebeşirle yollar çizildi derken nihayet minik çocuğun cesedini alıp hastahene morguna götürdüler.
Arkada kalan ise bir avuç gözyaşından başka bir şey değildi.
Şoför çok pişmandı. Yapılan tahkikatta ortaya çıkan şey oldukça dramatikti. Çünkü henüz ehliyetini alalı üç gün olmuştu. O da daha ondokuzunda hayatı cıvıl cıvıl gören bir gençti... Başı önünde gözleri dolu doluydu. Bir ocağın sönüşünü bin bir pişmanlıkla seyrediyordu.
"Ah keşke hızlı sürmeseydim" diye kendi kendini yiyip bitiriyordu.Ama nafile...Neye yarar artık...
Dokuz yaşındaki o körpecik yavru mezara gidiyordu. Bir evin bir çocuğuydu. Üstelik yıllar sonra gelmiş ve bu aileye ayrı bir saadet ayrı bir sevinç katmıştı. Artık ailenin neşesi olan biricik yavruları yoktu. Bundan sonra bir daha da geri dönmeyecekti.
Allah'ım ne acı ne, acı bir son!..Şoför ne olacaktı peki ?.. Daha 19 yaşında hayatı toz pembe görüyordu. Yaşayacağı nice güzel günleri vardı. Üniversite sınavlarını da kazanmıştı. Hatta okuluna kayıt olmaya gidecekti de; son bir kez taksiyle dolaşmak, sevincini başarısını kutlamak istemişti.
Oysa şimdi hükümlüydü...
Artık onun için yıllar geçmek bilmeyecek, ayrıca vicdan azabı damla damla yüreğini eritip bitirecekti. Hatta ömür boyu pişman olacaktı.
Geriye dönüp bakıldığında ise iki ocak birden sönüyordu. Hem de saniyeler içerisinde...

Zafer Özkan - Balıkesir

22 MAYIS SALI (166.)

ELİMDE OLSA, BÜTÜN DÜŞMANLIK VE KÖTÜLÜKLERİN AYAĞINA TAŞ BAĞLAYIP, BOĞAZIN DERİNLİKLERİNE GÖNDERİRDİM.

Bu yaşanmış hikaye ; Birlikte şarkı söyleyerek dünyayı heyecanlandıran üç ses sanatçısından ikisi hakkındadır.İspanya'ya hiç gitmemiş olanlar bile Katalanlar ile Madridliler arasındaki rekabeti bilir, Çünkü Katalanlar İspanya'ya hükmeden Madrid'den bağımsızlıklarını almak için mücadele ediyorlar.
Placid Domingo Madridlidir ve Jose Carreras (Cose Karreas) Katalandır.
Politik nedenlerle, 1984'te, Carreras (Karreas) ve Domingo birbirlerine düşman oldular.
Çok popüler olduklarından ve dünya çapında arandıklarından, ikisi de kontratlarında, sadece eğer diğer sanatçı davet edilmezse şarkı söyleyeceklerini bildirdiler.
1987'de Carreras'ın (Karreas), rakibi Placido Domingo'dan daha acımasız bir düşmanla karşılaştı.

Korkunç bir teşhis ile alt üst olmuştu : Kan kanseri !! Kanserle mücadelesi çok acılı idi. Sayısız tedavi gördü, bunun yanı sıra kemik iliği nakli ve kan nakli yapıldı. Bunlar için ayda bir kez ABD'ye gitmek zorundaydı. Bu koşullar altında çalışamıyordu.Bu yolculukların ve tıbbi tedavilerin yüksek maliyeti maddi durumunu güçleştirmişti.
Parasının bittiği zaman, Madrid'de, tek amacı kan kanseri hastaları için tedavi desteği sağlamak olan bir vakfı keşfetti.
HERMOSA vakfının desteği sayesinde Carreras (Karreas)   hastalığı yendi ve şarki söylemeye geri döndü.
Daha sonra, Domingo'nun bu organizasyonu sadece onun tedavisine yardımcı olmak icin kurduğunu, ama Carreras'ın (Karreas) "Düşmanından" yardım kabul etmeyebileceği gibi bir durum olur diye isminin gizli kalmasını istediğini keşfetti. Ancak, bu hikâyenin en dokunaklı bölümü onların karşılaşması şöyledir:
Domingo 'nun Madrid'teki konserlerinden birinde, Carreras (Karreas) konseri bölüp, alçak gönüllü bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp, ondan bağışlanmayı istedi ve seyircilerin önünde ona teşekkür etti.Domingo, onun kalkmasına yardım etti ve kocaman bir kucaklama ile büyük dostluklarını başlangıcını mühürlediler.
Domingo ile yapılan bir röportajda, muhabir ona neden HERMOSA VAKFI'nı kurduğunu sordu. Düşmanının bundan yararlanması bir yana, en önemli rakibi olan sanatçıya yârdım etmişti. Yanıtı kısa ve kesin idi :
" Bunun gibi bir sesi kaybedemeyiz. ..."
*Bu hikaye, sevecenliğin gerçek hikayesidir ve ilham kaynağı olarak hizmet etmelidir...

Kalp taşıyan her insanadır çağrım :,Toplumsal, sportif düşmanlıkların Allah belasını versin. İnsanoğlu şu üç günlük dünyasını, kalbinde ki, nefret, kin ve adavet duygularıyla cehenneme çevirmemeli. Çevirip de cehenneme müstahak hale gelmemeli. Düşman olacaksa, kalbinde ki, adavet, kin ve nefret duygularına düşman olmalı.

23 MAYIS ÇARŞAMBA (167.)

SON BİR DERS

Hindistan'da Renklerin Ustası anlamına gelen ismiyle, Ranga Guru adında çok ünlü bir ressam yaşarmış. Onun yetiştirdiği bir ressam olan Raciçi ise artık eğitimini tamamlamış ve son resmini yaparak Ranga Guru'ya götürmüş, ondan resmini değerlendirmesini istemi

Rangu Guru ise; sen artık ressam sayılırsın Racaçi ve artık senin resmini halk değerlendirecek diyerek resmi şehrin en kalabalık meydanınagötürmesini ve en görünen yerine koymasını istemiş. Yanına da kırmızı bir kalem koyarak, halktan beğenmedikleri yerlere çarpı atmalarını rica eden bir yazı bırakmasını istemiş.

Raciçi denileni yapmış. Birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde tüm resim kırmızı çarpılar içinde ve neredeyse görünmüyor. Emeğini ve yüreğini koyarak yaptığı tablo kırmızıdan bir duvar sanki. Üzgün bir şekilde resmi Ranga Guru'ya götürmüş ve ne kadar üzgün olduğunu belirtmiş. Ranga Guru üzülmemesini ve yeniden resme devam etmesini önermiş. Raçici, yeniden resmini yapmış ve Rangu Guru'ya götürmüş. Rangu Guru tekrar resmi aynı meydana ama bu sefer yanına bir palet dolusu çeşitli renklerde yağlı boya ve birkaç fırça ile birlikte bırakmasını istemiş. Resmin yanına da insanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmesini rica eden bir yazı bırakmasını söylemiş.

Raciçi resmi meydana götürmüş. Birkaç gün sonra resmi görmeye gittiğinde meydanda resmine hiç dokunulmamış, fırçalar da boyalar da kullanılmamış. Çok sevinmiş ve koşarak Ranga Guru'ya gitmiş ve resme dokunulmadığını söylemiş. Ranga Guru ise öğrencisine demiş ki;

Sevgili Raciçi, sen ilk seferinde, insanlara fırsat verildiğinde ne kadar acımasız eleştiri yapabileceğini gördün. Hayatında resim yapmamış insanlar dahi gelip senin resmini karaladı. Oysa ikinci seferde, onlardan hatalarını düzeltmelerini istedin, yapıcı olmalarını istedin. Yapıcı olmak, eğitimli olmayı gerektirir. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı.

Sevgili Raciçi, mesleğinde usta olman yetmez, bilge de olmalısın. Emeğinin karşılığını ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiçbir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenlerle tartışma.

İNANCIN VE AZMİN ZAFERİ

ABD’nin Kansas eyaletinin Elkhart kentinde, çok yoksul bir ailenin çocukları olan iki kardeş, bir okulda çalışıyorlardı. Her sabah sınıflardaki sobaları yakmak onların göreviydi.
Soğuk bir günün sabahı, kardeşler sobayı temizlediler ve odunla doldurdular. Kardeşlerden biri, bir şişe gazı odunların üstüne döktü ve ateşe verdi. Öyle büyük bir patlama oldu ki, eski bina sallandı. Patlama sırasında büyük kardeş öldü, diğerinin de bacakları fecî şekilde yandı. Daha sonra, şişeye yanlışlıkla benzin doldurulduğu ortaya çıktı.
Yaralanan çocuğu tedavi eden doktorlar, çocuğun bacaklarını kesmekten başka çare olmadığını söylediler. Anne ve babası yıkılmıştı. Zaten bir oğullarını yitirmişlerdi. Şimdi ise diğer oğulları bacaklarını kaybedecekti. Anne ve baba, çocuğun bacaklarının kesilmesine razı olmadılar. Doktorlara, kesme işlemini ertelemesini rica ettiler. Doktorlar ise, çocuğun bacaklarının tamamen yandığını, kesilmezse çocuğun ölebileceğini söylüyorlardı. Doktorlar ısrar ettikçe, aile ertelettiriyordu. Anne ve baba, inançlarını kaybetmemişlerdi. Çocuklarının bacaklarının iyileşmesi için her gece Tanrıya dua ediyorlardı. Hatta çocuğun annesinin yaptığı dualar, bazen sabah saatlerine kadar sürerdi. Geceleri dua eden anne baba, gündüzleri ise doktorlara yalvarıp, kesme işlemini bir gün daha ertelemeyi istiyorlar ve doktorlarla her gün tartışıyorlardı.
Bu durum, bu şekilde tam iki ay sürdü. Çocuğun bacakları kesilmedi ama iki ay sonra sargılar açıldığında, sağ bacağının sol bacağından 6 cm daha kısa olduğu ortaya çıktı. Sol ayağındaki parmaklar ise neredeyse hiç yoktu. Ancak aile yine de kararlıydı. Anne ve baba, her gün çocuklarıyla evde egzersiz yapıyor, onu yürüyeceğine inandırmaya çalışıyorlardı.
Aylarca süren egzersiz hareketleri nihayet başarılı oldu ve çocuk, bir iki adım atmayı başardı. Bu çocuk, gençlik yaşına geldiğinde koltuk değneklerinden de kurtuldu ve yürümeye başladı.
Mucize gerçekleşmişti ve genç adam, koltuk değneklerine ihtiyaç duymadan yürüyordu.
Yürüdü, yürüdü, yürüdü…
Derken, koşmaya da başladı,Koştu, koştu, koştu,Hiç durmadan koştuÖyle bir koştu, öyle bir koştu ki…
1934 yılında düzenlenen atletizm yarışmalarında 4.06’lık dereceyle maratonda dünya rekoru kırdı. Bu genç adam, Glenn Cunningham’dı. Madison Sguare Garden’da “Yüzyılın Sporcusu” seçilen Glenn Cunningham, daha sonra “Dünyanın En Hızlı İnsanı” ünvanını da kazandı

SINIRLARI ZORLAMAK

En iyi arkadaşlarımdan Brian Lee'nin genç bir ordu mensubuyken, hayata bakış açısını değiştirmesine neden olan, kendisinin anlattığı şaşırtıcı bir öyküyle başlayalım.
Eğitim kuruluşuna katılmamla başlayan basit bir öykü bu. Orada, alaycı tavırlarla konuşan bir çavuş vardı. "Eğitim kampına hoş geldiniz. Şimdi yapacağımız şey etrafta küçük bir tur atmak. Sizden istediğim üniformalarınızı ve askeri botlarınızı giymeniz. Ha, aklıma gelmişken küçük sırt çantalarınızı da taşımanızı istiyorum. Ayrıca sayacağım şeyleri de çantanıza koyun..."
Çavuş birçok malzeme saydı ve bütün o malzemeler oldukça ağırdı. "Bu saydıklarımı on dakika içerisinde yapmanızı ve benimle on dakika burada buluşmanızı istiyorum. Tank yolunda küçük bir koşu yapacağız." Buradaki tank yolu, tankların engebeli arazide eğitim yapabilmesi için düzenlenmişti. Sekiz – on metre yüksekliğinde birçok tepecik vardı. Bu yolda ağır çantalarımızla koşmak zorundaydık. Parkuru koştuk, tükenmiş bir şekilde geri döndük ve çavuş, "Bu birkaç millik teçhizatlı koşu çalışmasının amacı, ortalama bir formunuz olup olmadığını test etmekti. Eminim ki bunu başarabildiğiniz için sizler de mutlusunuzdur," dedi.
Ve herkes göğsü kabararak, "Çok mutluyuz," diye bağıdı. "İyi o zaman, geçekten ne kadar formda olduğunuzu göstermeniz için bir tur daha koşacağız". Kimse bir şey söyleyemedi; çünkü böyle durumlarda bir şey söyleyemezsiniz; bayılmak ya da ölmek üzere olsanız bile. Ve devam ettik. Dağılmış ve bitkin halde parkuru koşup geri döndüğümüzde aradan 45 dakika geçmişti. Ayakta durabilmek için herkes bir diğerine yaslanıyordu. "İşte buradasınız!" dedi çavuş. "Gerçekten neler yapabileceğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok. Eminim hepiniz çok şaşırdınız. Koşuya başlamadan önce yapmayı düşündüğünüzde en az iki katını yapabileceğinizi kanıtlamış oldunuz! Hepiniz buradasınız ve iyi durumdasınız. Aynı fikirde miyiz?"
"Evet, doğru, hepimiz buradayız ve bir tur koşmayı bile düşünmüyorken iki tur koştuk," diye mırıldandık. "İyi, gidip çayımızı içmeden önce yarım bir tur daha atalım," dedi. Herkes onun şaka yaptığını zennetti ama o şaka yapmıyordu. Bizi başka bir yola çıkardı ve yarım bir tur daha attık. Döndüğümüzde tamamen bitik durumdaydık."Bakın çocuklar, attığımız üçün turun gerçekten çok basit bir mesajı var. Ne yapabileceğiniz konusunda ne düşünürseniz düşünün, kat kat fazlasını yapabilirsiniz. Bazılarınız için bunu yapmak, yarı yarıya fazlasını yapmak, bazıları için %10 fazlasını yapmak ve bazıları içinse on kat fazlasını yapmış olmak anlamına gelebilir. Düşündüğünüzün iki buçuk katı fazlasını yapmış durumdasınız. Bu da %250 bir artış demektir. Birçoğunuz içinse %300'lük bir artış ki tamamen mümkündür. Bunun mümkün olduğunu, aslında çok da hazır olmamıza rağmen ispat ettiniz. Bu kendiniz için yapabileceğimiz bir şey. Şimdi gidelim ve çaylarımızı içelim".

İşte bu kadar basitti. Sonraları gerçek mesajı daha iyi anladım. Fikir çok basitti: İnsanoğlu, bileri gelip de bizi daha yüksek seviyelere çıkmaya zorladığı zaman yapabileceğine inandığının çok daha fazlasını yapabilme yeteneğine sahiptir

28 MAYIS PAZARTESİ (170.)

KABAK

Ulu bir çınar ağacının yanında, bir kabak filizi boy göstermiş. Bahar ilerledikçe, bitki, çınar ağacına sarılarak yükselmeye başlamış. Yağmurların ve güneşin etkisiyle müthiş hızla büyümüş ve neredeyse çınar ağacıyla aynı boya gelmiş. Bir gün dayanamayıp sormuş çınara: “Sen kaç ayda bu hale geldin ağaç?” “82 yılda” demiş çınar. “82 yılda mı?” diye gülmüş ve çiçeklerini sallamış kabak, “Ben neredeyse 2 ayda seninle aynı boya geldim bak!” “Doğru” demiş ağaç, “Doğru.” Günler günleri kovalamış ve sonbaharın ilk rüzgarları başladığında kabak önce üşümeye, sonra yapraklarını düşürmeye, soğuklar arttıkça da aşağıya doğru inmeye başlamış. Sormuş

endişeyle çınara: “Neler oluyor bana ağaç?” “Ölüyorsun” demiş çınar. “Niçin?” demiş kabak. Çınar fısıltıyla konuşmuş, “Benim seksen iki yılda geldiğim yere sen iki ayda gelmeye çalıştığın için.

29 MAYIS SALI (171.)

KÖRLER ÜLKESİ

Dere tepe, dağ ova dolaşmasını seven tek gözlü bir adam varmış, yürür yürür gidermiş, gider gider yürürmüş.Bir gün uzaklarda renkleri karmakarışık bir köy görmüş yaklaşmış köye doğru, yolları bir tuhaf, evleri bir tuhaf, insanları bir tuhafmış köyün…
Girince köyün içine anlamış meseleyi, körler köyüymüş burası, kadınların, erkeklerin, çocukların, velhasıl herkesin sımsıkı kapalıymış gözleri…
Gezginci adam karar vermiş burada yaşamaya: Hiç değilse benim bir gözüm var, diyormuş, körler ülkesinde şaşılar kral olur, derler, bende bunların başına geçer yaşarım. Körlerin gözleri yokmuş ama elleri, kulakları, burunları çok hassasmış, kendilerine göre bir düzenleri varmış. Adam şaşkın hallerine bakıyormuş onların, yürümeleri, konuşmaları doğrusu başka türlüymüş…Bir gün körlerden biri öteki körün malını aşırmış, sadece tek gözlü adam görmüş bunu, bağırarak ilan etmiş:
– Filanca, malını çaldı falancanın.
Körler:
Nereden biliyorsun o kadar uzaktan duyulmaz ki, demişler.
– Ben duymadım, gördüm, gözüm var benim görüyorum.
Körler göz diye, görmek diye bir şey bilmiyorlarmış, uzun yıllar içinde çoktan unutmuşlar bu hissi.
– Ne demek görmek, demişler, nasıl görüyorsun yani, duyulmayacak mesafeden anlıyor musun ne olup bittiğini?
– Anlıyorum tabii…
– İnanmayız, imtihan edeceğiz seni…
Adamı almışlar uzakça bir yere dikmişler, tecrübeleriyle biliyorlarmış o uzaklıktan hiçbir şeyin işitilmeyeceğini.
– Anlat bakalım, şimdi biz ne yapıyoruz, demişler. Adam anlatmış…
– Oturuyorsunuz, konuşuyorsunuz, şu ayağa kalktı, bu elini oynattı, beriki bacağını sallıyor, derken körler bir evin içine girmişler, bağırmışlar:
– Anlatsana…
– İçeri girdiniz, göremiyorum ki… Körler bilmedikleri için içeri girmenin ne demek olduğunu:
– Ne olmuş yani içeri girmişsek, elli santim fark etti, anlat anlat, demişler…
– Arada duvar var görmüyorum.
Körler:
– Sen atıyorsun, demişler, demincek tesadüf etti,

– Çıkın dışarı söyleyeyim.
– Bu kadar uzaktan duyunca ha içerisi, ha dışarısı, ne çıkar yani…
– Ben duymuyorum, ben görüyorum, diyormuş adam
– Öyle şey olmaz, demişler, sende bir bozukluk var, saçmalıyorsun, acayip şeyler söylüyorsun, hekime muayene ettireceğiz seni…
Adamı yaka paça alıp köyün hekimine götürmüşler, hekimde kör tabii…
Elleriyle yoklamaya başlamış adamı, yoklamış yoklamış ve parmaklarını adamın yüzünde gezdirirken:
– Buldum, demiş. bozukluk burada…. Adamın açık olan gözünü kastediyormuş hekim ve:
– Saçmalaması bundan dolayı, diyormuş, ben şimdi hallederim, düzeltirim onu…
Körler ülkesinde kral olmaya kalkan gezginci zor bela kurtarmış kendini oradan.
Körler görenleri anlayamazlar, saçmalıyor sanırlar ve onu da kendilerine benzetmek için gözlerini çıkarmaya uğraşırlar

30 MAYIS ÇARŞAMBA (172.)

KURBAĞALARIN YARIŞI

Günlerden bir gün kurbağalar yarışa tutuşmuş. Hedef, çok yüksek bir kulenin tepesine çıkmakmış. Bir sürü kurbağa da arkadaşlarını seyretmek için toplanmışlar. Ve yarış başlamış. Gerçekte seyirciler arasında hiçbiri yarışmacıların kulenin tepesine çıkabileceğine inanmıyormuş. Sadece şu sesler duyulabiliyormuş: “Zavallılar! Hiçbir zaman başaramayacaklar!”
Yarışmaya başlayan kurbağalar kulenin tepesine ulaşamayınca teker teker yarışı bırakmaya başlamışlar. Seyirciler bağırıyorlarmış: “Zavallılar! Hiçbir zaman başaramayacaklar…”Sonunda, bir tanesi hariç, diğer kurbağaların hepsinin ümitleri kırılmış ve bırakmışlar. Ama kalan son kurbağa büyük bir gayret ile mücadele ederek kulenin tepesine çıkmayı başarmış. Diğerleri hayret içinde bu işi nasıl

başardığını öğrenmek istemişler. Bir kurbağa ona yaklaşmış ve sormuş: “Bu başarının sırrı nedir dostum?” Ama yanıt alamamış. O anda farkına varmışlar ki…Kuleye çıkan kurbağa sağırmış,kulakları dumuyormuş!

Hayallerinizi ve ümitlerinizi gerçekleştiremeyeceğinizi söyleyen, bunu neden yapamayacağınız konusunda size bir sürü olumsuz neden sıralayan kişilere karşı sağır olmak en iyisi galiba…

31 MAYIS PERŞEMBE (173.)

ANNE & ÇOCUK

Bir çocuğun elinde iki tane elma varmış. Annesi çocuğa: elmalarından bir tanesini bana verir misin? Demiş. Çocuk elindeki elmaların önce birini, sonra diğerini ısırmış… Annenin dudaklarındaki tebessüm, bir anda donup kalmış. Yüzünden, çocuğunun onu hayal kırıklığına uğrattığı okunuyormuş. Ama çocuk ısırdığı

elmalardan birini annesine uzatarak "Al anne! Bu daha tatlı" demiş. Anne öylece kalakalmış.

Ne kadar tecrübeli olursanız olun ön yargıda bulunmayı geciktirin, açıklamak için karşınızdakine fırsat verin!

1 HAZİRAN CUMA (174.)

SON DERS

Hindistan'da Renklerin Ustası anlamına gelen ismiyle, Ranga Guru adında çok ünlü bir ressam yaşarmış. Onun yetiştirdiği bir ressam olan Raciçi ise artık eğitimini tamamlamış ve son resmini yaparak Ranga Guru'ya götürmüş, ondan resmini değerlendirmesini istemi
Rangu Guru ise; sen artık ressam sayılırsın Racaçi ve artık senin resmini halk değerlendirecek diyerek resmi şehrin en kalabalık meydanınagötürmesini ve en görünen yerine koymasını istemiş. Yanına da kırmızı bir kalem koyarak, halktan beğenmedikleri yerlere çarpı atmalarını rica eden bir yazı bırakmasını istemiş.

Raciçi denileni yapmış. Birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde tüm resim kırmızı çarpılar içinde ve neredeyse görünmüyor. Emeğini ve yüreğini koyarak yaptığı tablo kırmızıdan bir duvar sanki. Üzgün bir şekilde resmi Ranga Guru'ya götürmüş ve ne kadar üzgün olduğunu belirtmiş. Ranga Guru üzülmemesini ve yeniden resme devam etmesini önermiş. Raçici, yeniden resmini yapmış ve Rangu Guru'ya götürmüş. Rangu Guru tekrar resmi aynı meydana ama bu sefer yanına bir palet dolusu çeşitli renklerde yağlı boya ve birkaç fırça ile birlikte bırakmasını istemiş. Resmin yanına da insanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmesini rica eden bir yazı bırakmasını söylemiş.

> Raciçi resmi meydana götürmüş. Birkaç gün sonra resmi görmeye gittiğinde meydanda resmine hiç dokunulmamış, fırçalar da boyalar da kullanılmamış. Çok sevinmiş ve koşarak Ranga Guru'ya gitmiş ve resme dokunulmadığını söylemiş. Ranga Guru ise öğrencisine demiş ki;

> Sevgili Raciçi, sen ilk seferinde, insanlara fırsat verildiğinde ne kadar acımasız eleştiri yapabileceğini gördün. Hayatında resim yapmamış insanlar dahi gelip senin resmini karaladı. Oysa ikinci seferde, onlardan hatalarını düzeltmelerini istedin, yapıcı olmalarını istedin. Yapıcı olmak, eğitimli olmayı gerektirir. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı.

> Sevgili Raciçi, mesleğinde usta olman yetmez, bilge de olmalısın. Emeğinin karşılığını ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiçbir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenlerle tartışma.

E..